

Spis treści

II Akty o charakterze nieustawodawczym

ROZPORZĄDZENIA

- ★ Rozporządzenie delegowane Komisji (UE) 2015/61 z dnia 10 października 2014 r. uzupełniające rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 575/2013 w odniesieniu do wymogu pokrycia wpływów netto dla instytucji kredytowych ⁽¹⁾ 1
- ★ Rozporządzenie delegowane Komisji (UE) 2015/62 z dnia 10 października 2014 r. zmieniające rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 575/2013 w odniesieniu do wskaźnika dźwigni ⁽¹⁾ 37
- ★ Rozporządzenie delegowane Komisji (UE) 2015/63 z dnia 21 października 2014 r. uzupełniające dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/59/UE w odniesieniu do składek *ex ante* wnoszonych na rzecz mechanizmów finansowania restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji 44
- ★ Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) 2015/64 z dnia 16 stycznia 2015 r. zmieniające po raz 224. rozporządzenie Rady (WE) nr 881/2002 wprowadzające niektóre szczególne środki ograniczające skierowane przeciwko niektórym osobom i podmiotom związanym z siecią Al-Kaida 65
- Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) 2015/65 z dnia 16 stycznia 2015 r. ustanawiające standardowe wartości w przywozie dla ustalania ceny wejścia niektórych owoców i warzyw 68
- Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) 2015/66 z dnia 16 stycznia 2015 r. ustalające współczynnik przydziału, jaki należy stosować do ilości, których dotyczą wnioski o pozwolenie na przywóz złożone w okresie od dnia 1 do 7 stycznia 2015 r. w ramach kontyngentu taryfowego otwartego rozporządzeniem (WE) nr 341/2007 na czosnek 70

DECYZJE

- ★ Decyzja Komitetu Politycznego i Bezpieczeństwa (WPZiB) 2015/67 (EUCAP Sahel Mali/1(2015)) z dnia 14 stycznia 2015 r. przedłużająca mandat szefa misji Unii Europejskiej w dziedzinie WPBiO w Mali (EUCAP Sahel Mali) 72

⁽¹⁾ Tekst mający znaczenie dla EOG

II

(Akty o charakterze nieustawodawczym)

ROZPORZĄDZENIA

ROZPORZĄDZENIE DELEGOWANE KOMISJI (UE) 2015/61

z dnia 10 października 2014 r.

uzupełniające rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 575/2013 w odniesieniu do wymogu pokrycia wpływów netto dla instytucji kredytowych

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 575/2013 z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie wymogów ostrożnościowych dla instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych, zmieniające rozporządzenie (UE) nr 648/2012 ⁽¹⁾, w szczególności jego art. 460,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Na wczesnym etapie „problemu z płynnością” podczas kryzysu finansowego, który zaczął się w 2007 r., pomimo utrzymania odpowiednich poziomów kapitałowych wiele instytucji kredytowych doświadczało znacznych trudności, ponieważ nie zarządzały one swoim ryzykiem płynności w ostrożny sposób. Niektóre instytucje kredytowe nadmiernie uzależniły się od finansowania krótkoterminowego, które szybko się skończyło wraz z nadejściem kryzysu. Takie instytucje kredytowe stały się podatne na nagłe potrzeby płynności, ponieważ nie posiadały one aktywów płynnych w ilości wystarczającej do zrealizowania żądań wycofania środków (wypływów) w okresie występowania warunków skrajnych. Instytucje kredytowe były następnie zmuszone do upłynnienia aktywów w ramach gwałtownej wyprzedaży, co spowodowało samonapędzającą się spiralę spadku cen i brak zaufania do rynku, co z kolei doprowadziło do kryzysu niewypłacalności. Ostatecznie wiele instytucji kredytowych nadmiernie uzależniło się od zapewniania płynności przez banki centralne i wymagało dofinansowania w postaci zastrzyku ogromnych kwot ze środków publicznych. Konieczne okazało się zatem opracowanie szczegółowego wymogu pokrycia wpływów netto, którego celem powinno być uniknięcie ryzyka wystąpienia takiej sytuacji poprzez ograniczenie uzależnienia instytucji kredytowych od finansowania krótkoterminowego i zapewniania płynności przez banki centralne oraz poprawę ich odporności na nagłe spadki płynności.
- (2) W art. 412 ust. 1 rozporządzenia (UE) nr 575/2013 nakłada się na instytucje kredytowe wymóg pokrycia wpływów netto sformułowany w ogólny sposób jako zobowiązanie, zgodnie z którym instytucje „utrzymują aktywa płynne, których łączna wartość pokrywa wypływy płynności pomniejszone o wpływy płynności w warunkach skrajnych”. Zgodnie z art. 460 rozporządzenia (UE) nr 575/2013 Komisja jest uprawniona do szczegółowego określenia wymogu pokrycia wpływów netto oraz okoliczności, w jakich właściwe organy muszą nałożyć na instytucje kredytowe określony poziom wpływów i wypływów w celu uwzględnienia szczególnych rodzajów ryzyka, na które są one narażone. Zgodnie z motywem 101 rozporządzenia (UE) nr 575/2013 przedmiotowe zasady powinny być porównywalne ze wskaźnikiem pokrycia wpływów netto określonym w ramach międzynarodowych Bazylejskiego Komitetu Nadzoru Bankowego dotyczących pomiaru ryzyka płynności, standardów i monitorowania przy uwzględnieniu specyfiki unijnej i krajowej. Do czasu pełnego wdrożenia wymogu pokrycia wpływów netto od dnia 1 stycznia 2018 r. państwa członkowskie powinny być w stanie stosować wymóg pokrycia wpływów netto wynoszący do 100 % w odniesieniu do instytucji kredytowych zgodnie z prawem krajowym.
- (3) Zgodnie z standardami dotyczącymi płynności Bazylejskiego Komitetu Nadzoru Bankowego należy przyjąć zasady w celu zdefiniowania wymogu pokrycia wpływów netto jako stosunek posiadanego przez instytucję kredytową zabezpieczenia w postaci „aktywów płynnych” do jej „wypływów płynności netto” przez okres

⁽¹⁾ Dz.U. L 176 z 27.6.2013, s. 1.

występowania warunków skrajnych trwający 30 dni kalendarzowych. „Wpływy płynności netto” należy obliczać, odejmując wpływy płynności danej instytucji kredytowej od jej wpływów płynności. Wskaźnik pokrycia wpływów netto należy wyrażać jako odsetek i powinien być ustalony na minimalnym poziomie wynoszącym 100 %, po pełnym wdrożeniu wskaźnika, co oznacza, że dana instytucja kredytowa posiada wystarczające aktywa płynne do pokrycia swoich wpływów płynności netto przez trzydziestodniowy okres występowania warunków skrajnych. W takim okresie instytucja kredytowa powinna być w stanie szybko spieniężyć swoje aktywa płynne bez korzystania z płynności udostępnianej przez bank centralny lub ze środków publicznych, co może skutkować tymczasowym obniżeniem się wskaźnika pokrycia wpływów netto danej instytucji poniżej poziomu 100 %. W przypadku wystąpienia takiej sytuacji lub jeżeli oczekuje się, że taka sytuacja może wystąpić w każdej chwili, instytucje kredytowe powinny spełnić wymogi szczegółowe określone w art. 414 rozporządzenia (UE) nr 575/2013 w celu szybkiego przywrócenia minimalnego poziomu wskaźnika pokrycia wpływów netto.

- (4) Do celów zabezpieczeń przed utratą płynności posiadanych przez instytucje kredytowe jako „aktywa płynne” należy określać jedynie swobodnie transferowalne aktywa, które można szybko spieniężyć na rynkach prywatnych w krótkim terminie i bez znacznej utraty wartości. Zgodnie z częścią szóstą rozporządzenia (UE) nr 575/2013 i klasyfikacją aktywów płynnych Bazylejskiego Komitetu Nadzoru Bankowego, w ramach odpowiednich zasad należy zastosować rozróżnienie na aktywa charakteryzujące się wyjątkowo wysoką płynnością i jakością kredytową, czyli aktywa poziomu 1, oraz aktywa charakteryzujące się wysoką płynnością i jakością kredytową, czyli aktywa poziomu 2. Drugi rodzaj aktywów należy dalej podzielić na aktywa poziomu 2A i 2B. Instytucje kredytowe powinny posiadać odpowiednio zdywersyfikowane zabezpieczenie w postaci aktywów płynnych, z uwzględnieniem ich względnej płynności i jakości kredytowej. Odpowiednio każdy poziom i podpoziom powinien podlegać wymogom szczegółowym dotyczącym redukcji wartości i limitów dotyczących ogólnego zabezpieczenia, a także w razie potrzeby należy stosować różne wymogi dla poszczególnych poziomów lub podpoziomów oraz dla poszczególnych kategorii aktywów płynnych należących do tego samego poziomu lub podpoziomu, przy czym im niższy poziom aktywów w klasyfikacji ich płynności tym wymogi te powinny być bardziej rygorystyczne.
- (5) W odniesieniu do aktywów płynnych należy stosować określone wymogi ogólne i operacyjne w celu zapewnienia, aby takie aktywa można było spieniężyć w krótkim czasie, w stosownych przypadkach z zastrzeżeniem pewnych wyjątków dotyczących określonych aktywów poziomu 1. W ramach przedmiotowych wymogów należy stwierdzić, że nie mogą istnieć żadne bariery uniemożliwiające zbycie posiadanych aktywów płynnych, a takie aktywa powinny być łatwe do wyceny oraz powinny być notowane na uznanych giełdach lub zbywalne na aktywnych rynkach sprzedaży lub odkupu. W ramach wymogów należy także zapewnić, aby funkcja zarządzania płynnością instytucji kredytowej zawsze miała dostęp do aktywów płynnych instytucji i kontrolowała takie aktywa, a także aby aktywa tworzące zabezpieczenie przed utratą płynności były odpowiednio zdywersyfikowane. Dywersyfikacja ma duże znaczenie dla zapewnienia, aby nie doszło do zmniejszenia zdolności danej instytucji kredytowej do szybkiego upłynnienia aktywów płynnych bez znacznej utraty wartości wskutek podatności tych aktywów na wspólny czynnik ryzyka. Instytucje kredytowe powinny także być zobowiązane do zapewnienia spójności swoich aktywów płynnych i wpływów płynności netto pod względem waluty, aby nie doszło do ograniczenia ich zdolności do wykorzystania ich zabezpieczenia przed utratą płynności do pokrycia wpływów płynności netto w okresie występowania warunków skrajnych wskutek nadmiernego niedopasowania walutowego.
- (6) Zgodnie z zaleceniami wydanymi przez Europejski Urząd Nadzoru Bankowego (EUNB) w swoim sprawozdaniu z dnia 20 grudnia 2013 r., sporządzonym na podstawie art. 509 ust. 3 i 5 rozporządzenia (UE) nr 575/2013, wszystkim rodzajom obligacji emitowanych lub gwarantowanych przez rządy centralne i banki centralne państw członkowskich oraz obligacji emitowanych lub gwarantowanych przez organizacje ponadnarodowe należy nadać status aktywów poziomu 1. Jak zauważył EUNB, z nadzorczego punktu widzenia istnieją mocne argumenty za tym, aby nie traktować odmiennie poszczególnych państw członkowskich, ponieważ wyłączenie określonych obligacji skarbowych z poziomu 1 stworzyłoby zachęty do inwestowania w inne obligacje skarbowe w Unii, co skutkowałoby fragmentacją rynku wewnętrznego i wzrostem ryzyka wzajemnego efektu domina w czasie kryzysu między instytucjami kredytowymi a ich państwami („więź bank-państwo”). Jeżeli chodzi o państwa trzecie, status aktywów poziomu 1 należy nadać ekspozycjom wobec banków centralnych i państw, wobec których stosuje się wagę ryzyka równą 0 % na mocy przepisów dotyczących ryzyka kredytowego zawartych w części trzeciej tytułu II rozporządzenia (UE) nr 575/2013, tak jak przewidziano w standardzie Bazylejskiego Komitetu Nadzoru Bankowego. Ekspozycjom wobec samorządów regionalnych, władz lokalnych i podmiotów sektora publicznego należy nadać status aktywów poziomu 1 wyłącznie, jeżeli traktuje się je jako ekspozycje wobec rządu centralnego tych podmiotów, który objęty jest wagą ryzyka 0 % zgodnie z tymi samymi przepisami dotyczącymi ryzyka kredytowego. Ten sam status należy stosować w odniesieniu do ekspozycji wobec wielostronnych banków rozwoju i organizacji międzynarodowych o wadze ryzyka 0 %. Ze względu na wyjątkowo wysoką płynność i jakość kredytową, którymi charakteryzują się przedmiotowe aktywa, instytucje kredytowe powinny mieć możliwość uwzględniania ich w swoich zabezpieczeniach bez ograniczeń; aktywa te nie powinny podlegać redukcji wartości ani wymogowi dywersyfikacji.
- (7) O ile aktywów emitowanych przez instytucje kredytowe zasadniczo nie należy uznawać za aktywa płynne, to jednak aktywa banków wspierane przez rządy państw członkowskich, takie jak aktywa kredytodawców uprzywilejowanych i państwowych oraz aktywa banków prywatnych objęte wyraźną gwarancją państwową, należy

traktować w sposób odpowiedni dla poziomu 1. Aktywa banków prywatnych objęte wyraźną gwarancją państwową stanowią pozostałość po kryzysie finansowym, którą należy stopniowo wycofać, i odpowiednio jedynie aktywa banków objęte gwarancją państwową udzieloną lub zatwierdzoną przed dniem 30 czerwca 2014 r. kwalifikują się jako aktywa płynne. Podobnie obligacje uprzywilejowane emitowane przez określone agencje zarządzania aktywami niektórych państw członkowskich należy traktować jako aktywa poziomu 1, z zastrzeżeniem tych samych wymogów stosowanych w odniesieniu do ekspozycji wobec rządu centralnego odpowiadającego im państwa członkowskiego, jednak jedynie ze skutkiem ograniczonym w czasie.

- (8) Obligacje zabezpieczone są to instrumenty dłużne emitowane przez instytucje kredytowe i zabezpieczone zbiorem aktywów stanowiących zabezpieczenie, na który zazwyczaj składają się kredyty hipoteczne lub dług sektora publicznego, wobec którego inwestorzy posiadają wierzytelność uprzywilejowaną w przypadku niewykonania zobowiązania. Obligacje zabezpieczone są instrumentami charakteryzującymi się stosunkowo małym ryzykiem i przynoszącymi dochód, odgrywającymi kluczową rolę w finansowaniu na rynkach kredytów hipotecznych większości państw członkowskich, co wynika z gwarancyjnego charakteru obligacji zabezpieczonych i ich określonych dodatkowych cech w zakresie bezpieczeństwa, takich jak wymóg zastąpienia przez emitenta aktywów zagrożonych w zbiorze aktywów i wymóg utrzymania zbioru aktywów stanowiących zabezpieczenie według wartości przekraczającej wartość nominalną obligacji („wymóg pokrycia aktywów”). W niektórych państwach członkowskich kwota otwartych pozycji w emitowanych obligacjach zabezpieczonych przekracza kwotę zbioru otwartych pozycji w obligacjach skarbowych. Określone obligacje zabezpieczone objęte stopniem jakości kredytowej równym 1 w szczególności wykazywały doskonałe wyniki pod względem płynności w okresie od dnia 1 stycznia 2008 r. do dnia 30 czerwca 2012 r. objętym analizą przeprowadzoną przez EUNB w swoim sprawozdaniu. EUNB zalecił jednak, aby takie obligacje zabezpieczone traktowano jako aktywa poziomu 2A do celów dostosowania do standardów Bazylejskiego Komitetu Nadzoru Bankowego. W związku z powyższymi rozważaniami dotyczącymi jakości kredytowej przedmiotowych obligacji, ich wyników pod względem płynności i roli na unijnych rynkach finansowania odpowiednie jest jednak traktowanie takich obligacji zabezpieczonych objętych stopniem jakości kredytowej równym 1 jako aktywów poziomu 1. W celu uniknięcia ryzyka nadmiernej koncentracji i w odróżnieniu od innych aktywów poziomu 1 w odniesieniu do obligacji zabezpieczonych objętych stopniem jakości kredytowej równym 1, posiadanych w ramach zabezpieczenia przed utratą płynności, należy stosować ograniczenie ogólnego zabezpieczenia wynoszące 70 %, redukcję wartości równą co najmniej 7 % oraz wymóg dywersyfikacji.
- (9) Obligacje zabezpieczone objęte stopniem jakości kredytowej równym 2 należy uznać za aktywa poziomu 2A objęte tym samym ograniczeniem (40 %) i redukcją wartości (15 %) co ograniczenie i redukcja wartości stosowane w odniesieniu do innych aktywów płynnych należących do tego poziomu. Można to uzasadnić na podstawie dostępnych danych rynkowych, z których wynika, że obligacje zabezpieczone objęte stopniem jakości kredytowej równym 2 charakteryzują się większą płynnością w porównaniu z innymi porównywalnymi aktywami poziomu 2A i 2B, takimi jak papiery wartościowe zabezpieczone spłatami mieszkaniowych kredytów hipotecznych objęte stopniem jakości kredytowej równym 1. Ponadto umożliwienie uwzględniania przedmiotowych obligacji zabezpieczonych w zabezpieczeniu przed utratą płynności przyczyniłoby się do dywersyfikacji zbioru dostępnych aktywów w ramach zabezpieczenia i uniemożliwiłoby nieuzasadnione nierówne traktowanie przedmiotowych obligacji i obligacji zabezpieczonych objętych stopniem jakości kredytowej równym 1 lub powstanie efektu klifu między nimi. Należy jednak zauważyć, że znaczna część takich obligacji zabezpieczonych została objęta stopniem jakości kredytowej równym 2 w wyniku obniżenia ratingu rządu centralnego państwa członkowskiego, w którym siedzibę posiada emitent danych obligacji. Odzwierciedlało to pułap krajowy uwzględniany zwykle w metodach agencji ratingowych, w ramach którego określa się, że instrumentom finansowym nie można nadawać ratingu powyżej określonego poziomu odpowiadającego im ratingu państwa. W związku z powyższym pułapy krajowe uniemożliwiały obligacjom zabezpieczonym emitowanym w tych państwach członkowskich uzyskanie stopnia jakości kredytowej równego 1, niezależnie od ich jakości kredytowej, co z kolei ograniczało ich płynność w porównaniu z obligacjami zabezpieczonymi o podobnej jakości emitowanymi w państwach członkowskich nieobjętych obniżeniem ratingu. W związku z tym rynki finansowania w Unii uległy znacznemu rozdrobnieniu, co podkreśla konieczność znalezienia odpowiedniego rozwiązania alternatywnego w stosunku do ratingów zewnętrznych jako jednego z kryteriów, w ramach regulacji ostrożnościowej, klasyfikacji płynności i ryzyka kredytowego związanego z obligacjami zabezpieczonymi i innymi kategoriami aktywów. Zgodnie z art. 39b ust. 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1060/2009 ⁽¹⁾ do dnia 31 grudnia 2015 r. Komisja musi przedstawić sprawozdanie na temat narzędzi alternatywnych w stosunku do ratingów kredytowych celem wyeliminowania wszelkich odniesień do ratingów kredytowych w prawie unijnym do celów regulacyjnych do dnia 1 stycznia 2020 r.
- (10) W odniesieniu do papierów wartościowych zabezpieczonych aktywami („papierów typu ABS”) EUNB zalecił, aby za aktywa poziomu 2B uznawano jedynie papiery wartościowe zabezpieczone spłatami mieszkaniowych kredytów hipotecznych objęte stopniem jakości kredytowej równym 1 przy zastosowaniu redukcji wartości równej 25 %, co jest zgodnie z ustaleniami empirycznymi EUNB i standardem Bazylejskiego Komitetu Nadzoru Bankowego. Odpowiednim rozwiązaniem jest także odejście od przedmiotowego zalecenia i rozszerzenie zakresu kwalifikowalności do poziomu 2B poprzez dodanie określonych papierów typu ABS opartych na innych aktywach. Szerszy zakres kwalifikowalnych podkategorii aktywów spowodowałby dywersyfikację w ramach zabezpieczenia przed utratą płynności i ułatwiłby finansowanie gospodarki realnej. Ponadto, ponieważ dostępne

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1060/2009 z dnia 16 września 2009 r. w sprawie agencji ratingowych (Dz.U. L 302 z 17.11.2009, s. 1).

dane wskazują na małą korelację między papierami typu ABS i innymi aktywami płynnymi, takimi jak obligacje skarbowe, doszłoby do osłabienia więzi bank-państwo i ograniczenia fragmentacji na rynku wewnętrznym. Ponadto istnieją dowody wskazujące, że w okresach braku stabilności finansowej inwestorzy często gromadzą wysokiej jakości papiery typu ABS o krótkim średnim ważonym okresie trwania i wysokich zaliczkach, ponieważ można je szybko spieniężyć i można mieć pewność, że stanowią one bezpieczne źródło płynności. Dotyczy to w szczególności papierów typu ABS opartych na kredytach i leasingu na sfinansowanie pojazdów silnikowych („papiery typu ABS oparte na kredytach na zakup samochodu”), które w latach 2007–2012 wykazały zmienność cenową i średnie marże porównywalne z papierami wartościowymi zabezpieczonymi spłatami mieszkaniowych kredytów hipotecznych. Określone pozycje papierów typu ABS opartych na kredytach konsumenckich, takie jak karty kredytowe, także wykazały porównywalne, dobre poziomy płynności. Ponadto dopuszczenie papierów typu ABS opartych na aktywach gospodarki realnej, takich jak aktywa już wymienione oraz kredyty dla MŚP, może przyczynić się do osiągnięcia wzrostu gospodarczego, ponieważ takie działania stanowiłoby pozytywny sygnał dla inwestorów w odniesieniu do przedmiotowych aktywów. W ramach odpowiednich zasad za aktywa poziomu 2B należy zatem uznać papiery typu ABS oparte nie tylko na mieszkaniowych kredytach hipotecznych, ale także na kredytach na zakup samochodu, kredytach konsumenckich oraz kredytach dla MŚP. W celu zachowania integralności i funkcjonalności zabezpieczenia przed utratą płynności kwalifikowalność takich instrumentów powinna jednak podlegać określonym wymogom wysokiej jakości zgodnym z kryteriami stosowanymi wobec zwykłych, przejrzystych i standardowych sekurytyzacji w innych sektorowych przepisach finansowych. W szczególności w odniesieniu do papierów wartościowych zabezpieczonych spłatami mieszkaniowych kredytów hipotecznych wymogi wysokiej jakości powinny obejmować przestrzeganie określonego współczynnika pokrycia należności zabezpieczeniem lub współczynnika kredytu do dochodu, przy czym współczynniki te nie powinny mieć zastosowania do papierów wartościowych zabezpieczonych spłatami mieszkaniowych kredytów hipotecznych wyemitowanych przed datą rozpoczęcia stosowania wymogu pokrycia wpływów netto. Aby uwzględnić fakt, że płynność odnotowywana w przypadku papierów typu ABS opartych na kredytach konsumenckich i kredytach dla MŚP jest niższa w stosunku do płynności papierów wartościowych zabezpieczonych spłatami mieszkaniowych kredytów hipotecznych i papierów typu ABS opartych na kredytach na zakup samochodu, w odniesieniu do pierwszej grupy papierów należy stosować większą redukcję wartości (35 %). Tak jak w przypadku innych aktywów poziomu 2B w odniesieniu do wszystkich papierów typu ABS należy stosować ogólne ograniczenie zabezpieczenia przed utratą płynności równe 15 % oraz wymóg dywersyfikacji.

- (11) Zasady dotyczące klasyfikacji, wymogów, ograniczeń i redukcji wartości w odniesieniu do pozostałych aktów poziomu 2A i 2B powinny ściśle odpowiadać zaleceniom Bazylejskiego Komitetu Nadzoru Bankowego i Europejskiego Urzędu Nadzoru Bankowego. Udziały i jednostki uczestnictwa w przedsiębiorstwach zbiorowego inwestowania należy natomiast traktować jako aktywa płynne tego samego poziomu i tej samej kategorii co aktywa bazowe danego przedsiębiorstwa zbiorowego inwestowania.
- (12) Określając wskaźnik pokrycia wpływów netto, należy także uwzględnić scentralizowane zarządzanie płynnością w spółdzielczych i instytucjonalnych systemach ochrony, w których instytucja lub jednostka centralna odgrywa rolę równoważną bankowi centralnemu, ponieważ członkowie sieci zazwyczaj nie mają dostępu do banku centralnego. W ramach odpowiednich zasad za aktywa płynne należy zatem uznać depozyty na żądanie, które są składane przez członków sieci w instytucji centralnej, a także inne instrumenty finansowania płynności, które instytucja centralna udostępnia członkom sieci. Wobec depozytów niekwalifikujących się jako aktywa płynne należy stosować preferencyjne wskaźniki wpływów dopuszczone dla depozytów operacyjnych.
- (13) O ile wskaźnik wpływów dla stabilnych depozytów detalicznych należy ustalić według wskaźnika domyślnego równego 5 %, to jednak należy dopuścić stosowanie preferencyjnego wskaźnika wpływów równego 3 % dla wszystkich instytucji kredytowych powiązanych z systemem gwarantowania depozytów w danym państwie członkowskim, który to system spełnia określone, rygorystyczne kryteria. Po pierwsze, należy uwzględnić wdrożenie przez państwa członkowskie dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/49/UE⁽¹⁾ w sprawie systemów gwarancji depozytów. Po drugie, system danego państwa członkowskiego powinien spełniać wymogi szczegółowe dotyczące terminu wypłaty, finansowania *ex ante* i dostępu do dodatkowych środków finansowych w przypadku konieczności wypłaty dużej kwoty z ich rezerw. Ponadto stosowanie preferencyjnego wskaźnika równego 3 % powinno podlegać wcześniejszemu zatwierdzeniu przez Komisję, które należy udzielać tylko, jeżeli Komisja ma pewność, że system gwarantowania depozytów danego państwa członkowskiego spełnia powyższe kryteria i nie występują żadne nadrzędne problemy dotyczące funkcjonowania rynku wewnętrznego depozytów detalicznych. W każdym razie preferencyjnego wskaźnika równego 3 % dla stabilnych depozytów detalicznych nie należy stosować przed datą 1 stycznia 2019 r.
- (14) Instytucje kredytowe powinny być w stanie określić inne depozyty detaliczne podlegające wyższym wskaźnikom wpływów. W ramach odpowiednich zasad opartych na wytycznych EUNB dotyczących depozytów detalicznych objętych różnymi wpływami należy określić kryteria w celu określenia takich depozytów detalicznych na podstawie ich szczególnych cech, tj. łącznej wartości depozytu, charakteru depozytu, wynagrodzenia, prawdopodobieństwa wycofania i kwestii, czy deponent jest rezydentem czy nierezydentem.
- (15) Nie należy przyjmować za pewnik, że w przypadku trudności z wywiązaniem się z zobowiązań płatniczych instytucje kredytowe będą zawsze otrzymywały wsparcie na utrzymanie płynności od innych instytucji

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/49/UE z dnia 16 kwietnia 2014 r. w sprawie systemów gwarancji depozytów (Dz.U. L 173 z 12.6.2014, s. 149).

należących do tej samej grupy lub do tego samego instytucjonalnego systemu ochrony. Jeżeli jednak nie przyznano żadnego odstępstwa od stosowania wskaźnika pokrycia wpływów netto na poziomie indywidualnym zgodnie z art. 8 lub 10 rozporządzenia (UE) nr 575/2013, w odniesieniu do przepływów płynności pomiędzy dwiema instytucjami kredytowymi należącymi do tej samej grupy lub do tego samego instytucjonalnego systemu ochrony zasadniczo należy stosować symetryczne wskaźniki wpływów i wypływów w celu uniknięcia utraty płynności na rynku wewnętrznym, pod warunkiem że zapewnione zostały wszystkie niezbędne gwarancje i wyłącznie jeżeli właściwe organy udzieliły wcześniejszej zgody. Takim preferencyjnym traktowaniem należy objąć wyłącznie przepływy transgraniczne na podstawie dodatkowych, obiektywnych kryteriów, w tym niskiego profilu ryzyka płynności dostawcy i odbiorcy.

- (16) Aby uniknąć sytuacji, w której instytucje kredytowe polegają wyłącznie na przewidywanych wpływach w celu osiągnięcia ich wskaźnika pokrycia wpływów netto, a także aby zapewnić minimalny poziom posiadanych aktywów płynnych, należy ograniczyć ilość wpływów, którymi można kompensować wypływy, do 75 % łącznych oczekiwanych wpływów. Biorąc pod uwagę istnienie specjalistycznych modeli biznesowych, należy jednak dopuścić określone całkowite lub częściowe wyłączenia z przedmiotowego ograniczenia, aby miała zastosowanie zasada proporcjonalności, oraz z zastrzeżeniem wcześniejszego zatwierdzenia przez właściwe organy. Powinny one uwzględniać wyłączenie przepływów wewnątrzgrupowych i przepływów w ramach międzyinstytucjonalnych systemów ochrony oraz instytucji kredytowych specjalizujących się w udzielaniu kredytów hipotecznych *pass through* lub w leasingu i faktoringu. Ponadto instytucjom kredytowym specjalizującym się w finansowaniu zakupu pojazdów silnikowych lub w udzielaniu kredytów konsumenckich należy umożliwić stosowanie ograniczenia na wyższym poziomie równym 90 %. Przedmiotowe wyłączenia powinny być dostępne zarówno na poziomie indywidualnym, jak i na poziomie skonsolidowanym, jednak wyłącznie w przypadku spełnienia określonych kryteriów.
- (17) Wskaźnik pokrycia wpływów netto powinien mieć zastosowanie wobec instytucji kredytowych zarówno na zasadzie indywidualnej, jak i na zasadzie skonsolidowanej, chyba że właściwe organy odstąpią od stosowania na poziomie indywidualnym zgodnie z art. 8 lub 10 rozporządzenia (UE) nr 575/2013. W ramach konsolidacji jednostek zależnych w państwach trzecich należy odpowiednio uwzględnić wymogi pokrycia wpływów netto stosowanych w takich państwach. Odpowiednio w ramach zasad dotyczących konsolidacji w Unii aktywa płynne oraz wypływy lub wpływy płynności w jednostkach zależnych w państwach trzecich nie mogą być traktowane w sposób korzystniejszy w porównaniu ze sposobem ich traktowania określonym w prawie krajowym danych państw trzecich.
- (18) Zgodnie z art. 508 ust. 2 rozporządzenia (UE) nr 575/2013 najpóźniej do dnia 31 grudnia 2015 r. Komisja musi przedstawić współprawodawcom sprawozdanie dotyczące tego, czy i w jakim stopniu należy wobec firm inwestycyjnych stosować wymóg pokrycia wpływów netto określony w części szóstej. Do czasu rozpoczęcia stosowania przedmiotowego przepisu firmy inwestycyjne powinny nadal podlegać wymogowi pokrycia wpływów netto określonego w prawie krajowym państw członkowskich. Firmy inwestycyjne powinny jednak podlegać wskaźnikowi pokrycia wpływów netto określonego w niniejszym rozporządzeniu na poziomie skonsolidowanym, jeżeli firmy te należą do grupy bankowej.
- (19) Instytucje kredytowe są zobowiązane do zgłaszania swoim właściwym organom wymogu pokrycia wpływów netto, jak szczegółowo określono w niniejszym rozporządzeniu zgodnie z art. 415 rozporządzenia (UE) nr 575/2013.
- (20) W celu zapewnienia instytucjom kredytowym wystarczającego czasu na pełne spełnienie szczegółowego wymogu pokrycia wpływów netto wprowadzenie tego wymogu powinno przebiegać stopniowo według harmonogramu określonego w art. 460 ust. 2 rozporządzenia (UE) nr 575/2013, począwszy od minimalnego poziomu równego 60 % od dnia 1 października 2015 r., aż do 100 % w dniu 1 stycznia 2018 r.,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

TYTUŁ I

WSKAŹNIK POKRYCIA WYPŁYWÓW NETTO

Artykuł 1

Przedmiot

W niniejszym rozporządzeniu ustanawia się przepisy służące szczegółowemu określeniu wymogu pokrycia wpływów netto przewidzianego w art. 412 ust. 1 rozporządzenia (UE) nr 575/2013.

Artykuł 2

Zakres i stosowanie

1. Niniejsze rozporządzenie ma zastosowanie do instytucji kredytowych nadzorowanych na mocy dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/36/UE⁽¹⁾.

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/36/UE z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie warunków dopuszczenia instytucji kredytowych do działalności oraz nadzoru ostrożnościowego nad instytucjami kredytowymi i firmami inwestycyjnymi, zmieniająca dyrektywę 2002/87/WE i uchylająca dyrektywy 2006/48/WE oraz 2006/49/WE (Dz.U. L 176 z 27.6.2013, s. 338).

2. Instytucje kredytowe przestrzegają niniejszego rozporządzenia na zasadzie indywidualnej zgodnie z art. 6 ust. 4 rozporządzenia (UE) nr 575/2013. Właściwe organy mogą w pełni lub częściowo odstąpić od stosowania niniejszego rozporządzenia na zasadzie indywidualnej w odniesieniu do danej instytucji kredytowej zgodnie z art. 8 i 10 rozporządzenia (UE) nr 575/2013, pod warunkiem że spełnione zostały warunki określone w przedmiotowych przepisach.
3. Jeżeli do grupy należy co najmniej jedna instytucja kredytowa, unijna instytucja dominująca, instytucja kontrolowana przez unijną dominującą finansową spółkę holdingową lub instytucja kontrolowana przez unijną dominującą finansową spółkę holdingową o działalności mieszanej wypełnia obowiązki określone w niniejszym rozporządzeniu na zasadzie skonsolidowanej zgodnie z art. 11 ust. 3 rozporządzenia (UE) nr 575/2013 oraz stosuje wszystkie następujące przepisy:
- a) aktywa państwa trzeciego posiadane przez jednostkę zależną w państwie trzecim, które spełniają wymogi określone w tytule II, nie zostają uznane za aktywa płynne na poziomie skonsolidowanym, jeżeli nie kwalifikują się jako aktywa płynne na mocy prawa krajowego danego państwa trzeciego określającego wymóg pokrycia wpływów netto;
 - b) wpływy płynności w jednostce zależnej w państwie trzecim, które na mocy prawa krajowego danego państwa trzeciego określającego wymóg pokrycia wpływów netto, podlegają wyższym odsetkom niż te określone w tytule III, podlegają konsolidacji zgodnie z wyższymi wskaźnikami określonymi w prawie krajowym danego państwa trzeciego;
 - c) wpływy płynności w jednostce zależnej w państwie trzecim, które na mocy prawa krajowego danego państwa trzeciego określającego wymóg pokrycia wpływów netto podlegają niższym odsetkom niż te określone w tytule III, podlegają konsolidacji zgodnie z niższymi wskaźnikami określonymi w prawie krajowym danego państwa trzeciego;
 - d) w odniesieniu do firm inwestycyjnych należących do danej grupy stosuje się art. 4 niniejszego rozporządzenia na zasadzie skonsolidowanej oraz art. 412 rozporządzenia (UE) nr 575/2013 w związku z definicją aktywów płynnych, wpływów i wpływów płynności zarówno na zasadzie indywidualnej, jak i na zasadzie skonsolidowanej. W przypadkach nieokreślonych w niniejszej literze firmy inwestycyjne nadal podlegają szczegółowemu wymogowi dotyczącemu wskaźnika pokrycia wpływów netto dla firm inwestycyjnych, określonego w prawie krajowym państw członkowskich, do czasu określenia wymogu dotyczącego wskaźnika pokrycia wpływów netto zgodnie z art. 508 rozporządzenia (UE) nr 575/2013;
 - e) na poziomie skonsolidowanym kwotę wpływów związanych z daną wyspecjalizowaną instytucją kredytową, o której mowa w art. 33 ust. 3 i 4, uznaje się jedynie do wartości wpływów związanych z tym samym przedsiębiorstwem.

Artykuł 3

Definicje

Do celów niniejszego rozporządzenia stosuje się następujące definicje:

- 1) „aktywa poziomu 1” oznaczają aktywa charakteryzujące się wyjątkowo wysoką płynnością i jakością kredytową, o których mowa w art. 416 ust. 1 akapit drugi rozporządzenia (UE) nr 575/2013;
- 2) „aktywa poziomu 2” oznaczają aktywa charakteryzujące się wysoką płynnością i jakością kredytową, o których mowa w art. 416 ust. 1 akapit drugi rozporządzenia (UE) nr 575/2013. Aktywa poziomu 2 dzieli się dalej na aktywa poziomu 2A i 2B zgodnie z tytułem II rozdział 2 niniejszego rozporządzenia;
- 3) „zabezpieczenie przed utratą płynności” oznacza kwotę aktywów płynnych posiadanych przez daną instytucję kredytową zgodnie z tytułem II niniejszego rozporządzenia;
- 4) „waluta sprawozdawcza” oznacza walutę, w której pozycje płynności, o których mowa w części szóstej tytuły II i III rozporządzenia (UE) nr 575/2013, muszą być zgłaszane właściwemu organowi zgodnie z art. 415 ust. 1 przedmiotowego rozporządzenia;
- 5) „wymóg pokrycia aktywów” oznacza stosunek aktywów do pasywów określany do celów wsparcia jakości kredytowej w odniesieniu do obligacji zabezpieczonych na mocy prawa krajowego państwa członkowskiego lub państwa trzeciego;
- 6) „MŚP” oznacza przedsiębiorstwo będące mikroprzedsiębiorstwem lub małym lub średnim przedsiębiorstwem zdefiniowanym w zaleceniu Komisji 2003/361/WE ⁽¹⁾;
- 7) „wpływy płynności netto” oznaczają kwotę otrzymaną po odliczeniu wpływów płynności danej instytucji kredytowej od jej wpływów płynności zgodnie z tytułem III niniejszego rozporządzenia;

⁽¹⁾ Dz.U. L 124 z 20.5.2003, s. 36.

- 8) „depozyty detaliczne” oznaczają zobowiązanie wobec osoby fizycznej lub MŚP, jeżeli dane MŚP kwalifikowałoby się do kategorii ekspozycji detalicznych w ramach metody standardowej lub metody IRB dotyczących ryzyka kredytowego, lub zobowiązanie wobec przedsiębiorstwa kwalifikującego się do traktowania określonego w art. 153 ust. 4 rozporządzenia (UE) nr 575/2013, oraz gdy łączna wartość depozytów złożonych przez takie MŚP lub przedsiębiorstwo na poziomie grupy nie przekracza 1 mln EUR;
- 9) „klient finansowy” oznacza klienta, którego głównym przedmiotem działalności jest co najmniej jedna z działalności wymienionych w załączniku I do dyrektywy 2013/36/UE lub który jest jednym z poniższych podmiotów:
- a) instytucją kredytową;
 - b) firmą inwestycyjną;
 - c) instytucją finansową;
 - d) jednostką specjalnego przeznaczenia do celów sekurytyzacji („SSPE”);
 - e) przedsiębiorstwem zbiorowego inwestowania;
 - f) zamkniętym programem inwestycyjnym;
 - g) zakładem ubezpieczeń;
 - h) zakładem reasekuracji;
 - i) finansową spółką holdingową lub finansową spółką holdingową o działalności mieszanej;
- 10) „przedsiębiorstwo inwestowania indywidualnego” oznacza przedsiębiorstwo lub fundusz powierniczy, którego właścicielem lub właścicielem rzeczywistym, odpowiednio, jest osoba fizyczna lub grupa ściśle powiązanych osób fizycznych, przy czym wyłącznym celem ustanowienia takiego przedsiębiorstwa lub funduszu jest zarządzanie majątkiem właścicieli i w ich ramach nie prowadzi się żadnej innej działalności o charakterze handlowym, przemysłowym lub zawodowym. Cel przedsiębiorstwa inwestowania indywidualnego może obejmować inne działania pomocnicze, takie jak oddzielenie aktywów właścicieli od aktywów przedsiębiorstwa, ułatwienie przekazywania aktywów w rodzinie lub uniemożliwienie rozdziału aktywów po śmierci członka rodziny, pod warunkiem że działania te są powiązane z głównym celem polegającym na zarządzaniu majątkiem właścicieli;
- 11) „warunki skrajne” oznaczają nagłe i poważne pogorszenie sytuacji instytucji kredytowej pod względem wypłacalności lub płynności wynikające ze zmian warunków rynkowych lub czynników idiosynkratycznych, na skutek których może występować istotne ryzyko, że dana instytucja kredytowa nie będzie w stanie pokryć swoich zobowiązań w momencie ich wymagalności w terminie kolejnych 30 dni kalendarzowych;
- 12) „kredyty na depozyt zabezpieczający” oznaczają kredyty zabezpieczone, udzielane klientom w celu uzyskania lewarowanych pozycji portfela handlowego.

Artykuł 4

Wskaźnik pokrycia wpływów netto

1. Zgodnie z art. 412 ust. 1 rozporządzenia (UE) nr 575/2013 szczegółowy wymóg pokrycia wpływów netto jest równy stosunkowi posiadanego przez instytucję kredytową zabezpieczenia przed utratą płynności do jej wpływów płynności netto przez okres występowania warunków skrajnych trwający 30 dni kalendarzowych; wymóg ten jest wyrażony procentowo. Instytucje kredytowe obliczają swój wskaźnik pokrycia wpływów netto według następującego wzoru:

$$\frac{\text{Zabezpieczenie przed utratą płynności}}{\text{Wpływy płynności netto przez okres występowania warunków skrajnych wynoszący 30 dni kalendarzowych}} = \text{Wskaźnik pokrycia wpływów netto (\%)}.$$

2. Instytucje kredytowe utrzymują wskaźnik pokrycia wpływów netto przynajmniej na poziomie 100 %.

3. Na zasadzie odstępstwa od ust. 2 instytucje kredytowe mogą spieniężyć swoje aktywa płynne w celu pokrycia swoich wpływów płynności netto w okresach występowania warunków skrajnych, nawet jeżeli w takich okresach tego rodzaju wykorzystanie aktywów płynnych może spowodować spadek wskaźnika pokrycia wpływów netto tych instytucji poniżej poziomu 100 %.

4. Jeżeli w dowolnym czasie wskaźnik pokrycia wpływów netto instytucji kredytowej spadł poniżej poziomu 100 % lub jeżeli można oczekiwać, że spadnie poniżej tego poziomu, zastosowanie ma wymóg określony w art. 414 rozporządzenia (UE) nr 575/2013. Do czasu przywrócenia wskaźnika pokrycia wpływów netto do poziomu, o którym mowa w ust. 2, instytucja kredytowa zgłasza właściwemu organowi wskaźnik pokrycia wpływów netto zgodnie z rozporządzeniem wykonawczym Komisji (UE) nr 680/2014 ⁽¹⁾.

⁽¹⁾ Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) nr 680/2014 z dnia 16 kwietnia 2014 r. ustanawiające wykonawcze standardy techniczne dotyczące sprawozdawczości nadzorczej instytucji zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 575/2013 (Dz.U. L 191 z 28.6.2014, s. 1).

5. Instytucje kredytowe obliczają i monitorują swój wskaźnik pokrycia wpływów netto w walucie sprawozdawczej i w każdej z walut podlegających oddzielnemu zgłaszaniu zgodnie z art. 415 ust. 2 rozporządzenia (UE) nr 575/2013, a w przypadku zobowiązań — w walucie sprawozdawczej. Instytucje kredytowe zgłaszają swojemu właściwemu organowi wskaźnik pokrycia wpływów netto zgodnie z rozporządzeniem wykonawczym Komisji (UE) nr 680/2014.

Artykuł 5

Scenariusze warunków skrajnych do celów wskaźnika pokrycia wpływów netto

Następujące scenariusze można uznać za wskaźniki okoliczności, w których można uznać, że dana instytucja kredytowa podlega warunkom skrajnym:

- a) wpływ znacznej części depozytów detalicznych instytucji;
- b) częściowa lub całkowita utrata zdolności do niezabezpieczonego finansowania na rynku międzybankowym, co obejmuje depozyty hurtowe i inne źródła finansowania warunkowego, takie jak uzyskane przyznane lub nieprzyznane instrumenty płynnościowe lub linie kredytowe;
- c) częściowa lub całkowita utrata zabezpieczonego finansowania krótkoterminowego;
- d) dodatkowe wpływy płynności wynikające z obniżenia ratingu kredytowego nawet o trzy stopnie;
- e) większa zmienność rynku mająca wpływ na wartość zabezpieczenia lub jego jakość, lub powodująca dodatkowe potrzeby w zakresie zabezpieczenia;
- f) nieplanowane wykorzystanie instrumentów wsparcia płynności i instrumentów kredytowych;
- g) potencjalne zobowiązanie do wykupu długu lub honorowania zobowiązań pozaumownych.

TYTUŁ II

ZABEZPIECZENIE PRZED UTRATĄ PŁYNNOŚCI

ROZDZIAŁ 1

Przepisy ogólne

Artykuł 6

Struktura zabezpieczenia przed utratą płynności

Aby aktywa płynne kwalifikowały się jako element zabezpieczenia przed utratą płynności danej instytucji kredytowej, muszą one spełniać każdy z poniższych wymogów:

- a) wymogi ogólne określone w art. 7;
- b) wymogi operacyjne określone w art. 8;
- c) kryteria kwalifikowalności odpowiednie dla ich klasyfikacji jako aktywów poziomu 1 lub poziomu 2 zgodnie z rozdziałem 2.

Artykuł 7

Wymogi ogólne dotyczące aktywów płynnych

1. Aby dane aktywa instytucji kredytowej kwalifikowały się jako aktywa płynne, muszą spełniać wymogi określone w ust. 2–6.

2. Aktywa stanowią własność, prawo, uprawnienie lub udział posiadane przez instytucję kredytową i są wolne od wszelkiego obciążenia. Do tych celów uznaje się, że składnik aktywów jest wolny od obciążeń, jeżeli dana instytucja kredytowa nie podlega żadnemu prawnemu, umownemu, regulacyjnemu ani innemu ograniczeniu uniemożliwiającemu jej upłynnienie, sprzedaż, przekazanie lub przydzielenie danego składnika aktywów lub ogólnie dysponowanie nim na aktywnych rynkach umów zwykłej sprzedaży lub w drodze zwykłych umów z udzielonym przyrzeczeniem odkupu w terminie kolejnych 30 dni kalendarzowych. Następujące aktywa uznaje się za wolne od obciążeń:

- a) aktywa uwzględnione w puli, dostępne do natychmiastowego wykorzystania jako zabezpieczenie w celu zdobycia dodatkowego finansowania w ramach linii kredytowych przeznaczonych na konkretny cel, lecz jeszcze niezasilonych, dostępnych dla tej instytucji kredytowej. Dotyczy to aktywów złożonych przez instytucję kredytową w instytucji centralnej w ramach sieci współpracy lub instytucjonalnego systemu ochrony. Instytucje kredytowe zakładają, że aktywa należące do puli są wolne od obciążeń w porządku wzrastającej płynności na podstawie klasyfikacji płynności określonej w rozdziale 2, począwszy od aktywów niekwalifikujących się do zabezpieczenia przed utratą płynności;
- b) aktywa, które instytucja kredytowa otrzymała jako zabezpieczenie do celów ograniczenia ryzyka kredytowego w ramach umów z otrzymanym przyrzeczeniem odkupu lub transakcji finansowania papierów wartościowych i którymi dana instytucja kredytowa może dysponować.

3. Aktywa nie zostały wyemitowane przez samą instytucję kredytową, jej jednostkę dominującą, inną niż podmiot sektora publicznego, który nie jest instytucją kredytową, jej jednostkę zależną ani inną jednostkę zależną jej jednostki dominującej ani przez jednostkę specjalnego przeznaczenia do celów sekurytyzacji, z którą dana instytucja kredytowa jest ściśle powiązana.

4. Aktywa nie zostały wyemitowane przez żaden z poniższych podmiotów:

- a) inną instytucję kredytową, chyba że emitent jest podmiotem sektora publicznego, o którym mowa w art. 10 ust. 1 lit. c) i w art. 11 ust. 1 lit. a) i b); dany składnik aktywów stanowi obligację zabezpieczoną, o której mowa w art. 10 ust. 1 lit. f) i w art. 11 ust. 1 lit. c) i d), lub dany składnik aktywów należy do kategorii określonej w art. 10 ust. 1 lit. e).
- b) firmę inwestycyjną;
- c) zakład ubezpieczeń;
- d) zakład reasekuracji;
- e) finansową spółkę holdingową;
- f) finansową spółkę holdingową o działalności mieszanej;
- g) żaden inny podmiot, który prowadzi co najmniej jedną z działalności wymienionych w załączniku I do dyrektywy 2013/36/UE. Do celów niniejszego artykułu należy uznać, że do podmiotów, o których mowa w niniejszej literze, nie należą SSPE.

5. Określenie wartości aktywów jest możliwe na podstawie szeroko upowszechnionych i łatwo dostępnych cen rynkowych. W przypadku braku cen rynkowych musi być możliwe określenie wartości aktywów na podstawie łatwego do obliczenia wzoru, w którym wykorzystuje się publicznie dostępne dane i który nie jest w znacznym stopniu oparty na mocnych założeniach.

6. Aktywa są notowane na uznanej giełdzie lub są zbywalne na aktywnych rynkach umów zwykłej sprzedaży lub w drodze zwykłych transakcji z udzielonym przyrzeczeniem odkupu na powszechnie zatwierdzonych rynkach odkupu. Kryteria te należy ocenić oddzielnie dla każdego rynku. Składnik aktywów dopuszczony do obrotu w zorganizowanym systemie obrotu, który nie stanowi uznanej giełdy, w państwie członkowskim albo w państwie trzecim, uznaje się za składnik aktywów płynnych wyłącznie, jeżeli dany system obrotu stanowi aktywny i duży rynek umów zwykłej sprzedaży aktywów. Instytucja kredytowa uwzględnia następujące elementy jako minimalne kryteria do oceny kwestii, czy dany system obrotu stanowi aktywny i duży rynek do celów niniejszego ustępu:

- a) dane historyczne dotyczące szerokości i głębokości rynku udowodnionych małą różnicą pomiędzy ceną kupna a ceną sprzedaży, dużym wolumenem obrotu oraz dużą liczbą różnego rodzaju uczestników rynku;
 - b) istnienie solidnej infrastruktury rynkowej.
7. Wymogi określone w ust. 5 i 6 nie mają zastosowania do:
- a) banknotów i monet, o których mowa w art. 10 ust. 1 lit. a);
 - b) ekspozycji wobec banków centralnych, o których mowa w art. 10 ust. 1 lit. b) i d) oraz w art. 11 ust. 1 lit. b);
 - c) przyznanych instrumentów wsparcia płynności o ograniczonym zastosowaniu, o których mowa w art. 12 ust. 1 lit. d);
 - d) depozytów i innego finansowania w ramach sieci współpracy i instytucjonalnych systemów ochrony, o których mowa w art. 16.

Artykuł 8

Wymagania operacyjne

1. Instytucje kredytowe posiadają zasady i limity służące zapewnieniu, aby posiadane przez nie aktywa płynne stanowiące ich zabezpieczenie przed utratą płynności zawsze pozostawały odpowiednio zdywersyfikowane. Do tych celów instytucje kredytowe uwzględniają stopień dywersyfikacji pomiędzy różnymi kategoriami aktywów płynnych oraz w obrębie tej samej kategorii aktywów płynnych, o których mowa w niniejszym tytule rozdział 2, oraz wszystkie inne istotne czynniki dywersyfikacji, takie jak rodzaje emitentów, kontrahentów lub lokalizacja geograficzna takich emitentów i kontrahentów.

Właściwe organy mogą nakładać szczególne ograniczenia lub wymogi w odniesieniu do aktywów płynnych posiadanych przez instytucję kredytową w celu zapewnienia zgodności z wymogiem określonym w niniejszym ustępie. Żadne tego rodzaju ograniczenie ani żaden taki wymóg nie ma jednak zastosowania do:

- a) następujących kategorii aktywów poziomu 1:
 - (i) banknotów i monet, o których mowa w art. 10 ust. 1 lit. a);
 - (ii) ekspozycji wobec banków centralnych, o których mowa w art. 10 ust. 1 lit. b) i d);

- (iii) aktywów stanowiących należności od wielostronnych banków rozwoju i organizacji międzynarodowych albo gwarantowanych przez takie banki i organizacje, o których mowa w art. 10 ust. 1 lit. g);
- b) kategorii aktywów poziomu 1 stanowiących należności od rządu centralnego lub samorządu regionalnego, władz lokalnych lub podmiotów sektora publicznego, o których mowa w art. 10 ust. 1 lit. c) i d), albo gwarantowanych przez takie podmioty, pod warunkiem że dana instytucja kredytowa posiada dany składnik aktywów w celu pokrycia wpływów płynności netto w warunkach skrajnych poniesionych w walucie danego państwa członkowskiego lub państwa trzeciego, lub dany składnik aktywów został wyemitowany przez rząd centralny lub samorząd regionalny, władze lokalne lub podmioty sektora publicznego państwa członkowskiego pochodzenia danej instytucji kredytowej;
- c) przyznanych instrumentów wsparcia płynności o ograniczonym zastosowaniu, o których mowa w art. 12 ust. 1 lit. d).

2. Instytucje kredytowe mają łatwy dostęp do posiadanych przez siebie aktywów płynnych i są w stanie je spieniężyć w dowolnym momencie w okresie występowania warunków skrajnych wynoszącym 30 dni kalendarzowych na rynkach umów zwykłej sprzedaży lub w drodze zwykłych umów z udzielonym przyrzeczeniem odkupu na powszechnie zatwierdzonych rynkach odkupu. Aktywa płynne uznaje się za łatwo dostępne dla instytucji kredytowej, jeżeli nie istnieją żadne przeszkody prawne lub praktyczne w zakresie zdolności instytucji kredytowej do spieniężenia danego składnika aktywów w odpowiednim terminie.

Za aktywa łatwo dostępne dla instytucji kredytowej nie uznaje się aktywów wykorzystywanych do zapewnienia wsparcia jakości kredytowej w ramach strukturyzowanych transakcji lub do pokrycia kosztów operacyjnych instytucji kredytowych.

Aktywa posiadane w państwie trzecim, w którym obowiązują ograniczenia dotyczące możliwości ich swobodnego przenoszenia, uznaje się za łatwo dostępne jedynie w stopniu, w jakim dana instytucja kredytowa wykorzystuje takie aktywa do pokrycia wpływów płynności w danym państwie trzecim. Aktywa posiadane w walucie niewymiennej uznaje się za łatwo dostępne jedynie w stopniu, w jakim dana instytucja kredytowa wykorzystuje takie aktywa do pokrycia wpływów płynności w tej walucie.

3. Instytucje kredytowe zapewniają, aby ich aktywa płynne były kontrolowane przez szczególną funkcję zarządzania płynnością w danej instytucji kredytowej. Przestrzeganie przedmiotowego wymogu wykazuje się właściwemu organowi w jeden z następujących sposobów:

- a) przez umieszczenie aktywów płynnych w odrębnej puli bezpośrednio zarządzanej przez funkcję zarządzania płynnością wyłącznie w celu wykorzystywania ich jako źródło funduszy warunkowych, w tym w okresach występowania warunków skrajnych;
- b) przez wprowadzenie wewnętrznych systemów i kontroli tak, aby funkcja zarządzania płynnością posiadała faktyczną kontrolę operacyjną w celu spieniężenia posiadanych aktywów płynnych w dowolnym momencie w okresie występowania warunków skrajnych wynoszącym 30 dni kalendarzowych oraz w celu uzyskania dostępu do funduszy warunkowych w sposób niebędący bezpośrednio sprzeczny z jakąkolwiek strategią biznesową lub strategią zarządzania ryzykiem. W szczególności dany składnik aktywów nie może zostać włączony do zabezpieczenia przed utratą płynności, jeżeli jego sprzedaż bez zastąpienia w całym okresie występowania warunków skrajnych wynoszącym 30 dni kalendarzowych spowodowałaby utratę ochrony, która skutkowałaby utworzeniem otwartej pozycji ryzyka wykraczającej poza wewnętrzne limity danej instytucji kredytowej;
- c) przez łączne zastosowanie wariantów a) i b), pod warunkiem że właściwy organ uznał takie łączne zastosowanie za dopuszczalne.

4. Instytucje kredytowe regularnie, i co najmniej raz w roku, spieniężają wystarczająco reprezentatywną próbę posiadanych przez nie aktywów płynnych na rynkach umów zwykłej sprzedaży lub w drodze zwykłych umów z udzielonym przyrzeczeniem odkupu na powszechnie zatwierdzonym rynku odkupu. Instytucje kredytowe opracowują strategię dotyczące rozdysponowania prób aktywów płynnych, które są odpowiednie do:

- a) badania dostępu do rynku w przypadku tych aktywów i badania ich przydatności;
- b) badania skuteczności procedur instytucji kredytowej służących do terminowego spieniężenia aktywów;
- c) ograniczania do minimum ryzyka wywołania negatywnej reakcji rynku na skutek spieniężenia przez daną instytucję kredytową posiadanych przez nią aktywów w okresach występowania warunków skrajnych.

Wymóg określony w akapicie pierwszym nie ma zastosowania do aktywów poziomu 1, o których mowa w art. 10, innych niż obligacje zabezpieczone charakteryzujące się wyjątkowo wysoką jakością, do przyznanych instrumentów wsparcia płynności o ograniczonym zastosowaniu, o których mowa w art. 12 ust. 1 lit. d), ani do depozytów i innego finansowania w ramach sieci współpracy i instytucjonalnych systemów ochrony, o których mowa w art. 16.

5. Wymóg określony w ust. 2 nie uniemożliwia instytucjom kredytowym zabezpieczenie się przed ryzykiem rynkowym związanym z ich aktywami płynnymi, pod warunkiem że spełnione zostaną następujące warunki:

- a) dana instytucja kredytowa wprowadza odpowiednie ustalenia wewnętrzne zgodnie z ust. 2 i 3 w celu zapewnienia, aby aktywa te nadal były łatwo dostępne i podlegały kontroli funkcji zarządzania płynnością;
- b) wpływy i wpływy płynności netto, do których doszłoby w przypadku wczesnej likwidacji zabezpieczenia, zostają uwzględnione w wycenie odpowiedniego składnika aktywów zgodnie z art. 9.

6. Instytucje kredytowe zapewniają, aby waluta, w jakiej denominowane są ich aktywa płynne, była zgodna z rozkładem wypływów płynności netto z podziałem na waluty. W stosownych przypadkach właściwe organy mogą jednak zobowiązać instytucje kredytowe do ograniczenia niedopasowania walutowego, ustanawiając limity dotyczące części wypływów płynności netto w danej walucie, które w okresie występowania warunków skrajnych mogą zostać pokryte przez aktywa płynne niedenominowane w tej walucie. Ograniczenie to można stosować wyłącznie w odniesieniu do waluty sprawozdawczej lub waluty, która może podlegać oddzielnemu zgłaszaniu zgodnie z art. 415 ust. 2 rozporządzenia (UE) nr 575/2013. Określając poziom jakiegokolwiek ograniczenia dotyczącego niedopasowania walutowego, które można stosować zgodnie z niniejszym ustępem, właściwe organy uwzględniają przynajmniej następujące kwestie:

- a) kwestię, czy instytucja kredytowa ma zdolność do wykonania któregośkolwiek z poniższych działań:
- (i) wykorzystania aktywów płynnych do wygenerowania płynności w danej walucie i jurysdykcji, w której dochodzi do wypływów płynności netto;
 - (ii) dokonania swapu walutowego i pozyskania środków na rynkach waluty obcej w warunkach skrajnych zgodnie z okresem występowania warunków skrajnych wynoszącym 30 dni kalendarzowych, ustanowionym w art. 4;
 - (iii) dokonania transferu nadwyżki płynności między walutami, jurysdykcjami i podmiotami prawnymi w grupie w warunkach skrajnych zgodnie z okresem występowania warunków skrajnych wynoszącym 30 dni kalendarzowych, ustanowionym w art. 4;
- b) wpływ nagłych, niekorzystnych zmian kursów wymiany na istniejące niedopasowane pozycje i na skuteczność istniejących zabezpieczeń walutowych.

Uznaje się, że każde ograniczenie dotyczące niedopasowania walutowego nałożone zgodnie z niniejszym ustępem stanowi szczególny wymóg w zakresie płynności, o którym mowa w art. 105 dyrektywy 2013/36/UE.

Artykuł 9

Wycena aktywów płynnych

Do celów obliczenia swojego wskaźnika pokrycia wypływów netto instytucja kredytowa stosuje wartość rynkową swoich aktywów płynnych. Wartość rynkowa aktywów płynnych zostaje pomniejszona zgodnie z redukcjami wartości określonymi w rozdziale 2 i, w stosownych przypadkach, z art. 8 ust. 5 lit. b).

ROZDZIAŁ 2

Aktywa płynne

Artykuł 10

Aktywa poziomu 1

1. Do aktywów poziomu 1 należą wyłącznie aktywa kwalifikujące się co najmniej do jednej z następujących kategorii i spełniające w każdym przypadku kryteria kwalifikowalności określone poniżej:

- a) monety i banknoty;
- b) następujące ekspozycje wobec banków centralnych:
- (i) aktywa stanowiące należności od Europejskiego Banku Centralnego (EBC) lub banku centralnego państwa członkowskiego albo gwarantowane przez takie banki;
 - (ii) aktywa stanowiące należności od banków centralnych państw trzecich albo gwarantowane przez takie banki, pod warunkiem że ekspozycje wobec banku centralnego lub rządu centralnego danego państwa trzeciego posiadają ocenę kredytową sporządzoną przez wyznaczoną zewnętrzną instytucję oceny wiarygodności kredytowej (ECAI) odpowiadającą stopniowi jakości kredytowej równemu co najmniej 1 zgodnie z art. 114 ust. 2 rozporządzenia (UE) nr 575/2013;
 - (iii) rezerwy posiadane przez instytucję kredytową w banku centralnym, o którym mowa w ppkt (i) i (ii), pod warunkiem że dana instytucja kredytowa posiada zezwolenie na wycofanie takich rezerw w dowolnym czasie w okresach występowania warunków skrajnych, a warunki takiego wycofania zostały określone w umowie między odpowiednim właściwym organem a EBC lub bankiem centralnym;
- c) aktywa stanowiące należności od następujących rządów centralnych lub samorządów regionalnych, władz lokalnych lub podmiotów sektora publicznego albo gwarantowanych przez takie podmioty:
- (i) rząd centralny państwa członkowskiego;
 - (ii) rząd centralny państwa trzeciego, pod warunkiem że została mu przypisana ocena kredytowa sporządzona przez wyznaczoną ECAI, odpowiadającą stopniowi jakości kredytowej równemu co najmniej 1 zgodnie z art. 114 ust. 2 rozporządzenia (UE) nr 575/2013;

- (iii) samorządy regionalne lub władze lokalne w państwie członkowskim, pod warunkiem że aktywa te traktuje się jak ekspozycje wobec rządu centralnego danego państwa członkowskiego zgodnie z art. 115 ust. 2 rozporządzenia (UE) nr 575/2013;
 - (iv) samorządy regionalne lub władze lokalne w państwie trzecim z rodzaju, o którym mowa w ppkt (ii), pod warunkiem że aktywa te traktuje się jak ekspozycje wobec rządu centralnego danego państwa trzeciego zgodnie z art. 115 ust. 4 rozporządzenia (UE) nr 575/2013;
 - (v) podmioty sektora publicznego, pod warunkiem że aktywa te traktuje się jak ekspozycje wobec rządu centralnego danego państwa członkowskiego lub wobec jednego z samorządów regionalnych lub władz lokalnych, o których mowa w ppkt (iii), zgodnie z art. 116 ust. 4 rozporządzenia (UE) nr 575/2013;
- d) aktywa stanowiące należności od rządu centralnego lub banku centralnego państwa trzeciego, któremu nie został przypisany stopień jakości kredytowej równy 1 w ramach oceny kredytowej sporządzonej przez wyznaczoną ECAI zgodnie z art. 114 ust. 2 rozporządzenia (UE) nr 575/2013, albo gwarantowane przez taki rząd lub bank, pod warunkiem że w tym przypadku instytucja kredytowa może uznać składnik aktywów za składnik aktywów poziomu 1 wyłącznie w celu pokrycia wpływów płynności netto w warunkach skrajnych poniesionych w tej samej walucie, w której denominowany jest dany składnik aktywów.
- Jeżeli dany składnik aktywów nie jest denominowany w walucie krajowej danego państwa trzeciego, instytucja kredytowa może uznać dany składnik aktywów jako składnik aktywów poziomu 1 do kwoty wpływów płynności netto w warunkach skrajnych instytucji denominowanych w danej walucie obcej, odpowiadającej operacjom instytucji w jurysdykcji, w której ponoszone jest ryzyko płynności;
- e) aktywa emitowane przez instytucje kredytowe, które spełniają przynajmniej jeden z następujących dwóch wymogów:
- (i) emitentem jest instytucja kredytowa zarejestrowana lub utworzona przez rząd centralny państwa członkowskiego lub samorząd regionalny lub władze lokalne w państwie członkowskim, a rząd lub władze lokalne są prawnie zobowiązane do ochrony gospodarczych podstaw danej instytucji kredytowej i utrzymywania jej rentowności finansowej przez cały okres jej funkcjonowania, a w stosownych przypadkach każdą ekspozycję wobec takiego samorządu regionalnego lub takich władz lokalnych traktuje się jak ekspozycję wobec rządu centralnego danego państwa członkowskiego zgodnie z art. 115 ust. 2 rozporządzenia (UE) nr 575/2013;
 - (ii) instytucja kredytowa jest wierzycielem uprzywilejowanym, co oznacza — do celów niniejszego artykułu — instytucję kredytową, której celem jest osiąganie celów dotyczących porządku publicznego wyznaczanych przez Unię lub rząd centralny, samorząd regionalny lub władze lokalne w państwie członkowskim w głównej mierze poprzez udzielanie kredytów preferencyjnych w sposób niekonkurencyjny i nienastawiony na zysk, pod warunkiem że co najmniej 90 % kredytów udzielonych przez daną instytucję jest pośrednio lub bezpośrednio gwarantowanych przez dany rząd centralny lub samorząd regionalny, lub dane władze lokalne, a w stosownych przypadkach każdą ekspozycję wobec takiego samorządu regionalnego lub takich władz lokalnych traktuje się jak ekspozycję wobec rządu centralnego danego państwa członkowskiego zgodnie z art. 115 ust. 2 rozporządzenia (UE) nr 575/2013;
- f) ekspozycje w postaci obligacji zabezpieczonych charakteryzujących się wyjątkowo wysoką jakością, które muszą spełniać wszystkie następujące wymogi:
- (i) stanowią one obligacje, o których mowa w art. 52 ust. 4 dyrektywy 2009/65/WE, lub spełniają wymogi kwalifikowalności do takiego sposobu traktowania określone w art. 129 ust. 4 lub 5 rozporządzenia (UE) nr 575/2013;
 - (ii) ekspozycje wobec instytucji zawarte w zbiorze aktywów stanowiących zabezpieczenie spełniają warunki określone w art. 129 ust. 1 lit. c) oraz w art. 129 ust. 1 akapit ostatni rozporządzenia (UE) nr 575/2013;
 - (iii) instytucja kredytowa inwestująca w obligacje zabezpieczone i emitent spełniają wymóg dotyczący przejrzystości, o którym mowa w art. 129 ust. 7 rozporządzenia (UE) nr 575/2013;
 - (iv) wielkość ich emisji wynosi co najmniej 500 mln EUR (lub równowartość tej kwoty w walucie krajowej);
 - (v) obligacje zabezpieczone posiadają ocenę kredytową sporządzoną przez wyznaczoną ECAI, w ramach której przypisuje się stopień jakości kredytowej równy co najmniej 1 zgodnie z art. 129 ust. 4 rozporządzenia (UE) nr 575/2013, równoważny stopień jakości kredytowej w przypadku krótkoterminowej oceny kredytowej, lub w przypadku braku oceny kredytowej takim obligacjom przypisuje się wagę ryzyka równą 10 % zgodnie z art. 129 ust. 5 przedmiotowego rozporządzenia;
 - (vi) zbiór aktywów stanowiących zabezpieczenie zawsze spełnia wymóg pokrycia aktywów wynoszący co najmniej 2 % ponad kwotę wymaganą do pokrycia należności związanych z obligacjami zabezpieczonymi;
- g) aktywa stanowiące należności od wielostronnych banków rozwoju i organizacji międzynarodowych albo gwarantowane przez takie banki i organizacje, o których mowa odpowiednio w art. 117 ust. 2 i art. 118 rozporządzenia (UE) nr 575/2013.

2. Wartość rynkowa obligacji zabezpieczonych charakteryzujących się wyjątkowo wysoką jakością, o których mowa w ust. 1 lit. f), podlega redukcji wartości równej co najmniej 7 %. Z wyjątkiem przypadków określonych w art. 15 ust. 2 lit. a) i b) w odniesieniu do udziałów i jednostek uczestnictwa w przedsiębiorstwach zbiorowego inwestowania żadna redukcja wartości nie jest wymagana w odniesieniu do wartości pozostałych aktywów poziomu 1.

Artykuł 11

Aktywa poziomu 2A

1. Do aktywów poziomu 2A należą wyłącznie aktywa kwalifikujące się co najmniej do jednej z następujących kategorii i spełniające w każdym przypadku kryteria kwalifikowalności określone poniżej:

- a) aktywa stanowiące należności od samorządów regionalnych, władz lokalnych lub podmiotów sektora publicznego w państwie członkowskim albo gwarantowane przez takie jednostki, jeżeli ekspozycjom wobec nich przypisuje się wagę ryzyka równą 20 % odpowiednio zgodnie z art. 115 ust. 1 i 5 oraz art. 116 ust. 1, 2 i 3 rozporządzenia (UE) nr 575/2013;
- b) aktywa stanowiące należności od rządu centralnego lub banku centralnego państwa trzeciego lub od samorządu regionalnego, władz lokalnych lub podmiotu sektora publicznego w państwie trzecim, pod warunkiem że przypisuje się im wagę ryzyka równą 20 % odpowiednio zgodnie z art. 114 ust. 2, art. 115 lub 116 rozporządzenia (UE) nr 575/2013;
- c) ekspozycje w postaci obligacji zabezpieczonych charakteryzujących się wysoką jakością, które muszą spełniać wszystkie następujące wymogi:
 - (i) stanowią one obligacje, o których mowa w art. 52 ust. 4 dyrektywy 2009/65/WE, lub spełniają wymogi kwalifikowalności do takiego sposobu traktowania określone w art. 129 ust. 4 lub 5 rozporządzenia (UE) nr 575/2013;
 - (ii) ekspozycje wobec instytucji zawarte w zbiorze aktywów stanowiących zabezpieczenie spełniają warunki określone w art. 129 ust. 1 lit. c) rozporządzenia (UE) nr 575/2013;
 - (iii) instytucja kredytowa inwestująca w obligacje zabezpieczone i emitent spełniają wymóg dotyczący przejrzystości określony w art. 129 ust. 7 rozporządzenia (UE) nr 575/2013;
 - (iv) wielkość ich emisji wynosi co najmniej 250 mln EUR (lub równowartość tej kwoty w walucie krajowej);
 - (v) obligacje zabezpieczone posiadają ocenę kredytową sporządzoną przez wyznaczoną ECAI, w ramach której przypisuje się stopień jakości kredytowej równy co najmniej 2 zgodnie z art. 129 ust. 4 rozporządzenia (UE) nr 575/2013, równoważny stopień jakości kredytowej w przypadku krótkoterminowej oceny kredytowej, lub w przypadku braku oceny kredytowej takim obligacjom przypisuje się wagę ryzyka równą 20 % zgodnie z art. 129 ust. 5 przedmiotowego rozporządzenia;
 - (vi) zbiór aktywów stanowiących zabezpieczenie zawsze spełnia wymóg pokrycia aktywów wynoszący co najmniej 7 % ponad kwotę wymaganą do pokrycia należności związanych z obligacjami zabezpieczonymi. Jeżeli jednak obligacje zabezpieczone, którym w ramach oceny kredytowej został przypisany stopień jakości kredytowej równy 1, nie osiągają minimalnej wielkości emisji dla obligacji zabezpieczonych charakteryzujących się wyjątkowo wysoką jakością zgodnie z art. 10 ust. 1 lit. f) ppkt (iv), natomiast spełniają wymogi określone w ppkt (i), (ii), (iii) i (iv) dotyczące obligacji zabezpieczonych charakteryzujących się wysoką jakością, takie obligacje zabezpieczone podlegają minimalnemu wymogowi pokrycia aktywów wynoszącemu 2 %;
- d) ekspozycje w postaci obligacji zabezpieczonych emitowanych przez instytucje kredytowe w państwach trzecich, które muszą spełniać wszystkie następujące wymogi:
 - (i) stanowią one obligacje zabezpieczone zgodnie z prawem krajowym danego państwa trzeciego, w którym muszą one być określone jako dłużne papiery wartościowe emitowane przez instytucje kredytowe lub przez jednostkę zależną, w której całościowy udział posiada instytucja kredytowa, która gwarantuje emisję, oraz muszą one być zabezpieczone zbiorem aktywów stanowiących zabezpieczenie, w odniesieniu do których obligatariusze mają bezpośrednie prawo regresu w zakresie zwrotu kwoty głównej i odsetek na zasadzie pierwszeństwa w przypadku niewykonania zobowiązania przez emitenta;
 - (ii) zgodnie z prawem krajowym państwa trzeciego emitent i obligacje zabezpieczone podlegają szczególnemu nadzorowi publicznemu, który służy ochronie obligatariuszy, a ustalenia nadzorcze i regulacyjne stosowane w państwie trzecim muszą być co najmniej równoważne ustaleniom stosowanym w Unii;
 - (iii) obligacje zabezpieczone są zabezpieczone zbiorem aktywów co najmniej jednego z rodzajów określonych w art. 129 ust. 1 lit. b), art. 129 ust. 1 lit. d) ppkt (i), art. 129 ust. 1 lit. f) ppkt (i) lub art. 129 ust. 1 lit. g) rozporządzenia (UE) nr 575/2013. Jeżeli do zbioru należą kredyty zabezpieczone nieruchomością, muszą zostać spełnione wymogi określone w art. 208 i art. 229 ust. 1 rozporządzenia (UE) nr 575/2013;
 - (iv) ekspozycje wobec instytucji zawarte w zbiorze aktywów stanowiących zabezpieczenie spełniają warunki określone w art. 129 ust. 1 lit. c) i art. 129 ust. 1 akapit ostatni rozporządzenia (UE) nr 575/2013;
 - (v) instytucja kredytowa inwestująca w obligacje zabezpieczone i emitent spełniają wymóg dotyczący przejrzystości określony w art. 129 ust. 7 rozporządzenia (UE) nr 575/2013;

- (vi) obligacje zabezpieczone posiadają ocenę kredytową sporządzoną przez wyznaczoną ECAI, w ramach której przypisuje się stopień jakości kredytowej równy co najmniej 1 zgodnie z art. 129 ust. 4 rozporządzenia (UE) nr 575/2013, równoważny stopień jakości kredytowej w przypadku krótkoterminowej oceny kredytowej, lub w przypadku braku oceny kredytowej takim obligacjom przypisuje się wagę ryzyka równą 10 % zgodnie z art. 129 ust. 5 przedmiotowego rozporządzenia; oraz
 - (vii) zbiór aktywów stanowiących zabezpieczenie zawsze spełnia wymóg pokrycia aktywów wynoszący co najmniej 7 % ponad kwotę wymaganą do pokrycia należności związanych z obligacjami zabezpieczonymi. Jeżeli jednak wielkość emisji obligacji zabezpieczonych wynosi 500 mln EUR (lub równowartość tej kwoty w walucie krajowej) lub więcej, takie obligacje zabezpieczone podlegają minimalnemu wymogowi pokrycia aktywów wynoszącemu 2 %;
- e) papiery dłużne przedsiębiorstw, które spełniające wszystkie następujące wymogi:
- (i) posiadają one ocenę kredytową sporządzoną przez wyznaczoną ECAI, w ramach której przypisuje się stopień jakości kredytowej równy co najmniej 1 zgodnie z art. 122 rozporządzenia (UE) nr 575/2013 lub równoważny stopień jakości kredytowej w przypadku krótkoterminowej oceny kredytowej;
 - (ii) wielkość emisji papierów wartościowych wynosi co najmniej 250 mln EUR (lub równowartość tej kwoty w walucie krajowej);
 - (iii) maksymalny okres do terminu zapadalności papierów wartościowych na dzień emisji wynosi 10 lat;
2. Wartość rynkowa wszystkich aktywów poziomu 2A podlega redukcji wartości równej 15 %.

Artykuł 12

Aktywa poziomu 2B

1. Do aktywów poziomu 2B należą wyłącznie aktywa kwalifikujące się co najmniej do jednej z następujących kategorii i spełniające w każdym przypadku kryteria kwalifikowalności określone poniżej:
- a) ekspozycje w postaci papierów wartościowych zabezpieczonych aktywami spełniające wymogi określone w art. 13;
 - b) papiery dłużne przedsiębiorstw, które spełniają wszystkie następujące wymogi:
 - (i) wyznaczona ECAI wystawiła im ocenę kredytową, w ramach której przypisuje się stopień jakości kredytowej równy co najmniej 3 zgodnie z art. 122 rozporządzenia (UE) nr 575/2013 lub równoważny stopień jakości kredytowej w przypadku krótkoterminowej oceny kredytowej;
 - (ii) wielkość emisji papierów wartościowych wynosi co najmniej 250 mln EUR (lub równowartość tej kwoty w walucie krajowej);
 - (iii) maksymalny okres do terminu zapadalności papierów wartościowych na dzień emisji wynosi 10 lat;
 - c) akcje, pod warunkiem że spełniają wszystkie następujące wymogi:
 - (i) wchodzi one w skład głównego indeksu giełdowego w państwie członkowskim lub w państwie trzecim, określanego jako taki do celów niniejszej litery przez właściwy organ państwa członkowskiego lub odpowiedni organ publiczny w państwie trzecim. W przypadku braku jakiegokolwiek decyzji ze strony właściwego organu lub organu publicznego w odniesieniu do głównych indeksów giełdowych, instytucje kredytowe uznają tego rodzaju indeks giełdowy za złożony z wiodących przedsiębiorstw w danej jurysdykcji;
 - (ii) są denominowane w walucie państwa członkowskiego pochodzenia, w którym siedzibę ma instytucja kredytowa, lub jeżeli denominowane są w innej walucie, zaliczane są do akcji poziomu 2B, wyłącznie do kwoty niezbędnej do pokrycia wpływów płynności netto w warunkach skrajnych w danej walucie lub w danej jurysdykcji, w której podejmowane jest ryzyko płynności; oraz
 - (iii) dostępny jest potwierdzony zapis świadczący, że są wiarygodnym źródłem płynności przez cały czas, w tym w okresach występowania warunków skrajnych. Niniejszy wymóg uznaje się za spełniony, jeżeli poziom spadku kursu akcji lub wzrost redukcji jej wartości w ciągu 30-dniowego okresu występowania na rynku warunków skrajnych nie przekroczył odpowiednio 40 % lub 40 punktów procentowych; oraz
 - d) przyznane instrumenty wsparcia płynności o ograniczonym zastosowaniu, które może zapewnić EBC, bank centralny państwa członkowskiego lub bank centralny państwa trzeciego, pod warunkiem spełnienia wymogów określonych w art. 14;
 - e) ekspozycje w postaci wysokiej jakości obligacji zabezpieczonych, które spełniają wszystkie następujące wymogi:
 - (i) stanowią obligacje, o których mowa w art. 52 ust. 4 dyrektywy 2009/65/WE, lub spełniają wymogi kwalifikowalności do traktowania określonego w art. 129 ust. 4 lub 5 rozporządzenia (UE) nr 575/2013;
 - (ii) instytucja kredytowa inwestująca w obligacje zabezpieczone spełnia wymóg dotyczący przejrzystości ustanowiony w art. 129 ust. 7 rozporządzenia (UE) nr 575/2013;

- (iii) emitent obligacji zabezpieczonych udostępnia inwestorom informacje, o których mowa w art. 129 ust. 7 rozporządzenia (UE) nr 575/2013, co najmniej raz na kwartał;
 - (iv) wielkość ich emisji wynosi co najmniej 250 mln EUR (lub równowartość tej kwoty w walucie krajowej);
 - (v) zabezpieczeniem tych obligacji zabezpieczonych są wyłącznie aktywa, o których mowa w art. 129 ust. 1 lit. a), art. 129 ust. 1 lit. d) ppkt (i) oraz art. 129 ust. 1 lit. e) rozporządzenia (UE) nr 575/2013;
 - (vi) pula aktywów bazowych składa się wyłącznie z ekspozycji, które kwalifikują się do wagi ryzyka równej 35 % lub niższej zgodnie z art. 125 rozporządzenia (UE) nr 575/2013 w odniesieniu do ryzyka kredytowego;
 - (vii) zbiór aktywów stanowiących zabezpieczenie spełnia w każdym czasie wymóg pokrycia aktywów co najmniej 10 % ponad kwotę niezbędną do zaspokojenia roszczeń wynikających z obligacji zabezpieczonych;
 - (viii) instytucja kredytowa będąca emitentem ma obowiązek podawać co miesiąc do publicznej wiadomości informacje, że zbiór aktywów stanowiących zabezpieczenie spełnia wymóg pokrycia aktywów na poziomie 10 %;
- f) w przypadku instytucji kredytowych, które zgodnie z ich aktem założycielskim nie mogą, ze względów religijnych, posiadać aktywów oprocentowanych, aktywów nieoprocentowanych stanowiących należności od banków centralnych lub rządu centralnego lub banku centralnego państwa trzeciego lub samorządu regionalnego, władz lokalnych lub podmiotu sektora publicznego w państwie trzecim lub gwarantowanych przez te instytucje, pod warunkiem że aktywa te posiadają ocenę kredytową sporządzoną przez wyznaczoną ECAI o stopniu jakości kredytowej równym co najmniej 5 zgodnie z art. 114 rozporządzenia (UE) nr 575/2013 lub o równoważnym stopniu jakości kredytowej w przypadku krótkoterminowej oceny kredytowej.
2. Wartość rynkowa wszystkich aktywów poziomu 2B podlega następującej minimalnej redukcji wartości:
- a) mającej zastosowanie redukcji wartości określonej w art. 13 ust. 14 w odniesieniu do sekurytyzacji poziomu 2B;
 - b) redukcji wartości o 50 % w odniesieniu do papierów dłużnych przedsiębiorstw, o których mowa w ust. 1 lit. b);
 - c) redukcji wartości o 50 % w odniesieniu do akcji, o których mowa w ust. 1 lit. c);
 - d) redukcji wartości o 30 % w odniesieniu do programów lub emisji obligacji zabezpieczonych, o których mowa w ust. 1 lit. e);
 - e) redukcji wartości o 50 % w odniesieniu do aktywów nieoprocentowanych, o których mowa w ust. 1 lit. f).
3. W przypadku instytucji kredytowych, które zgodnie z ich aktem założycielskim nie mogą, ze względów religijnych, posiadać aktywów oprocentowanych, właściwy organ może zezwolić na odstępstwo od ust. 1 lit. b) ppkt (ii) i (iii) niniejszego artykułu, pod warunkiem że istnieją dowody na niewystarczającą dostępność aktywów nieoprocentowanych spełniających te wymagania, a aktywa nieoprocentowane wykazują odpowiednią płynność na rynkach prywatnych.

Przy ustalaniu, czy aktywa nieoprocentowane wykazują odpowiednią płynność do celów akapitu pierwszego, właściwy organ uwzględnia następujące czynniki:

- a) dostępne dane w odniesieniu do ich płynności na rynku, w tym wolumeny obrotu, zaobserwowane różnice pomiędzy ceną kupna a ceną sprzedaży, zmienność cen i wpływ cen;
- b) inne czynniki istotne dla ich płynności, w tym dane historyczne dotyczące szerokości i głębokości rynku tych aktywów nieoprocentowanych, liczbę i różnorodność uczestników rynku i istnienie solidnej infrastruktury rynkowej.

Artykuł 13

Sekurytyzacje poziomu 2B

1. Ekspozycje w postaci papierów wartościowych zabezpieczonych aktywami, o których mowa w art. 12 ust. 1 lit. a), kwalifikują się jako sekurytyzacje poziomu 2B, jeżeli spełniają kryteria określone w ust. 2–14.

2. Pozycja sekurytyzacyjna i ekspozycje bazowe pozycji spełniają wszystkie następujące wymogi:
- a) pozycji przypisano ocenę kredytową sporządzoną przez wyznaczoną ECAI o stopniu jakości kredytowej wynoszącym co najmniej 1 zgodnie z art. 251 lub 261 rozporządzenia (UE) nr 575/2013 lub o równoważnym stopniu jakości kredytowej w przypadku krótkoterminowej oceny kredytowej;
 - b) pozycja znajduje się w transzy lub transzach sekurytyzacji o najwyższym stopniu uprzywilejowania i posiada najwyższy poziom uprzywilejowania przez cały czas trwania transakcji. Do wymienionych celów uznaje się, że transza posiada najwyższy poziom uprzywilejowania, gdy po doręczeniu oświadczenia o wymagalności i, w stosownych przypadkach, oświadczenia o przyspieszeniu wymagalności, transza nie jest podporządkowana innym transzom w tej samej transakcji sekurytyzacyjnej lub systemie sekurytyzacyjnym, jeżeli chodzi o otrzymanie spłaty odsetek i kwoty głównej, bez uwzględniania kwot należnych z tytułu stóp procentowych lub pochodnych instrumentów walutowych, opłat lub innych podobnych płatności zgodnie z art. 261 rozporządzenia (UE) nr 575/2013;
 - c) ekspozycje bazowe zostały nabyte przez SSPE w rozumieniu art. 4 ust. 1 pkt 66 rozporządzenia (UE) nr 575/2013 z zapewnieniem możliwości wyegzekwowania wobec jakiegokolwiek osoby trzeciej i są niedostępne dla sprzedawcy (jednostki inicjującej, sponsorującej lub pierwotnego kredytodawcy) i jego wierzycieli, również w przypadku niewypłacalności sprzedawcy;
 - d) przeniesienie ekspozycji bazowych do SSPE nie może podlegać żadnym rygorystycznym przepisom dotyczącym zwrotu aktywów w jurysdykcji, w której sprzedawca (jednostka inicjująca, sponsorująca lub pierwotny kredytodawca) jest zarejestrowany. Obejmuje to m.in. przepisy, na mocy których likwidator sprzedawcy (jednostki inicjującej, sponsorującej lub pierwotnego kredytodawcy) może unieważnić sprzedaż ekspozycji bazowych wyłącznie na podstawie tego, że została dokonana w pewnym okresie przed ogłoszeniem niewypłacalności sprzedawcy, lub przepisy, na mocy których SSPE może zapobiec takiemu unieważnieniu wyłącznie, jeżeli będzie w stanie udowodnić, że nie była świadoma niewypłacalności sprzedawcy w momencie sprzedaży;
 - e) zarządzanie ekspozycjami bazowymi regulowane jest umową w sprawie obsługi zadłużenia, które zawiera postanowienia dotyczące ciągłości obsługi zadłużenia zapewniające co najmniej, aby niewykonanie zobowiązania lub niewypłacalność jednostki obsługującej nie spowodowały przerwania obsługi zadłużenia;
 - f) dokumentacja regulująca sekurytyzację zawiera postanowienia dotyczące ciągłości, które zapewniają co najmniej zastąpienie, w stosownych przypadkach, kontrahentów instrumentów pochodnych i dostawców płynności w przypadku niewykonania przez nich zobowiązania lub ogłoszenia niewypłacalności;
 - g) pozycję sekurytyzacyjną zabezpiecza pula jednorodnych ekspozycji bazowych, z których wszystkie należą wyłącznie do jednej z następujących podkategorii, lub pula jednorodnych ekspozycji bazowych, które łączą kredyty na nieruchomości mieszkalne, o których mowa w ppkt (i) i (ii):
 - (i) kredyty na nieruchomości mieszkalne zabezpieczone hipoteką pierwszego stopnia udzielone osobom fizycznym na zakup mieszkania na potrzeby stałego miejsca pobytu, pod warunkiem spełnienia jednego z dwóch następujących warunków:
 - kredyty zawarte w puli spełniają średnio wymóg w zakresie pokrycia należności zabezpieczeniem określony w art. 129 ust. 1 lit. d) ppkt (i) rozporządzenia (UE) nr 575/2013,
 - prawo krajowe państwa członkowskiego, w którym kredyty zostały udzielone, przewiduje ograniczenie współczynnika kredytu do dochodu w odniesieniu do kwoty, jaką dłużnik może pożyczyć w formie kredytu na nieruchomość mieszkalną, a dane państwo członkowskie powiadomiło Komisję i EUNB o istnieniu takiego przepisu. Ograniczenie współczynnika kredytu do dochodu oblicza się na podstawie rocznego dochodu brutto dłużnika, uwzględniając obowiązki podatkowe i inne zobowiązania dłużnika oraz ryzyko zmiany stóp procentowych w całym okresie spłaty kredytu. W odniesieniu do każdego kredytu na nieruchomość mieszkalną w puli odsetek dochodu brutto dłużnika, który można przeznaczyć na obsługę kredytu, w tym spłatę odsetek i kwoty głównej oraz uiszczenie opłat, nie przekracza 45 %;
 - (ii) w pełni gwarantowane kredyty na nieruchomości mieszkalne, o których mowa w art. 129 ust. 1 lit. e) rozporządzenia (UE) nr 575/2013, pod warunkiem że kredyty spełniają wymóg w zakresie zabezpieczenia określony w tym ustępie i średni wymóg w zakresie pokrycia należności zabezpieczeniem określony w art. 129 ust. 1 lit. d) ppkt (i) rozporządzenia (UE) nr 575/2013;
 - (iii) kredyty komercyjne, leasing i instrumenty kredytowe na rzecz przedsiębiorstw posiadających siedzibę w państwie członkowskim, służące do finansowania wydatków kapitałowych lub działalności gospodarczej innej niż nabycie lub rozwój nieruchomości komercyjnych, pod warunkiem że co najmniej 80 % kredytobiorców w danej puli zalicza się pod względem salda portfela do małych i średnich przedsiębiorstw w momencie emisji sekurytyzacji, a żaden z kredytobiorców nie jest instytucją określoną w art. 4 ust. 1 pkt 3) rozporządzenia (UE) nr 575/2013;

- (iv) kredyty na zakup samochodów i leasing dla kredytobiorców lub leasingobiorców posiadających siedzibę lub miejsce zamieszkania w państwie członkowskim. Do tych celów obejmują one kredyty i leasing służące sfinansowaniu pojazdów silnikowych lub przyczep określonych w art. 3 pkt 11 i 12 dyrektywy 2007/46/WE Parlamentu Europejskiego i Rady, ciągników rolniczych lub leśnych, o których mowa w dyrektywie 2003/37/WE Parlamentu Europejskiego i Rady, motocykli i motocykli trzykołowych określonych w art. 1 ust. 2 lit. b) i c) dyrektywy 2002/24/WE Parlamentu Europejskiego i Rady lub pojazdów szynowych, o których mowa w art. 2 ust. 2 lit. c) dyrektywy 2007/46/WE. Tego rodzaju kredyty lub leasing mogą obejmować ubezpieczenie dodatkowe i usługi serwisowe lub dodatkowe części pojazdów oraz w przypadku leasingu wartość końcową pojazdów będących przedmiotem leasingu. Wszystkie kredyty i leasingi w puli zabezpiecza się zastawem lub zabezpieczeniem pierwszego stopnia na pojeździe lub za pomocą odpowiedniej gwarancji na rzecz SSPE, takiej jak przepis zastrzeżenia własności;
 - (v) kredyty i instrumenty kredytowe dla osób fizycznych zamieszkujących dane państwo członkowskie na potrzeby osobiste, rodzinne lub potrzeby gospodarstwa domowego.
- h) pozycja nie jest przedmiotem resekurytyzacji ani syntetycznej sekurytyzacji, o których mowa jest w, odpowiednio, art. 4 pkt 63 i art. 242 pkt 11 rozporządzenia (UE) nr 575/2013;
- i) ekspozycje bazowe nie obejmują zbywalnych instrumentów finansowych ani instrumentów pochodnych, z wyjątkiem instrumentów finansowych emitowanych przez samą SSPE lub inne strony w strukturze sekurytyzacji i instrumentów pochodnych wykorzystywanych do zabezpieczenia ryzyka walutowego i ryzyka stopy procentowej;
- j) w momencie emisji sekurytyzacji lub podczas włączenia do puli ekspozycji bazowych w dowolnym momencie po emisji ekspozycje bazowe nie obejmują ekspozycji wobec dłużnika, który utracił zdolność kredytową (lub w stosownych przypadkach wobec poręczyciela, który utracił zdolność kredytową), gdy dłużnik, który utracił zdolność kredytową (lub poręczyciel, który utracił zdolność kredytową) jest kredytobiorcą (lub poręczycielem), który:
- (i) ogłosił upadłość, zawarł układ z wierzycielami przewidujący umorzenie długu lub jego restrukturyzację, lub posiada orzeczenie sądu przyznające wierzycielom prawo do egzekucji lub znacznego odszkodowania w związku z brakującymi płatnościami, jakie wystąpiły w ciągu trzech lat przed datą udzielenia kredytu;
 - (ii) znajduje się w urzędowym rejestrze osób posiadających niekorzystną historię kredytową;
 - (iii) posiada ocenę kredytową sporządzoną przez ECAI lub punktową ocenę zdolności kredytowej, z których wynika, że istnieje znaczne ryzyko nieuiszczenia płatności umownych w porównaniu z przeciętnym dłużnikiem dla tego typu kredytów w danej jurysdykcji;
- k) w momencie emisji sekurytyzacji lub podczas włączenia do puli ekspozycji bazowych w dowolnym momencie po emisji ekspozycje bazowe nie obejmują ekspozycji, których dotyczy niewykonanie zobowiązania w rozumieniu art. 178 ust. 1 rozporządzenia (UE) nr 575/2013.
3. Spłata pozycji sekurytyzacyjnych nie może zostać skonstruowana w taki sposób, by zależała w przeważającej mierze od sprzedaży aktywów zabezpieczających ekspozycje bazowe. Niniejszy przepis nie uniemożliwia jednak późniejszego przedłużenia okresu spłaty lub refinansowania tego rodzaju ekspozycji.
4. Struktura transakcji sekurytyzacyjnych jest zgodna z następującymi wymogami:
- a) jeżeli ustanowiona sekurytyzacja jest objęta okresem rotacji lub okres rotacji dobiegł końca oraz jeżeli doręczono oświadczenie o wymagalności i oświadczenie o przyspieszeniu wymagalności, główne wpływy z ekspozycji bazowych przekazuje się właścicielom pozycji sekurytyzacyjnych za pośrednictwem sekwencyjnej amortyzacji pozycji sekurytyzacyjnych, przy czym w żadnym dniu przepływów gotówkowych jakiegokolwiek znaczne kwoty środków pieniężnych nie są przetrzymywane w SSPE;
 - b) jeżeli ustanowiona sekurytyzacja jest objęta okresem odnawialności, w dokumentach dotyczących transakcji przewiduje się zdarzenia skutkujące przedterminowym wykupem, które obejmują co najmniej wszystkie z poniższych elementów:
 - (i) pogorszenie jakości kredytowej ekspozycji bazowych;
 - (ii) niegenerowanie wystarczających nowych ekspozycji bazowych o co najmniej podobnej jakości kredytowej;
 - (iii) wystąpienie zdarzenia związanego z niewypłacalnością z udziałem jednostki inicjującej lub jednostki obsługującej.
5. W momencie emisji sekurytyzacji kredytobiorcy (lub, w stosownych przypadkach, poręczyciele) dokonali co najmniej jednej płatności, z wyjątkiem przypadków, w których sekurytyzacja posiadała zabezpieczenie w postaci instrumentów kredytowych, o których mowa w ust. 2 lit. g) ppkt (v).
6. W przypadku sekurytyzacji, których ekspozycje bazowe mają postać kredytów na nieruchomości mieszkalne, o których mowa w ust. 2 lit. g) ppkt (i) i (ii), pula kredytów nie obejmuje żadnego kredytu sprzedanego i zabezpieczonego przy założeniu, że podmiot ubiegający się o kredyt lub, w stosownych przypadkach, podmioty pośredniczące, zostali poinformowani, że kredytodawca mógł nie zweryfikować przedstawionych informacji.

7. W przypadku sekurytyzacji, których ekspozycje bazowe mają postać kredytów na nieruchomości mieszkalne, o których mowa ust. 2 lit. g) ppkt (i) i (ii), ocena zdolności kredytowej kredytobiorcy musi spełniać wymogi określone w art. 18 ust. 1–4, art. 18 ust. 5 lit. a) i art. 18 ust. 6 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/17/UE⁽¹⁾ lub równoważne wymogi w państwach trzecich.

8. W przypadku sekurytyzacji, których ekspozycje bazowe mają postać kredytów na zakup samochodów i leasingu oraz kredytów konsumenckich i instrumentów kredytowych, o których mowa ust. 2 lit. g) ppkt (iv) i (v), ocena zdolności kredytowej kredytobiorcy musi spełniać wymogi określone w art. 8 dyrektywy 2008/48/WE Parlamentu Europejskiego i Rady⁽²⁾.

9. Jeżeli jednostka inicjująca, sponsorująca lub pierwotny kredytodawca sekurytyzacji posiada siedzibę w Unii, spełnia wymogi określone w części piątej rozporządzenia (UE) nr 575/2013 i ujawnia informacje zgodnie z art. 8b rozporządzenia (UE) nr 1060/2009 na temat jakości kredytowej i wyników ekspozycji bazowych, struktury transakcji, przepływów pieniężnych oraz wszelkich zabezpieczeń ekspozycji, jak również wszelkie informacje niezbędne do przeprowadzenia przez inwestorów kompleksowych i świadomych testów warunków skrajnych. Jeżeli jednostka inicjująca, sponsorująca i pierwotny kredytobiorca posiada siedzibę poza Unią, szczegółowe dane na poziomie kredytu zgodnie ze standardami powszechnie przyjętymi przez uczestników rynku udostępnia się istniejącym i potencjalnym inwestorom i organom regulacyjnym w momencie emisji i na bieżąco.

10. Ekspozycje bazowe nie mogą zostać utworzone przez instytucję kredytową posiadającą pozycję sekurytyzacyjną w swoim zabezpieczeniu przed utratą płynności, jej jednostkę zależną, jednostkę dominującą, jednostkę zależną jednostki dominującej ani dowolne inne przedsiębiorstwo ściśle związane z daną instytucją kredytową.

11. Wielkość emisji transzy wynosi co najmniej 100 mln EUR (lub równowartość tej kwoty w walucie krajowej).

12. Pozostały średni ważony okres trwania transzy wynosi 5 lat lub mniej, a oblicza się go z zastosowaniem niższej z dwóch wartości: zakładanej ceny przy przedterminowym wykupie dla transakcji lub stałego wskaźnika przedterminowego wykupu w wysokości 20 %, w odniesieniu do których instytucja kredytowa zakłada, że wykup ma miejsce w najwcześniejszym dozwolonym dniu przedterminowego wykupu.

13. Jednostką inicjującą ekspozycji bazowych sekurytyzacji jest instytucja określona w art. 4 ust. 3 rozporządzenia (UE) nr 575/2013 lub przedsiębiorstwo, którego podstawową działalnością jest prowadzenie co najmniej jednej spośród rodzajów działalności wymienionych w pkt 2–12 i pkt 15 załącznika I do dyrektywy 2013/36/UE.

14. Wartość rynkowa sekurytyzacji poziomu 2B podlega następującej minimalnej redukcji wartości:

- a) 25 % w odniesieniu do sekurytyzacji zabezpieczonych podkategoriami aktywów, o których mowa w ust. 2 lit. g) ppkt (i), (ii) i (iv);
- b) 35 % w odniesieniu do sekurytyzacji zabezpieczonych podkategoriami aktywów, o których mowa w ust. 2 lit. g) ppkt (iii) i (v).

Artykuł 14

Przyznane instrumenty wsparcia płynności o ograniczonym zastosowaniu

Aby przyznane instrumenty wsparcia płynności o ograniczonym zastosowaniu, które bank centralny może zapewnić zgodnie z art. 12 ust. 1 lit. d), kwalifikowały się jako aktywa poziomu 2B, muszą one spełniać wszystkie poniższe kryteria:

- a) w trakcie okresu, w którym nie występują warunki skrajne, instrument objęty jest opłatą za zaangażowanie naliczaną od łącznej przyznanej kwoty, która jest co najmniej większą z poniższych:
 - (i) 75 punktów bazowych w skali roku; lub
 - (ii) co najmniej 25 punktów bazowych w skali roku powyżej różnicy w zysku na aktywach stosowanych jako zabezpieczenie instrumentu i zysku na reprezentatywnym portfelu aktywów płynnych, po skorygowaniu o wszelkie istotne różnice w ryzyku kredytowym;

W okresie występowania warunków skrajnych bank centralny może obniżyć opłatę za zaangażowanie opisaną w akapicie pierwszym niniejszej litery, o ile spełnione zostaną minimalne wymogi mające zastosowanie do instrumentów wsparcia płynności w ramach alternatywnych podejść w zakresie płynności zgodnie z art. 19;

- b) instrument posiada zabezpieczenie w postaci aktywów wolnych od obciążeń, z rodzaju określonego przez bank centralny. Aktywa stanowiące zabezpieczenie spełniają wszystkie z następujących kryteriów:
 - (i) są przechowywane w postaci umożliwiającej ich niezwłoczne przekazanie do banku centralnego w przypadku wystąpienia opcji kupna instrumentu;
 - (ii) ich wartość po redukcji wartości zastosowanej przez bank centralny wystarcza na pokrycie całkowitej kwoty instrumentu;

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/17/UE z dnia 4 lutego 2014 r. w sprawie konsumenckich umów o kredyt związanych z nieruchomościami mieszkalnymi i zmieniająca dyrektywy 2008/48/WE i 2013/36/UE oraz rozporządzenie (UE) nr 109 (Dz.U. L 60 z 28.2.2014, s. 34).

⁽²⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/48/WE z dnia 23 kwietnia 2008 r. w sprawie umów o kredyt konsumencki oraz uchylająca dyrektywę Rady 87/102/EWG (Dz.U. L 133 z 22.5.2008, s. 66).

- (iii) nie są uznawane za aktywa płynne do celów zabezpieczenia instytucji kredytowej przed utratą płynności;
- c) instrument jest zgodny z ramami polityki kontrahenta banku centralnego;
- d) okres rozliczeniowy instrumentu jest dłuższy niż 30-dniowy okres występowania warunków skrajnych, o którym mowa w art. 4;
- e) bank centralny nie unieważnia instrumentu przed umownym terminem zapadalności oraz nie podejmuje żadnych dodatkowych decyzji w sprawie udzielania kredytu dopóki daną instytucję kredytową uznaje się za wypłacalną;
- f) bank centralny opublikował oficjalną strategię, w której przedstawił swoją decyzję o przyznaniu instrumentów wsparcia płynności o ograniczonym stosowaniu, warunki regulujące instrument i rodzaje instytucji kredytowych, które kwalifikują się do ubiegania się o przedmiotowe instrumenty.

Artykuł 15

Przedsiębiorstwa zbiorowego inwestowania

1. Udziały lub jednostki uczestnictwa w przedsiębiorstwach zbiorowego inwestowania kwalifikują się jako aktywa płynne tego samego poziomu co aktywa płynne stanowiące instrument bazowy danego przedsiębiorstwa do bezwzględnej wysokości 500 mln EUR (lub równowartości tej kwoty w walucie krajowej) indywidualnie dla każdej instytucji kredytowej, pod warunkiem że:

- a) spełniono wymogi określone w art. 132 ust. 3 rozporządzenia (UE) nr 575/2013;
- b) przedsiębiorstwo zbiorowego inwestowania inwestuje wyłącznie w aktywa płynne i instrumenty pochodne, w tym ostatnim przypadku tylko w zakresie niezbędnym do ograniczenia ryzyka stopy procentowej, ryzyka walutowego lub kredytowego w portfelu.

2. Instytucje kredytowe stosują następujące minimalne redukcje wartości w odniesieniu do wartości ich udziałów lub jednostek uczestnictwa w przedsiębiorstwach zbiorowego inwestowania, w zależności od kategorii bazowych aktywów płynnych:

- a) 0 % w odniesieniu do monet i banknotów oraz ekspozycji wobec banków centralnych, o których mowa w art. 10 ust. 1 lit. b);
- b) 5 % w odniesieniu do aktywów poziomu 1 innych niż obligacje zabezpieczone charakteryzujące się wyjątkowo wysoką jakością;
- c) 12 % w odniesieniu do obligacji zabezpieczonych charakteryzujących się wyjątkowo wysoką jakością, o których mowa w art. 10 ust. 1 lit. f);
- d) 20 % w odniesieniu do aktywów poziomu 2A;
- e) 30 % w odniesieniu do sekurytyzacji poziomu 2B zabezpieczonych podkategoriami aktywów, o których mowa w art. 13 ust. 2 lit. g) ppkt (i), (ii) i (iv);
- f) 35 % w odniesieniu do obligacji zabezpieczonych poziomu 2B, o których mowa w art. 12 ust. 1 lit. e);
- g) 40 % w odniesieniu do sekurytyzacji poziomu 2B zabezpieczonych podkategoriami aktywów, o których mowa w art. 13 ust. 2 lit. g) ppkt (iii) i (v);
- h) 55 % w odniesieniu do papierów dłużnych przedsiębiorstw poziomu 2B, o których mowa w art. 12 ust. 1 lit. b) i akcji, o których mowa w art. 12 ust. 1 lit. c) i aktywów nieoprocentowanych, o których mowa w art. 12 ust. 1 lit. f).

3. Podejście, o którym mowa w ust. 2, stosuje się w następujący sposób:

- a) jeżeli instytucja kredytowa ma wiedzę na temat ekspozycji bazowych przedsiębiorstwa zbiorowego inwestowania, może dokonać pełnego przeglądu tych ekspozycji bazowych celem przypisania ich do odpowiedniej redukcji wartości zgodnie z ust. 2;
- b) jeżeli instytucja kredytowa nie ma wiedzy na temat ekspozycji bazowych przedsiębiorstwa zbiorowego inwestowania, musi założyć, że przedsiębiorstwo zbiorowego inwestowania inwestuje, do maksymalnej kwoty dozwolonej w ramach swoich uprawnień, w aktywa płynne, ponieważ sklasyfikowano je do celów ust. 2, począwszy od aktywów, o których mowa w ust. 2 lit. g) aż do osiągnięcia maksymalnego łącznego limitu inwestycyjnego. To samo podejście stosuje się w celu określenia poziomu płynności aktywów bazowych, gdy instytucja kredytowa nie ma wiedzy na temat ekspozycji stanowiących instrument bazowy przedsiębiorstwa zbiorowego inwestowania.

4. Instytucje kredytowe opracowują solidne metody i procesy obliczania i przedstawiania w sprawozdaniach wartości rynkowej i redukcji wartości udziałów lub jednostek uczestnictwa w przedsiębiorstwach zbiorowego inwestowania. Jeżeli ekspozycje nie są wystarczająco istotne dla instytucji kredytowej, aby mogła opracować własne metody oraz jeżeli w każdym przypadku właściwy organ stwierdzi spełnienie tego warunku, instytucja kredytowa może skorzystać wyłącznie z usług następujących osób trzecich w zakresie obliczeń i sprawozdań dotyczących redukcji wartości udziałów lub jednostek uczestnictwa w przedsiębiorstwach zbiorowego inwestowania:

- a) przyjmującej depozyty instytucji przedsiębiorstwa zbiorowego inwestowania, pod warunkiem że przedsiębiorstwo zbiorowego inwestowania inwestuje wyłącznie w papiery wartościowe i deponuje wszystkie papiery wartościowe w tej instytucji przyjmującej depozyty; lub

b) w przypadku innych przedsiębiorstw zbiorowego inwestowania, przedsiębiorstwa zarządzającego przedsiębiorstwem zbiorowego inwestowania, pod warunkiem że spełnia ono wymogi określone w art. 132 ust. 3 lit. a) rozporządzenia (UE) nr 575/2013.

5. Jeżeli instytucja kredytowa nie spełnia wymogów określonych w ust. 4 niniejszego artykułu w odniesieniu do udziałów lub jednostek uczestnictwa w przedsiębiorstwie zbiorowego inwestowania, instytucja kredytowa przestaje uznawać je za aktywa płynne do celów niniejszego rozporządzenia zgodnie z art. 18.

Artykuł 16

Depozyty i inne rodzaje finansowania w ramach sieci współpracy i instytucjonalnych systemów ochrony

1. Jeżeli instytucja kredytowa należy do rodzaju instytucjonalnego systemu ochrony, o którym mowa w art. 113 ust. 7 rozporządzenia (UE) nr 575/2013, do sieci, która kwalifikowałaby się do odstępstwa przewidzianego w art. 10 niniejszego rozporządzenia, lub do sieci współpracy w danym państwie członkowskim, depozyty na żądanie, które instytucja kredytowa utrzymuje w instytucji centralnej, uznaje się za aktywa płynne zgodnie z jednym z poniższych przepisów:

- a) jeżeli, zgodnie z prawem krajowym lub prawnie wiążącymi dokumentami regulującymi system lub sieć, instytucja centralna jest zobowiązana do przechowania depozytów lub ich zainwestowania w aktywa płynne określonego poziomu lub kategorii, depozyty uznaje się za aktywa płynne tego samego poziomu lub kategorii zgodnie z niniejszym rozporządzeniem;
- b) jeżeli instytucja centralna nie jest zobowiązana do przechowania depozytów lub ich inwestowania w aktywa płynne określonego poziomu lub kategorii, depozyty uznaje się za aktywa poziomu 2B zgodnie z niniejszym rozporządzeniem, a ich pozostająca kwota należna podlega minimalnej redukcji wartości wynoszącej 25 %.

2. Jeżeli zgodnie z prawem państwa członkowskiego lub prawnie wiążącymi dokumentami regulującymi jedną z sieci lub jeden z systemów opisanych w ust. 1 instytucja kredytowa otrzymała od instytucji centralnej lub innej instytucji w ramach tej samej sieci lub systemu dostęp do finansowania płynności w ciągu 30 dni kalendarzowych, tego rodzaju finansowanie uznaje się za aktywa poziomu 2B w zakresie, w jakim nie są zabezpieczone aktywami płynnymi określonego poziomu lub kategorii. Minimalną redukcję wartości w wysokości 25 % stosuje się do przyznanej kwoty głównej finansowania płynności.

Artykuł 17

Struktura zabezpieczenia przed utratą płynności według poziomu aktywów

1. Instytucje kredytowe stosują we wszystkich przypadkach następujące wymogi dotyczące struktury zabezpieczenia przed utratą płynności:

- a) co najmniej 60 % zabezpieczenia przed utratą płynności mają stanowić aktywa poziomu 1;
- b) co najmniej 30 % zabezpieczenia przed utratą płynności mają stanowić aktywa poziomu 1, z wyjątkiem obligacji zabezpieczonych charakteryzujących się wyjątkowo wysoką jakością, o których mowa w art. 10 ust. 1 lit. f);
- c) maksymalnie 15 % zabezpieczenia przed utratą płynności może być przechowywanych w postaci aktywów poziomu 2B.

2. Wymogi określone w ust. 1 mają zastosowanie po uwzględnieniu wpływu na zapasy aktywów płynnych finansowania zabezpieczonego, zabezpieczonych transakcji kredytowych lub transakcji zabezpieczających swap wykorzystujących aktywa płynne, gdy termin zapadalności tych transakcji upływa w ciągu 30 dni kalendarzowych, po odliczeniu wszelkich mających zastosowanie redukcji wartości i pod warunkiem że dana instytucja kredytowa spełnia wymogi operacyjne określone w art. 8.

3. Instytucje kredytowe określają strukturę swojego zabezpieczenia przed utratą płynności zgodnie z wzorami określonymi w załączniku I do niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 18

Naruszenie wymogów

1. Jeżeli dany składnik aktywów płynnych przestaje spełniać którykolwiek z mających zastosowanie wymogów ogólnych określonych w art. 7, wymogów operacyjnych określonych w art. 8 ust. 2 lub którekolwiek z mających zastosowanie kryteriów kwalifikowalności określonych w niniejszym rozdziale, instytucja kredytowa przestaje uznawać go za składnik aktywów płynnych nie później niż 30 dni kalendarzowych od daty naruszenia wymogów.

2. Ustęp 1 ma zastosowanie do udziałów lub jednostek uczestnictwa w przedsiębiorstwie zbiorowego inwestowania, które przestają spełniać wymogi kwalifikowalności, wyłącznie gdy nie stanowią więcej niż 10 % wszystkich aktywów przedsiębiorstwa zbiorowego inwestowania.

Artykuł 19

Alternatywne podejścia w zakresie płynności

1. Jeżeli aktywa płynne w danej walucie instytucji kredytowej są niewystarczające, aby osiągnąć wskaźnik pokrycia wypływów netto określony w art. 4, zastosowanie ma co najmniej jeden z poniższych przepisów:
 - a) wymóg dotyczący zgodności waluty określony w art. 8 ust. 6 nie ma zastosowania w odniesieniu do danej waluty;
 - b) instytucja kredytowa może pokryć deficyt aktywów płynnych w danej walucie instrumentami kredytowymi z banku centralnego w państwie członkowskim lub państwie trzecim, w którym stosuje się daną walutę, pod warunkiem że instrument jest zgodny z wszystkimi następującymi wymogami:
 - (i) zgodnie z umową został nieodwołalnie przyznany na kolejne 30 dni kalendarzowych;
 - (ii) został wyceniony na kwotę opłaty, która podlega spłacie niezależnie od wysokości, o ile występuje, i jest ściągana z danego instrumentu;
 - (iii) opłatę ustalono na kwotę, zgodnie z którą zysk netto na aktywach stosowanych w celu zabezpieczenia instrumentu nie może być wyższy niż zysk netto na reprezentatywnym portfelu aktywów płynnych, po uwzględnieniu wszelkich istotnych różnic w ryzyku kredytowym;
 - c) jeżeli brakuje aktywów poziomu 1, ale istnieje wystarczająca liczba aktywów poziomu 2A, instytucja kredytowa może dysponować dodatkowymi aktywami poziomu 2A w zabezpieczeniu przed utratą płynności a ograniczenia udziału aktywów danego poziomu określone w art. 17 uznaje się za odpowiednio zmienione. Przedmiotowe dodatkowe aktywa poziomu 2A podlegają redukcji wartości równej co najmniej 20 %. Wszelkie aktywa poziomu 2B, jakimi dysponuje instytucja kredytowa, w dalszym ciągu objęte są redukcją wartości mającą zastosowanie w każdym przypadku zgodnie z niniejszym rozdziałem.
2. Instytucje kredytowe stosują odstępstwa przewidziane w ust. 1, które są odwrotnie proporcjonalne do dostępności właściwych aktywów płynnych. Instytucje kredytowe oceniają swoje potrzeby w zakresie płynności w odniesieniu do stosowania niniejszego artykułu, uwzględniając swoją zdolność do ograniczenia, za pomocą należytego zarządzania płynnością, zapotrzebowania na te aktywa płynne oraz ilość takich aktywów posiadanych przez innych uczestników rynku.
3. Waluty, które mogą skorzystać z odstępstw określonych w ust. 1, i zakres, w jakim co najmniej jedno odstępstwo może być dostępne w całości w odniesieniu do danej waluty, określa się w rozporządzeniu wykonawczym, które zostanie przyjęte przez Komisję zgodnie z art. 419 ust. 4 rozporządzenia (UE) nr 575/2013.
4. Szczegółowe warunki dotyczące stosowania odstępstw, o których mowa w ust. 1 lit. a) i b), określa się aktem delegowanym, który zostanie przyjęty przez Komisję zgodnie z art. 419 ust. 5 rozporządzenia (UE) nr 575/2013.

TYTUŁ III

WYPŁYWY I WPŁYWY PŁYNNOŚCI

ROZDZIAŁ 1

Wpływy płynności netto

Artykuł 20

Definicja wypływów płynności netto

1. Wpływy płynności netto stanowią sumę wypływów płynności wskazaną w lit. a), pomniejszoną o sumę wpływów płynności wskazaną w lit. b), ale nie mogą być mniejsze niż zero, i oblicza się je w następujący sposób:
 - a) suma wypływów płynności określona w rozdziale 2;
 - b) suma wpływów płynności określona w rozdziale 3; obliczana w następujący sposób:
 - (i) wpływy wyłączone z ograniczenia, o którym mowa w art. 33 ust. 2 i 3;
 - (ii) niższe z wpływów, o których mowa w art. 33 ust. 4, i 90 % wpływów, o których mowa w lit. a), pomniejszone o wyłączone wpływy, o których mowa w art. 33 ust. 2 i 3, ale nie mogą być mniejsze niż zero;
 - (iii) niższe z wpływów inne niż te, o których mowa w art. 33 ust. 2, 3 i 4, i 75 % wpływów, o których mowa w lit. a), pomniejszone o wyłączone wpływy, o których mowa w art. 33 ust. 2 i 3, oraz wpływy, o których mowa w art. 33 ust. 4, podzielone przez 0,9 w celu uwzględnienia efektu ograniczenia w wysokości 90 %, ale nie mogą być mniejsze niż zero.

2. Wpływy i wypływy płynności ocenia się w ciągu 30-dniowego okresu występowania warunków skrajnych, przy założeniu scenariusza łączącego idiosynkratyczne warunki skrajne i warunki skrajne obejmujące cały rynek, o którym mowa w art. 5.
3. Obliczenie określone w ust. 1 wykonuje się zgodnie ze wzorem określonym w załączniku II.

Artykuł 21

Wymogi dotyczące oceny wpływu zabezpieczenia otrzymanego w transakcjach na instrumentach pochodnych

Instytucje kredytowe obliczają wypływy i wpływy płynności oczekiwane w perspektywie 30 dni kalendarzowych z tytułu umów wymienionych w załączniku II do rozporządzenia (UE) nr 575/2013, ujmując je w kwocie netto w podziale na kontrahenta, z zastrzeżeniem istnienia dwustronnych umów o kompensowaniu zobowiązań zgodnie z art. 295 przedmiotowego rozporządzenia. Do celów niniejszego artykułu za kwotę netto uznaje się kwotę netto otrzymanego zabezpieczenia, pod warunkiem że kwalifikuje się ono jako składnik aktywów płynnych zgodnie z tytułem II niniejszego rozporządzenia. Wpływy i wpływy środków pieniężnych wynikające z transakcji na instrumentach pochodnych w walutach obcych, które zakładają pełną, jednoczesną (lub w ciągu tego samego dnia) wymianę kwot głównych, oblicza się w ujęciu netto, nawet wówczas, gdy transakcje te nie są objęte dwustronną umową o kompensowaniu zobowiązań.

ROZDZIAŁ 2

Wpływy płynności

Artykuł 22

Definicja wypływów płynności

1. Wpływy płynności oblicza się, mnożąc salda różnych kategorii lub rodzajów należności i zobowiązań pozabilansowych przez przewidywane wskaźniki ich wypływu lub wykorzystania, jak wskazano w niniejszym rozdziale.
2. Wpływy płynności, o których mowa w ust. 1, obejmują, w każdym przypadku pomnożone przez obowiązujący wskaźnik wypływów:
 - a) bieżące pozostające kwoty należne z tytułu stabilnych depozytów detalicznych i innych depozytów detalicznych zgodnie z art. 24, 25 i 26;
 - b) bieżące pozostające kwoty należne z tytułu innych zobowiązań, które stają się wymagalne, mogą zostać wezwane do wypłaty przez emitenta lub przez dostawcę finansowania, bądź mogą wiązać się z domniemanym oczekiwaniem dostawcy finansowania, że instytucja spłaci zobowiązanie w ciągu 30 najbliższych dni kalendarzowych określonych zgodnie z art. 27 i 28;
 - c) dodatkowe wypływy określone zgodnie z art. 30;
 - d) maksymalną kwotę, która może zostać wykorzystana w ciągu 30 najbliższych dni kalendarzowych z dotychczas niewykorzystanych instrumentów kredytowych i instrumentów wsparcia płynności określonych zgodnie z art. 31;
 - e) dodatkowe wypływy wskazane w ocenie zgodnie z art. 23.

Artykuł 23

Dodatkowe wypływy płynności w odniesieniu do innych produktów i usług

1. Instytucje kredytowe regularnie oceniają prawdopodobieństwo i potencjalną wielkość wypływów płynności w ciągu 30 dni kalendarzowych w odniesieniu do produktów lub usług, których nie objęto art. 27–31, i które te instytucje oferują lub sponsorują lub które potencjalni nabywcy mogliby uznać za związane z nimi. Dane produkty lub usługi uwzględniają, lecz nie ograniczają się do wypływów płynności wynikających z wszelkich ustaleń umownych, o których mowa w art. 429 i w załączniku I do rozporządzenia (UE) nr 575/2013, takich jak:
 - a) inne zobowiązania pozabilansowe i zobowiązania warunkowe w zakresie finansowania, w tym między innymi z nieprzyznanymi instrumentami finansowania;
 - b) niewykorzystane kredyty i zaliczki udzielone kontrahentom hurtowym;
 - c) kredyty hipoteczne, które zostały udzielone, lecz nie zostały jeszcze uruchomione;

- d) karty kredytowe;
- e) salda debetowe;
- f) zaplanowane wypływy związane z odnowieniem lub przedłużeniem nowych kredytów detalicznych lub hurtowych;
- g) zaplanowane zobowiązania z tytułu instrumentów pochodnych;
- h) produkty związane z pozabilansowym finansowaniem handlu.

2. Wypływy, o których mowa w ust. 1, ocenia się przy założeniu scenariusza łączącego idiosynkratyczne warunki skrajne i warunki skrajne obejmujące cały rynek zgodnie z art. 5. W ramach tej oceny instytucje kredytowe uwzględniają w szczególności poważne szkody dla reputacji, jakie mogłyby spowodować niedostarczenie wsparcia płynności dla takich produktów lub usług. Nie rzadziej niż raz do roku instytucje kredytowe zgłaszają właściwym organom te produkty i usługi, w przypadku których prawdopodobieństwo i potencjalna wielkość wypływów płynności, o których mowa w ust. 1, są istotne, a właściwe organy określają wypływy, które należy im przypisać. Właściwe organy mogą stosować wskaźnik wypływów wynoszący 5 % w odniesieniu do produktów związanych z pozabilansowym finansowaniem handlu, o których mowa w art. 429 i w załączniku I do rozporządzenia (UE) nr 575/2013.

3. Właściwe organy co najmniej raz w roku zgłaszają EUNB rodzaje produktów lub usług, w odniesieniu do których określiły wypływy na podstawie sprawozdań przedstawionych przez instytucje kredytowe i umieszczają w takim sprawozdaniu objaśnienie zastosowanej metody określania wypływów.

Artykuł 24

Wpływy z tytułu stabilnych depozytów detalicznych

1. Jeżeli kryteria dotyczące wyższego wskaźnika wypływów zgodnie z art. 25 ust. 2, 3 lub 5 nie zostaną spełnione, kwotę depozytów detalicznych objętych systemem gwarantowania depozytów zgodnie z dyrektywą 94/19/WE Parlamentu Europejskiego i Rady⁽¹⁾ lub dyrektywą 2014/49/UE lub równoważnym systemem gwarantowania depozytów w państwie trzecim uznaje się za stabilną i mnoży się przez 5 %, jeżeli depozyt spełnia jeden z następujących warunków:

- a) jest elementem stałej relacji z klientem, co sprawia, że wycofanie depozytu jest bardzo mało prawdopodobne; lub
- b) jest utrzymywany na rachunku transakcyjnym.

2. Do celów ust. 1 lit. a) depozyt detaliczny uznaje się za element stałej relacji z klientem, jeżeli deponent spełnia co najmniej jedno z następujących kryteriów:

- a) nawiązał aktywne stosunki umowne z instytucją kredytową trwające co najmniej 12 miesięcy;
- b) nawiązał relacje w zakresie zaciągania pożyczek z instytucją kredytową w odniesieniu do kredytów na nieruchomości mieszkalne lub innych kredytów długoterminowych;
- c) posiada co najmniej jeden aktywny produkt instytucji kredytowej, inny niż kredyt.

3. Do celów ust. 1 lit. b) depozyt detaliczny uznaje się za utrzymywany na rachunku transakcyjnym, jeżeli na rachunek ten regularnie wpływa wynagrodzenie, dochód lub transakcje i gdy dany rachunek jest odpowiednio obciążony tymi sumami.

4. Na zasadzie odstępstwa od przepisów ust. 1 od dnia 1 stycznia 2019 r. właściwe organy mogą zezwolić instytucjom kredytowym na pomnożenie przez 3 % kwoty stabilnych depozytów detalicznych, o których mowa w ust. 1, objętych systemem gwarantowania depozytów zgodnie z dyrektywą 2014/49/UE do kwoty nie większej niż 100 000 EUR, jak określono w art. 6 ust. 1 przedmiotowej dyrektywy, o ile Komisja potwierdziła, że oficjalnie uznany system gwarantowania depozytów spełnia wszystkie poniższe kryteria:

- a) system gwarantowania depozytów dysponuje środkami finansowymi, o których mowa w art. 10 dyrektywy 2014/49/UE, uzyskanymi *ex ante* w ramach wkładów wnoszonych przez członków przynajmniej raz do roku;
- b) system gwarantowania depozytów posiada odpowiednie środki na zapewnienie łatwego dostępu do dodatkowego finansowania w przypadku konieczności wypłaty dużej kwoty z ich rezerw, w tym dostępu do nadzwyczajnych wkładów od należących do niego instytucji kredytowych i odpowiednich alternatywnych mechanizmów finansowania służących do uzyskania finansowania krótkoterminowego od publicznych lub prywatnych osób trzecich;
- c) system gwarantowania depozytów zapewnia termin wypłaty wynoszący siedem dni roboczych, o którym mowa w art. 8 ust. 1 dyrektywy 2014/49/UE od dnia zastosowania wskaźnika wypływów wynoszącego 3 %.

⁽¹⁾ Dyrektywa 94/19/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 1994 r. w sprawie systemów gwarancji depozytów (Dz.U. L 135 z 31.5.1994, s. 5).

5. Właściwe organy udzielają zezwolenia, o którym mowa w ust. 4, wyłącznie po wcześniejszym uzyskaniu zgody Komisji. Tego rodzaju zgoda jest wymagana w drodze uzasadnionego powiadomienia, w którym uwzględnia się dowody, że wskaźniki wpływów w odniesieniu do stabilnych depozytów detalicznych byłyby niższe niż 3 %, w dowolnym okresie występowania warunków skrajnych zgodnym ze scenariuszami, o których mowa w art. 5. Uzasadnione powiadomienie przekazuje się Komisji co najmniej trzy miesiące przed datą, od kiedy wymagane jest zezwolenie. Komisja ocenia odpowiedni system gwarantowania depozytów pod kątem zgodności z warunkami określonymi w ust. 4 lit. a), b) i c). Jeżeli warunki te zostały spełnione, Komisja zatwierdza wniosek właściwego organu w sprawie udzielenia zezwolenia, chyba że istnieją nadrzędne powody, aby odmówić udzielenia zezwolenia, z uwagi na funkcjonowanie rynku wewnętrznego depozytów detalicznych. Wszystkie instytucje kredytowe powiązane z takim zatwierdzonym systemem gwarantowania depozytów są upoważnione do stosowania wskaźnika wpływów wynoszącego 3 %. Komisja zasięga opinii EUNB na temat zgodności odpowiedniego systemu gwarantowania depozytów z warunkami określonymi w ust. 4 lit. a), b) i c).

6. Instytucje kredytowe mogą otrzymać zgodę od ich właściwego organu na pomnożenie przez 3 % kwoty depozytów detalicznych objętych systemem gwarantowania depozytów w państwie trzecim odpowiadającym systemowi, o którym mowa w ust. 1, jeżeli państwo trzecie zezwoli na taki sposób traktowania.

Artykuł 25

Wpływy z tytułu innych depozytów detalicznych

1. Instytucje kredytowe mnożą przez 10 % inne depozyty detaliczne, w tym tę część depozytów detalicznych, która nie jest objęta art. 24, chyba że zastosowanie mają warunki określone w ust. 2.

2. Inne depozyty detaliczne podlegają wyższym wskaźnikom wpływów, jak określiła instytucja kredytowa, zgodnie z ust. 3, jeżeli spełniają następujące warunki:

- a) całkowita wartość depozytów, w tym wszystkich rachunków depozytowych klienta w danej instytucji kredytowej lub grupie, przekracza kwotę 500 000 EUR;
- b) depozyt prowadzony jest wyłącznie na rachunku internetowym;
- c) depozyt oferuje stopę procentową spełniającą poniższe warunki:
 - (i) stopa znacznie przewyższa średnią stopę w odniesieniu do podobnych produktów detalicznych;
 - (ii) podstawą zwrotu ze stopy jest zwrot z indeksu giełdowego lub zbioru indeksów;
 - (iii) podstawą zwrotu ze stopy jest dowolny parametr rynkowy inny niż zmienna stopa procentowa;
- d) depozyt pierwotnie ustanowiono na czas określony z terminem wygaśnięcia przypadającym w ciągu okresu obejmującego 30 dni kalendarzowych lub warunki depozytu obejmują ustalony okres powiadomienia krótszy niż 30 dni kalendarzowych, zgodnie z ustaleniami umownymi, innymi niż te depozyty, które kwalifikują się do objęcia sposobem traktowania przewidzianym w ust. 4;
- e) w przypadku instytucji kredytowych z siedzibą w Unii, deponentem jest rezydent państwa trzeciego lub depozyt jest denominowany w walucie innej niż euro lub walucie krajowej danego państwa członkowskiego. W przypadku instytucji kredytowych lub oddziałów w państwach trzecich, deponentem nie jest rezydent państwa trzeciego lub depozyt jest denominowany w walucie innej niż waluta krajowa danego państwa trzeciego.

3. Instytucje kredytowe stosują wyższy wskaźnik wpływów określony w następujący sposób:

- a) jeżeli depozyty detaliczne spełniają kryterium określone w ust. 2 lit. a) lub dwa z kryteriów określonych w ust. 2 lit. b)–e), stosuje się wskaźnik wpływów wynoszący od 10 % do 15 %;
- b) jeżeli depozyty detaliczne spełniają kryteria określone w ust. 2 lit. a) i co najmniej inne kryterium, o którym mowa w ust. 2, lub co najmniej trzy kryteria określone w ust. 2, stosuje się wskaźnik wpływów wynoszący od 15 % do 20 %.

W poszczególnych przypadkach właściwe organy mogą stosować wyższy wskaźnik wpływów, gdy uzasadniają to szczególne okoliczności danej instytucji kredytowej. Instytucje kredytowe stosują wskaźnik wpływów, o którym mowa w ust. 3 lit. b) w odniesieniu do depozytów detalicznych, gdy ocena, o której mowa w ust. 2, nie została przeprowadzona lub ukończona.

4. Instytucje kredytowe mogą wyłączyć z obliczania wpływów pewne wyraźnie określone kategorie depozytów detalicznych, o ile w każdym przypadku instytucja rygorystycznie stosuje następujące warunki w odniesieniu do całej kategorii tych depozytów, chyba że dany wyjątek można uzasadnić trudnym położeniem deponenta:

- a) deponent nie może wycofać depozytu przed upływem 30 dni kalendarzowych; lub
- b) w przypadku przedterminowych wycofań w terminie krótszym niż 30 dni kalendarzowych deponent musi zapłacić karę, która obejmuje utracone odsetki za okres między datą wycofania a umownym terminem zapadalności, powiększoną o znaczną karę, która nie musi przekraczać odsetek należnych za czas, który upłynął od daty depozytu do daty wycofania.

Jeżeli część depozytu, o której mowa w pierwszym akapicie, można wycofać bez ponoszenia tego rodzaju kary, jedynie tę część uznaje się za depozyt na żądanie a pozostałe saldo uznaje się za depozyt terminowy, o którym mowa w niniejszym ustępie. Wskaźnik wpływów wynoszący 100 % stosuje się w odniesieniu do anulowanych depozytów, których rezydualny termin zapadalności jest krótszy niż 30 dni kalendarzowych, oraz gdy zatwierdzono wypłatę na rzecz innej instytucji kredytowej.

5. Na zasadzie odstępstwa od przepisów ust. 1–4 i art. 24 instytucje kredytowe mnożą depozyty detaliczne podjęte przez nie w państwach trzecich przez wyższy współczynnik procentowy wskaźnika wpływów, jeżeli taki współczynnik procentowy przewidziano w prawie krajowym ustanawiającym wymogi w zakresie płynności w danym państwie trzecim.

Artykuł 26

Wpływy z tytułu współzależnych wpływów

Z zastrzeżeniem uprzedniej zgody właściwego organu, instytucje kredytowe mogą obliczyć wpływ płynności netto z współzależnego wpływu, który spełnia wszystkie poniższe warunki:

- a) współzależny wpływ jest bezpośrednio związany z wpływem i nie uwzględnia się go przy obliczaniu wpływów płynności w rozdziale 3;
- b) współzależny wpływ jest wymagany zgodnie z zobowiązaniem prawnym, regulacyjnym lub umownym;
- c) współzależny wpływ spełnia jeden z następujących warunków:
 - (i) ma miejsce obowiązkowo przed wpływem;
 - (ii) otrzymuje się go w terminie 10 dni i jest gwarantowany przez rząd centralny państwa członkowskiego.

Artykuł 27

Wpływy z tytułu depozytów operacyjnych

1. Instytucje kredytowe mnożą przez 25 % zobowiązania wynikające z depozytów, które utrzymuje się w następujący sposób:

- a) przez deponenta w celu skorzystania z usług rozliczeniowych, powierniczych lub zarządzania płynnością lub innych porównywalnych usług w kontekście utrwalonej relacji operacyjnej świadczonych przez instytucję kredytową;
- b) w kontekście podziału obowiązków w ramach instytucjonalnego systemu ochrony spełniającego wymogi określone w art. 113 ust. 7 rozporządzenia (UE) nr 575/2013 lub w ramach grupy współpracujących instytucji kredytowych stale powiązanych z jednostką centralną spełniającą wymogi określone w art. 113 ust. 6 przedmiotowego rozporządzenia, lub jako prawnie lub umownie ustanowiony depozyt przez inną instytucję kredytową, która jest członkiem tego samego instytucjonalnego systemu ochrony lub sieci współpracy, pod warunkiem że danych depozytów nie uznaje się za aktywa płynne w odniesieniu do deponującej instytucji kredytowej, o której mowa w ust. 3 i art. 16;
- c) przez deponenta w kontekście utrwalonej relacji operacyjnej innej niż relacje określone w lit. a);
- d) przez deponenta w celu skorzystania z usług rozliczenia gotówkowego i usług świadczonych przez instytucję centralną, gdy instytucja kredytowa należy do jednej z sieci lub jednego z systemów, o których mowa w art. 16.

2. Na zasadzie odstępstwa od przepisów ust. 1 instytucje kredytowe mnożą przez 5 % część zobowiązań wynikających z depozytów, o których mowa w ust. 1 lit. a), i które objęte są systemem gwarantowania depozytów zgodnie z dyrektywą 94/19/WE lub dyrektywą 2014/49/UE lub równoważnym systemem gwarantowania depozytów w państwie trzecim.

3. Depozyty instytucji kredytowych złożone w instytucjach centralnych, uznane za aktywa płynne w odniesieniu do deponującej instytucji kredytowej zgodnie z art. 16 mnoży się przez wskaźnik wpływów wynoszący 100 % dla instytucji centralnej stanowiący kwotę tych aktywów płynnych po redukcji wartości. Te płynne aktywa nie są wliczane do pokrycia wpływów innych niż wpływ, o którym mowa w zdaniu pierwszym niniejszego ustępu, i nie są brane pod uwagę do celów obliczenia struktury pozostałego zabezpieczenia przed utratą płynności na mocy art. 17 w odniesieniu do instytucji centralnej na poziomie indywidualnym.

4. Usługi rozliczeniowe, powiernicze, zarządzania płynnością lub inne porównywalne usługi, o których mowa w ust. 1 lit. a) i d), obejmują takie usługi jedynie w zakresie, w jakim są one świadczone w kontekście utrwalonej relacji z klientem, która jest niezwykle ważna dla deponenta. Depozyty, o których mowa w ust. 1 lit. a), c) i d), mają znaczne ograniczenia prawne lub operacyjne, zgodnie z którymi istotne wycofanie w terminie 30 dni kalendarzowych jest nieprawdopodobne. Środki przekraczające środki wymagane na świadczenie usług operacyjnych uznaje się za depozyty nieoperacyjne.

5. Depozytów powstałych w wyniku relacji w zakresie bankowości korespondenckiej lub świadczenia usług brokerskich nie uznaje się za depozyt operacyjny i otrzymują one wskaźnik wpływów wynoszący 100 %.

6. Aby zidentyfikować depozyty, o których mowa w ust. 1 lit. c), instytucja kredytowa uznaje, że istnieje utrwalona relacja operacyjna z klientem niefinansowym, z wyłączeniem depozytów terminowych, oszczędnościowych, brokerskich, gdy wszystkie poniższe kryteria zostaną spełnione:

- a) wynagrodzenie na koncie wycenia się na co najmniej 5 punktów bazowych poniżej obowiązującego wskaźnika dla depozytów hurtowych o porównywalnych cechach, przy czym wskaźnik ten nie musi być ujemny;
- b) depozyt przechowuje się na specjalnie wyznaczonych rachunkach i wycenia bez tworzenia zachęt gospodarczych dla deponenta dotyczących utrzymania środków na depozycie przekraczających kwotę wymaganą w przypadku relacji operacyjnej;
- c) istotne transakcje często są przedmiotem uznawania lub obciążenia na danym rachunku;
- d) gdy spełnione zostanie jedno kryterium:
 - (i) relacja z deponentem istnieje od co najmniej 24 miesięcy;
 - (ii) depozyt wykorzystuje się do świadczenia co najmniej dwóch aktywnych usług. Usługi te mogą obejmować bezpośredni lub pośredni dostęp do krajowych lub międzynarodowych usług płatniczych, handlu papierami wartościowymi lub usług depozytowych.

Za depozyt operacyjny uznaje się jedynie tę część depozytu, niezbędną do skorzystania z usługi, której produktem ubocznym jest depozyt. Nadwyżkę środków uznaje się za depozyt nieoperacyjny.

Artykuł 28

Wpływy z tytułu innych zobowiązań

1. Instytucje kredytowe mnożą przez 40 % zobowiązania wynikające z depozytów klientów niefinansowych, państw, banków centralnych i wielostronnych banków rozwoju, podmiotów sektora publicznego, spółdzielni kredytowych upoważnionych przez właściwy organ, przedsiębiorstw inwestowania indywidualnego lub klientów, którzy są brokerami depozytowymi, w zakresie, w jakim nie są objęci art. 27.

Na zasadzie odstępstwa od akapitu pierwszego, jeżeli zobowiązania określone w tym akapicie objęte są systemem gwarantowania depozytów zgodnie z dyrektywą 94/19/WE lub dyrektywą 2014/49/WE lub równoważnym systemem gwarantowania depozytów w państwie trzecim, dane zobowiązania mnoży się przez 20 %.

2. Instytucje kredytowe mnożą zobowiązania wynikające z własnych kosztów eksploatacyjnych instytucji przez 0 %.

3. Instytucje kredytowe mnożą zobowiązania wynikające z zabezpieczonych transakcji kredytowych i transakcji opartych na rynku kapitałowym o terminie zapadalności przypadającym w ciągu 30 dni kalendarzowych, zdefiniowanych w art. 192 pkt 2 i 3 rozporządzenia (UE) nr 575/2013 przez:

- a) 0 %, jeżeli są zabezpieczone aktywami, które można zakwalifikować jako aktywa poziomu 1 zgodnie z art. 10, z wyjątkiem obligacji zabezpieczonych charakteryzujących się wyjątkowo wysoką jakością, o których mowa w art. 10 ust. 1 lit. f), lub jeżeli kredytodawcą jest bank centralny;
- b) 7 %, jeżeli są zabezpieczone aktywami, które można zakwalifikować jako obligacje zabezpieczone charakteryzujące się wyjątkowo wysoką jakością, o których mowa w art. 10 ust. 1 lit. f);
- c) 15 %, jeżeli są zabezpieczone aktywami, które można zakwalifikować jako aktywa poziomu 2A zgodnie z art. 11;
- d) 25 %:
 - (i) jeżeli są zabezpieczone aktywami, o których mowa w art. 13 ust. 2 lit. g) ppkt (i), (ii) lub (iv);
 - (ii) jeżeli są zabezpieczone aktywami, których nie można zakwalifikować jako aktywa płynne zgodnie z art. 10 i 11, a kredytodawcą jest rząd centralny, podmiot sektora publicznego państwa członkowskiego lub państwa trzeciego, w którym dana instytucja kredytowa uzyskała zezwolenie na prowadzenie działalności lub ustanowiła oddział, lub wielostronny bank rozwoju. Podmioty sektora publicznego, które traktowane są w taki sposób, ograniczone są do podmiotów mających wagę ryzyka równą 20 % lub niższą zgodnie z art. 116 ust. 4 i 5 rozporządzenia (UE) nr 575/2013;
- e) 35 %, jeżeli są zabezpieczone podkategoriami aktywów, o których mowa w art. 13 ust. 2 lit. g) ppkt (iii) lub (v);

- f) 50 %, jeżeli są zabezpieczone:
- (i) papierami dłużnymi przedsiębiorstw, które można zakwalifikować jako aktywa poziomu 2B zgodnie z art. 12 ust. 1 lit. b);
 - (ii) udziałami, które można zakwalifikować jako aktywa poziomu 2B zgodnie z art. 12 ust. 1 lit. c);
- g) 100 %, jeżeli są zabezpieczone aktywami, których nie można zakwalifikować jako aktywów płynnych zgodnie z tytułem II, z wyjątkiem transakcji objętych niniejszym ustępem lit. d) ppkt (ii) lub jeżeli kredytodawcą jest bank centralny.
4. Transakcje zabezpieczające swap, których termin zapadalności przypada w ciągu najbliższych 30 dni, prowadzą do wypływu z tytułu nadwyżki wartości płynności aktywów będących przedmiotem zaciągniętej pożyczki w porównaniu z wartością płynności aktywów będących przedmiotem udzielonej pożyczki, chyba że kontrahentem jest bank centralny, wówczas stosuje się wskaźnik wypływów równy 0 %.
5. Salda kompensacyjne przechowywane na oddzielnych rachunkach dotyczące systemów ochrony klienta narzuconych przez przepisy krajowe są uznawane za wpływy zgodnie z art. 32 i wyłącza się je z zapasów aktywów płynnych.
6. Instytucje kredytowe stosują wskaźnik wypływów równy 100 % wobec wszystkich papierów dłużnych, obligacji i innych dłużnych papierów wartościowych emitowanych przez instytucję kredytową, chyba że obligacje sprzedaje się wyłącznie na rynku detalicznym i przechowuje na rachunku detalicznym, w takim przypadku dane instrumenty uznaje się za właściwą kategorię depozytu detalicznego. Wprowadza się ograniczenia uniemożliwiające nabycie i przechowywanie tych instrumentów przez strony niebędące klientami detalicznymi.

Artykuł 29

Wpływy w ramach grupy lub instytucjonalnego systemu ochrony

1. Na zasadzie odstępstwa od przepisów art. 31 właściwe organy mogą udzielić zezwolenia na stosowanie niższego wskaźnika wypływów w poszczególnych przypadkach w odniesieniu do niewykorzystanych instrumentów kredytowych lub instrumentów wsparcia płynności, gdy wszystkie z poniższych warunków zostały spełnione:
- a) istnieją powody, aby oczekiwać niższego wypływu, nawet w przypadku scenariusza łączącego skrajne warunki rynkowe i idiosynkratyczne warunki skrajne dostawcy;
 - b) kontrahent jest instytucją dominującą lub zależną instytucji kredytowej lub inną instytucją zależną tej samej instytucji dominującej lub jest powiązany z instytucją stosunkiem w rozumieniu art. 12 ust. 1 dyrektywy 83/349/EWG⁽¹⁾ lub jest członkiem tego samego instytucjonalnego systemu ochrony, o którym mowa w art. 113 ust. 7 rozporządzenia (UE) nr 575/2013, lub instytucją centralną lub członkiem sieci lub grupy współpracy, o których mowa w art. 10 tego rozporządzenia;
 - c) niższy wskaźnik wypływów nie spada poniżej wskaźnika wpływów stosowanego przez kontrahenta;
 - d) instytucja kredytowa i kontrahent mają siedzibę w tym samym państwie członkowskim.
2. Właściwe organy mogą odstąpić od warunków określonych w ust. 1 lit. d), jeżeli stosowany jest art. 20 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (UE) nr 575/2013. W takim przypadku spełnione muszą zostać następujące dodatkowe obiektywne kryteria:
- a) dostawca i odbiorca płynności charakteryzują się niskim profilem ryzyka płynności;
 - b) istnieją prawnie wiążące umowy i zobowiązania zawarte między grupą podmiotów dotyczące niewykorzystanej linii kredytowej lub niewykorzystanego instrumentu płynnościowego;
 - c) profil ryzyka płynności odbiorcy płynności uwzględnia się odpowiednio w zarządzaniu ryzykiem płynności dostawcy płynności.

Jeżeli dopuszcza się stosowanie niższego wskaźnika wypływów, właściwe organy powiadamiają EUNB o wyniku procesu, o którym mowa w art. 20 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (UE) nr 575/2013. Wypełnianie warunków takich niższych wpływów podlega regularnemu przeglądowi przez właściwy organ.

Artykuł 30

Dodatkowe wpływy

1. Zabezpieczenie inne niż środki pieniężne i aktywa, o których mowa w art. 10, składane przez instytucję kredytową w odniesieniu do umów wymienionych w załączniku II do rozporządzenia (UE) nr 575/2013 i kredytowych instrumentów pochodnych podlega dodatkowemu wypływowi w wysokości 20 %.

Zabezpieczenie w aktywach, o których mowa w art. 10 ust. 1 lit. f), przekazane przez instytucję kredytową w odniesieniu do umów wymienionych w załączniku II do rozporządzenia (UE) nr 575/2013 i kredytowych instrumentów pochodnych podlega dodatkowemu wypływowi w wysokości 10 %.

⁽¹⁾ Siódma dyrektywa Rady z dnia 13 czerwca 1983 r. wydana na podstawie art. 54 ust. 3 lit. g) Traktatu w sprawie skonsolidowanych sprawozdań finansowych (Dz.U. L 193 z 18.7.1983, s. 1).

2. Instytucje kredytowe obliczają i powiadamiają właściwe organy o dodatkowym wpływie w odniesieniu do wszystkich zawartych umów, których warunki prowadzą, w ciągu 30 dni kalendarzowych, w przypadku znacznego pogorszenia jakości kredytowej danej instytucji kredytowej, do dodatkowych wpływów płynności lub skutkują potrzebą dodatkowych zabezpieczeń. Instytucje kredytowe powiadamiają właściwe organy o tym wpływie nie później niż w sprawozdaniu przedstawionym zgodnie z art. 415 rozporządzenia (UE) nr 575/2013. Jeżeli właściwe organy uznają takie wpływy za istotne w kontekście potencjalnych wpływów płynności instytucji kredytowej, wymagają, by instytucja dodała dodatkowy wpływ w przypadku tych umów, odpowiadających dodatkowym potrzebom w zakresie zabezpieczenia lub wpływów środków pieniężnych wynikających z istotnego pogorszenia jakości kredytowej instytucji kredytowej, odpowiadającego obniżeniu zewnętrznej oceny kredytowej o trzy stopnie. Instytucja kredytowa stosuje wskaźnik wpływów w wysokości 100 % wobec tego dodatkowego zabezpieczenia lub wpływów środków pieniężnych. Instytucja kredytowa poddaje regularnemu przeglądowi zakres takiego istotnego pogorszenia w świetle tego, co jest właściwe na mocy zawartych umów, i informuje właściwe organy o wynikach przeglądu.
3. Instytucja kredytowa dodaje dodatkowy wpływ odpowiadający potrzebom w zakresie zabezpieczenia, które wynikałyby z wpływu scenariusza niekorzystnych warunków rynkowych na operacje instytucji kredytowej w ramach transakcji na instrumentach pochodnych, transakcji finansowania oraz innych umów, jeżeli są one istotne. Obliczenia te przeprowadza się zgodnie z aktem delegowanym, który zostanie przyjęty przez Komisję zgodnie z art. 423 ust. 3 rozporządzenia (UE) nr 575/2013.
4. Instytucje kredytowe uwzględniają wpływy i wpływy oczekiwane w perspektywie 30 dni kalendarzowych z tytułu umów wymienionych w załączniku II do rozporządzenia (UE) nr 575/2013 w kwocie netto zgodnie z art. 21. W przypadku wpływów netto, instytucja kredytowa mnoży wynik przez wskaźnik wpływów wynoszący 100 %. Instytucje kredytowe wykluczają z takich obliczeń te wymogi w zakresie płynności, które wynikałyby ze stosowania ust. 1, 2 i 3.
5. Instytucja kredytowa dodaje dodatkowy wpływ odpowiadający 100 % wartości rynkowej papierów wartościowych lub innych aktywów, które były przedmiotem krótkiej sprzedaży i mają zostać dostarczone w okresie 30 dni kalendarzowych, chyba że instytucja kredytowa posiada papiery wartościowe, które mają zostać dostarczone, lub pożyczyla je na warunkach wymagających ich zwrotu dopiero po upływie 30 dni kalendarzowych, a te papiery wartościowe nie stanowią części aktywów płynnych instytucji kredytowych. Jeżeli pozycja krótka objęta jest zabezpieczoną transakcją finansowania papierów wartościowych, instytucja kredytowa zakłada, że pozycja krótka zostanie utrzymana przez okres 30 dni kalendarzowych i otrzyma wpływ w wysokości 0 %.
6. Instytucja kredytowa dodaje dodatkowy wpływ odpowiadający 100 %:
 - a) nadwyżki zabezpieczenia posiadanego przez daną instytucję kredytową i której to nadwyżki, na mocy umowy, kontrahent może w każdej chwili zażądać;
 - b) zabezpieczenia, które ma zostać przekazane kontrahentowi w ciągu 30 dni kalendarzowych;
 - c) zabezpieczenia odpowiadającego aktywom, które można zakwalifikować jako aktywa płynne do celów tytułu II, którymi można zastąpić aktywa odpowiadające aktywom, których nie można zakwalifikować jako aktywów płynnych do celów tytułu II bez zgody instytucji kredytowej.
7. Środków zdeponowanych jako zabezpieczenie nie uznaje się za zobowiązania do celów art. 27 lub 29, lecz w stosownych przypadkach środki te podlegają przepisom niniejszego artykułu ust. 1–6.
8. Instytucje kredytowe zakładają wpływ w wysokości 100 % w odniesieniu do straty środków z tytułu papierów wartościowych zabezpieczonych aktywami, obligacji zabezpieczonych i innych instrumentów finansowych będących wynikiem sekurytyzacji o terminie zapadalności przypadającym w ciągu 30 dni kalendarzowych, gdy dane instrumenty są emitowane przez samą instytucję kredytową lub spółki pośredniczące lub spółki celowe sponsorowane przez instytucję kredytową.
9. Instytucje kredytowe zakładają wpływ w wysokości 100 % w odniesieniu do straty środków z tytułu papierów dłużnych przedsiębiorstw zabezpieczonych aktywami, spółek pośredniczących, instrumentów inwestowania papierów wartościowych i innych tego rodzaju instrumentów finansowania. Dany wskaźnik wpływów wynoszący 100 % ma zastosowanie do wymagalnej kwoty lub kwoty aktywów, które mogą zostać potencjalnie zwrócone lub wymagać płynności.
10. W tej części programów finansowania w ramach ust. 8 i 9, instytucje kredytowe, które są dostawcami powiązanych instrumentów wsparcia płynności, nie muszą podwójnie liczyć wymagalnego instrumentu finansowania ani instrumentu wsparcia płynności w odniesieniu do programów skonsolidowanych.
11. Przyjmuje się, że aktywa pożyczone bez zabezpieczenia, których termin zapadalności przypada w ciągu 30 dni kalendarzowych wypłynęły w całości, prowadząc do wypływu aktywów płynnych w wysokości 100 %, chyba że instytucja kredytowa posiada papiery wartościowe, które nie stanowią części zabezpieczenia instytucji kredytowej przed utratą płynności.
12. W odniesieniu do świadczenia usług brokerskich, jeżeli instytucja kredytowa finansowała aktywa jednego klienta poprzez ich wewnętrzne kompensowanie przed krótkimi sprzedażami innego klienta, takie transakcje podlegają wskaźnikowi wpływów w wysokości 50 % z tytułu zobowiązania warunkowego, ponieważ w przypadku wycofania klienta instytucja kredytowa mogłaby być zobowiązana do znalezienia dodatkowych źródeł finansowania na pokrycie tych pozycji.

Artykuł 31

Wpływy z tytułu instrumentów kredytowych i instrumentów wsparcia płynności

1. Do celów niniejszego artykułu jako instrument wsparcia płynności rozumie się wszelkie przyznane, niewykorzystane instrumenty wsparcia, które wykorzystano by na refinansowanie zobowiązań dłużnych klienta w sytuacjach, gdy taki klient nie byłby w stanie refinansować tego długu na rynkach finansowych. Kwotę instrumentu oblicza się jako bieżącą kwotę zadłużenia wyemitowanego przez klienta, pozostającą do spłaty, której termin zapadalności upływa w ciągu 30 dni kalendarzowych i która zabezpieczona jest tym instrumentem. Część instrumentu wsparcia płynności stanowiącego zabezpieczenie długu, którego termin zapadalności nie upływa w ciągu 30 dni kalendarzowych, wyklucza się z zakresu definicji tego instrumentu. Wszelką dodatkową zdolność instrumentu uznaje się za przyznany instrument kredytowy z powiązaną stopą wykorzystania środków określoną w niniejszym artykule. Ogólne robocze instrumenty kapitałowe dla podmiotów będących przedsiębiorstwami nie zostaną zaklasyfikowane jako instrumenty wsparcia płynności, ale jako instrumenty kredytowe.

2. Instytucje kredytowe obliczają wpływy z tytułu instrumentów kredytowych i instrumentów wsparcia płynności, mnożąc kwotę instrumentów kredytowych i instrumentów wsparcia płynności przez odpowiadające wskaźniki wpływów określone w ust. 3–5. Wpływy z tytułu przyznanych instrumentów kredytowych i przyznanych instrumentów wsparcia płynności określa się jako odsetek maksymalnej kwoty, jaką można wykorzystać w ciągu 30 dni kalendarzowych, po odliczeniu wszelkich wymogów dotyczących płynności, jakie zostałyby nałożone na podstawie art. 23 w odniesieniu do pozycji pozabilansowych związanych z finansowaniem handlu oraz po odliczeniu wszelkich zabezpieczeń udostępnionych instytucji kredytowej, których wartość określono zgodnie z art. 9, pod warunkiem że zabezpieczenie spełnia wszystkie następujące warunki:

- a) może być ponownie wykorzystane lub zastawione hipotecznie przez instytucję kredytową;
- b) jest przechowywane w formie aktywów płynnych, ale nie uznaje się go za część zabezpieczenia przed utratą płynności; oraz
- c) nie składa się z aktywów wyemitowanych przez kontrahenta instrumentu lub jednego z podmiotów powiązanych.

Jeżeli instytucja kredytowa ma dostęp do niezbędnych informacji, maksymalną kwotę, jaką można wykorzystać na instrumenty kredytowe i instrumenty wsparcia płynności, określa się jako maksymalną kwotę, która może być wykorzystana, szacując na podstawie zobowiązań własnych tego kontrahenta – lub wcześniej określonego planu żądań wypłat na mocy zobowiązań umownych – które stają się wymagalne w ciągu 30 dni kalendarzowych.

3. Maksymalną kwotę, którą można wykorzystać z niewykorzystanych przyznanych instrumentów kredytowych i niewykorzystanych przyznanych instrumentów wsparcia płynności w ciągu 30 najbliższych dni kalendarzowych, mnoży się przez 5 %, jeżeli kwalifikują się one do kategorii ekspozycji depozytów detalicznych.

4. Maksymalną kwotę, którą można wykorzystać z niewykorzystanych przyznanych instrumentów kredytowych w ciągu 30 dni kalendarzowych, mnoży się przez 10 %, jeżeli spełniają one następujące warunki:

- a) nie kwalifikują się do kategorii ekspozycji depozytów detalicznych;
- b) zapewniono je klientom, którzy nie są klientami finansowymi, w tym przedsiębiorstwom niefinansowym, państwom, bankom centralnym, wielostronnym bankom rozwoju i podmiotom sektora publicznego;
- c) nie zapewniono ich w celu zastąpienia finansowania klientowi w sytuacjach, w których nie jest on w stanie spełnić wymogów w zakresie finansowania na rynkach finansowych.

5. Maksymalną kwotę, którą można wykorzystać z niewykorzystanych przyznanych instrumentów wsparcia płynności w ciągu 30 najbliższych dni kalendarzowych, mnoży się przez 30 %, jeżeli spełniają one warunki, o których mowa w ust. 4 lit. a) i b) oraz przez 40 %, gdy zapewniane są przedsiębiorstwom inwestowania indywidualnego.

6. Niewykorzystaną przyznaną kwotę instrumentu wsparcia płynności, którą zapewniono SSPE w celu umożliwienia takiej jednostce zakupu aktywów innych niż papiery wartościowe od klientów, którzy nie są klientami finansowymi, mnoży się przez 10 % w zakresie, w jakim przekracza ona kwotę aktywów aktualnie zakupionych od klientów, oraz jeżeli maksymalna kwota, którą można wykorzystać, jest zgodnie z umową ograniczona do kwoty aktualnie zakupionych aktywów.

7. Instytucja centralna systemu lub sieci, o której mowa w art. 16, mnoży przez wskaźnik wpływów na poziomie 75 % środki na finansowanie płynności przyznane instytucji kredytowej będącej członkiem, jeżeli dana instytucja kredytowa będąca członkiem może uznać finansowanie płynności za aktywa płynne zgodnie z art. 16 ust. 2. Wskaźnik wpływów w wysokości 75 % stosuje się do przyznanej kwoty głównej środków na finansowanie płynności.

8. Instytucja kredytowa mnoży maksymalną kwotę, którą można wykorzystać z innych niewykorzystanych przyznanych instrumentów kredytowych i niewykorzystanych przyznanych instrumentów wsparcia płynności w ciągu 30 dni kalendarzowych, przez odpowiadający wskaźnik wpływów w następujący sposób:

- a) 40 % w odniesieniu do instrumentów kredytowych i instrumentów wsparcia płynności przyznanych instytucjom kredytowym i w odniesieniu do instrumentów kredytowych przyznanych innym regulowanym instytucjom finansowym, w tym zakładom ubezpieczeń i firmom inwestycyjnym, przedsiębiorstwom zbiorowego inwestowania lub funduszowi inwestycyjnemu zamkniętemu;

- b) 100 % w odniesieniu do instrumentów wsparcia płynności, które instytucja kredytowa przyznała SSPE, innych niż te, o których mowa w ust. 6, i w odniesieniu do ustaleń, w ramach których instytucja musi wykupić lub zamienić aktywa otrzymane od SSPE;
- c) 100 % w odniesieniu do instrumentów kredytowych i instrumentów wsparcia płynności dla klientów finansowych, o których nie wspomniano w lit. a) i b), ani w ust. 1–7.

9. Na zasadzie odstępstwa od przepisów ust. 1–8, instytucje kredytowe, które zostały ustanowione i są finansowane przez rząd centralny lub samorząd regionalny co najmniej jednego państwa członkowskiego, mogą stosować sposoby traktowania określone w ust. 3 i 4 w odniesieniu do instrumentów kredytowych i instrumentów wsparcia płynności, przyznawanych kredytodawcom preferencyjnym wyłącznie w celu bezpośredniego lub pośredniego finansowania kredytów preferencyjnych, pod warunkiem że dane kredyty spełniają wymogi w zakresie wskaźników wpływów, o których mowa w ust. 3 i 4.

Na zasadzie odstępstwa od przepisów art. 32 ust. 3 lit. g), jeżeli takie kredyty preferencyjne przyznaje się jako kredyty *pass through* za pośrednictwem innej instytucji kredytowej pełniącej rolę pośrednika, instytucje kredytowe mogą zastosować symetryczne wpływy i wypływy.

Kredyty preferencyjne, o których mowa w niniejszym ustępie, są dostępne jedynie dla osób niebędących klientami finansowymi i udzielane są w sposób niekonkurencyjny i nienastawiony na zysk, aby propagować cele dotyczące porządku publicznego wytyczane przez Unię bądź rząd centralny lub samorząd regionalny takiego państwa członkowskiego. Skorzystanie z tych instrumentów jest możliwe wyłącznie na podstawie racjonalnie oczekiwanego popytu na kredyt preferencyjny oraz do wysokości tego popytu, pod warunkiem że przedstawione zostanie później sprawozdanie z wykorzystania wydanych środków.

10. Instytucje kredytowe mnożą przez 100 % wszelkie wpływy płynności wynikające z zobowiązań, które stają się wymagalne w ciągu 30 dni kalendarzowych, innych niż te, o których mowa w art. 23–31.

ROZDZIAŁ 3

Wpływy płynności

Artykuł 32

Wpływy

1. Wpływy płynności ocenia się w ciągu 30 dni kalendarzowych. Obejmują one wyłącznie wpływy umowne z ekspozycji, które nie są przeterminowane, i w przypadku których instytucja kredytowa nie ma powodu oczekiwać niewykonania zobowiązania w perspektywie 30 dni kalendarzowych.
2. Wpływy płynności otrzymują wskaźnik wpływów wynoszący 100 %, w tym w szczególności następujące wpływy:
 - a) środki pieniężne należne od banków centralnych i klientów finansowych. W odniesieniu do tych ostatnich, wpływy z następujących transakcji uznaje się w szczególności za podlegające wskaźnikowi wpływów w wysokości 100 %:
 - (i) papiery wartościowe, których termin zapadalności upływa w ciągu 30 dni kalendarzowych;
 - (ii) transakcje finansowania handlu, o których mowa w art. 162 ust. 3 lit. b) akapit drugi rozporządzenia (UE) nr 575/2013, o rezydualnym terminie zapadalności krótszym niż 30 dni kalendarzowych;
 - b) środki pieniężne należne z tytułu pozycji w instrumentach kapitałowych objętych głównym indeksem, pod warunkiem że nie występuje podwójne naliczanie z aktywami płynnymi. Wspomniane należne środki pieniężne obejmują środki pieniężne wymagane zgodnie z umową w ciągu 30 dni kalendarzowych, takie jak dywidendy pieniężne z takich głównych indeksów i środki pieniężne należne z tytułu takich instrumentów kapitałowych, sprzedanych, ale jeszcze nierozliczonych, jeżeli nie uznaje się ich za aktywa płynne zgodnie z tytułem II.
3. Na zasadzie odstępstwa od przepisów ust. 2, wpływy określone w niniejszym ustępie podlegają następującym wymogom:
 - a) środki pieniężne należne od klientów niefinansowych do celów płatności kwoty głównej, pomniejsza się o 50 % ich wartości lub o zobowiązania umowne wobec tych klientów dotyczące udzielenia finansowania, w zależności od tego, która z tych wartości jest wyższa. Do celów niniejszej litery, do klientów niefinansowych zalicza się przedsiębiorstwa, państwa, wielostronne banki rozwoju i podmioty sektora publicznego; Na zasadzie odstępstwa, instytucje kredytowe, które otrzymały zobowiązanie, o którym mowa w art. 31 ust. 9, umożliwiające im udzielenie kredytu preferencyjnego odbiorcy końcowemu lub otrzymały podobne zobowiązanie od wielostronnego banku rozwoju lub od podmiotu sektora publicznego, mogą uwzględniać wpływ do wysokości kwoty wypływu, który stosują do odpowiadających zobowiązań związanych z udzielaniem takich kredytów preferencyjnych;
 - b) środków pieniężnych należnych z tytułu zabezpieczonych transakcji kredytowych i transakcji opartych na rynku kapitałowym zdefiniowanych w art. 192 pkt 2 i 3 rozporządzenia (UE) nr 575/2013, jeżeli są one zabezpieczone aktywami płynnymi nie uwzględnia się, dopóki nie przekraczają wartości aktywów płynnych, po odliczeniu redukcji

wartości mającej zastosowanie zgodnie z tytułem II. Środki pieniężne należne z tytułu pozostałej wartości lub jeżeli są one zabezpieczone aktywami, które nie kwalifikują się jako aktywa płynne zgodnie z tytułem II, uwzględnia się w całości. Nie zezwala się na żadne wpływy, jeżeli zabezpieczenie stosuje się w celu pokrycia pozycji krótkiej zgodnie z art. 30 ust. 5;

- c) środki pieniężne należne z tytułu kredytów na przewidziany w umowie wymagalny depozyt zabezpieczający zaciągniętych w oparciu o zabezpieczenie w postaci aktywów niepłynnych otrzymają wskaźnik wpływów wynoszący 50 %. Takie wpływy można uwzględnić jedynie, jeżeli instytucja kredytowa nie stosuje zabezpieczenia, jakie pierwotnie otrzymała na kredyty w celu pokrycia wszelkich pozycji krótkich;
- d) środki pieniężne należne od instytucji kredytowej, która traktuje te środki zgodnie z art. 27, z wyjątkiem depozytów w instytucji centralnej, o których mowa w art. 27 ust. 3, mnoży się przez odpowiadający symetryczny wskaźnik wpływów. Jeżeli nie można ustanowić odpowiadającego wskaźnika, stosuje się wskaźnik wpływów wynoszący 5 %;
- e) transakcje zabezpieczające swap, których termin zapadalności przypada w ciągu 30 dni kalendarzowych prowadzą do wpływu z tytułu nadwyżki wartości płynności aktywów będących przedmiotem udzielonej pożyczki w porównaniu z wartością płynności aktywów będących przedmiotem zaciągniętej pożyczki;
- f) jeżeli zabezpieczenie uzyskane w ramach umów z otrzymanym przyrzeczeniem odkupu, transakcji zaciągania pożyczek papierów wartościowych lub transakcji zabezpieczających swap, których termin zapadalności przypada w perspektywie 30 dni, jest ponownie zastawione hipotecznie i wykorzystywane w celu pokrycia pozycji krótkich, które można przedłużyć ponad 30 dni, instytucja kredytowa zakłada, że tego rodzaju umowy z otrzymanym przyrzeczeniem odkupu lub ustalenia w zakresie pożyczek papierów wartościowych zostaną przedłużone i nie doprowadzą do żadnych wpływów pieniężnych odzwierciedlających jej potrzebę dalszego pokrywania pozycji krótkich lub ponownego nabycia odpowiednich papierów wartościowych. Pozycje krótkie obejmują oba przypadki, gdy w dostosowanym portfelu instytucja kredytowa, w drodze zwykłej krótkiej sprzedaży, sprzedaje papiery wartościowe w ramach strategii handlowej lub strategii zabezpieczania oraz przypadki, gdy instytucja kredytowa dokonała krótkiej sprzedaży papierów wartościowych w dostosowanym portfelu odkupu i zaciągnęła pożyczkę papierów wartościowych na dany okres i udzieliła pożyczki papierów wartościowych na dłuższy okres;
- g) nie uwzględnia się wszelkich niewykorzystanych instrumentów kredytowych ani instrumentów wsparcia płynności i wszelkich innych zobowiązań otrzymanych od podmiotów innych niż banki centralne i podmioty, o których mowa w art. 34. Niewykorzystanych przyznanych instrumentów wsparcia płynności z banku centralnego, które uznaje się za aktywa płynne zgodnie z art. 14, nie uwzględnia się jako wpływy;
- h) środki pieniężne należne z tytułu papierów wartościowych emitowanych przez samą instytucję kredytową lub przez powiązany podmiot uwzględnia się w kwocie netto ze wskaźnikiem wpływów, który stosuje się na podstawie wskaźnika wpływów mającego zastosowanie do aktywów bazowych zgodnie z niniejszym artykułem;
- i) aktywa, których termin zapadalności nie został określony w umowie, uwzględnia się z 20 % wskaźnikiem wpływów; pod warunkiem że w postanowieniach umowy jest przewidziana możliwość wycofania lub wyegzekwowania płatności przez instytucję kredytową w terminie 30 dni.

4. Ustęp 3 lit. a) nie ma zastosowania do środków pieniężnych należnych z tytułu zabezpieczonych transakcji kredytowych i transakcji opartych na rynku kapitałowym zdefiniowanych w art. 192 pkt 2 i 3 rozporządzenia (UE) nr 575/2013, które są zabezpieczone aktywami płynnymi zgodnie z tytułem II, o których mowa w ust. 3 lit. b). Wpływy z uwolnionych kwot posiadanych na oddzielnych rachunkach zgodnie z wymogami regulacyjnymi w zakresie ochrony aktywów klienta przeznaczonych do obrotu uwzględnia się w całości, pod warunkiem że przedmiotowe kwoty na oddzielnych rachunkach utrzymuje się w aktywach płynnych zdefiniowanych w tytule II.

5. Wpływy i wpływy środków pieniężnych oczekiwane w perspektywie 30 dni kalendarzowych z tytułu umów wymienionych w załączniku II do rozporządzenia (UE) nr 575/2013 oblicza się w kwocie netto, o której mowa w art. 21, i mnoży się przez 100 % w przypadku kwoty wpływu netto.

6. Instytucje kredytowe nie uwzględniają żadnych wpływów z tytułu aktywów płynnych, o których mowa w tytule II, innych niż płatności należne z tytułu aktywów, nieujęte w wartości rynkowej tych aktywów.

7. Instytucje kredytowe nie uwzględniają wpływów z tytułu żadnych nowych podjętych zobowiązań.

8. Instytucje kredytowe uwzględniają wpływy płynności, które mają zostać otrzymane w państwach trzecich, w których istnieją ograniczenia transferu, lub są denominowane w walutach niewymiennych, jedynie w zakresie, w jakim odpowiadają one wpływom, odpowiednio, w przedmiotowym państwie trzecim lub w przedmiotowej walucie.

Artykuł 33

Ograniczenie wpływów

1. Instytucje kredytowe ograniczają uznanie wpływów płynności do 75 % całkowitych wpływów płynności, jak określono w rozdziale 2, chyba że określony wpływ jest wyłączony zgodnie z ust. 2, 3 lub 4.

2. Z zastrzeżeniem uprzedniego zatwierdzenia przez właściwy organ, instytucja kredytowa może całkowicie lub częściowo wyłączyć z ograniczenia, o którym mowa w ust. 1, następujące wpływy płynności:
- a) wpływy, jeżeli dostawca jest instytucją dominującą lub zależną danej instytucji kredytowej lub inną instytucją zależną tej samej instytucji dominującej lub jest powiązany z instytucją kredytową stosunkiem w rozumieniu art. 12 ust. 1 dyrektywy 83/349/EWG;
 - b) wpływy z depozytów składanych w innych instytucjach kredytowych w ramach grupy podmiotów kwalifikujących się do traktowania określonego w art. 113 ust. 6 lub 7 rozporządzenia (UE) nr 575/2013;
 - c) wpływy, o których mowa w art. 26, w tym wpływy z kredytów związanych z udzielaniem kredytów hipotecznych, lub kredytów preferencyjnych, o których mowa w art. 31 ust. 9, lub z wielostronnych banków rozwoju lub podmiotu sektora publicznego, które instytucja kredytowa przyznała jako kredyty *pass through*.
3. Z zastrzeżeniem uprzedniego zatwierdzenia przez właściwy organ wyspecjalizowane instytucje kredytowe można wyłączyć z ograniczenia wpływów, gdy ich główną działalnością jest leasing i faktoring, z wyjątkiem działalności opisanej w ust. 4 oraz gdy warunki określone w ust. 5 są spełnione.
4. Z zastrzeżeniem uprzedniego zatwierdzenia przez właściwy organ wyspecjalizowane instytucje kredytowe mogą podlegać ograniczeniu wpływów w wysokości 90 %, gdy warunki określone w ust. 5 są spełnione oraz gdy ich główna działalność obejmuje:
- a) finansowanie zakupu pojazdów silnikowych;
 - b) udzielanie kredytów konsumenckich zdefiniowanych w dyrektywie Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/48/WE w sprawie umów o kredyt konsumencki.
5. Instytucje kredytowe, o których mowa w ust. 3, można wyłączyć z ograniczenia wpływów, a instytucje kredytowe, o których mowa w ust. 4, mogą stosować ograniczenie na wyższym poziomie równym 90 %, o ile spełniają następujące warunki:
- a) działalność gospodarcza wykazuje niski profil ryzyka płynności, uwzględniając następujące czynniki:
 - (i) terminy wpływów są zgodne z terminami wypływów;
 - (ii) poszczególne instytucje kredytowe nie są w znacznym stopniu finansowane z depozytów detalicznych;
 - b) na indywidualnym poziomie udział ich głównych działalności, o których mowa w ust. 3 lub 4, przekracza 80 % bilansu ogółem;
 - c) odstępstwa ujawniane są w sprawozdaniach rocznych.
- Właściwe organy powiadamiają EUNB o wyłączonych z ograniczenia wyspecjalizowanych instytucjach kredytowych lub wyspecjalizowanych instytucjach kredytowych podlegających wyższemu ograniczeniu wraz z uzasadnieniem. EUNB publikuje i prowadzi wykaz wyłączonych z ograniczenia wyspecjalizowanych instytucji kredytowych i wyspecjalizowanych instytucjach kredytowych podlegających wyższemu ograniczeniu. EUNB może zażądać dokumentacji uzupełniającej.
6. Wyłączenia określone w ust. 2, 3, 4, po zatwierdzeniu przez właściwy organ, mogą mieć zastosowanie zarówno na poziomie indywidualnym, jak i skonsolidowanym, z zastrzeżeniem przepisów art. 2 ust. 3 lit. e).
7. Instytucje kredytowe określają kwotę wpływów płynności netto na podstawie stosowanego ograniczenia z tytułu wpływów zgodnie ze wzorem określonym w załączniku II do niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 34

Wpływy w ramach grupy lub instytucjonalnego systemu ochrony

1. Na zasadzie odstępstwa od przepisów art. 32 ust. 3 lit. g) właściwe organy mogą udzielić zezwolenia na stosowanie wyższego wskaźnika wpływów w poszczególnych przypadkach w odniesieniu do niewykorzystanych instrumentów kredytowych lub instrumentów wsparcia płynności, jeżeli spełnione są wszystkie następujące warunki:
- a) istnieją powody, aby oczekiwać wyższego wpływu, nawet w przypadku scenariusza łączącego skrajne warunki rynkowe i idiosynkratyczne warunki skrajne dostawcy;
 - b) kontrahent jest instytucją dominującą lub zależną danej instytucji kredytowej lub inną instytucją zależną tej samej instytucji dominującej lub jest powiązany z instytucją kredytową stosunkiem w rozumieniu art. 12 ust. 1 dyrektywy 83/349/EWG lub jest członkiem tego samego instytucjonalnego systemu ochrony, o którym mowa w art. 113 ust. 7 rozporządzenia (UE) nr 575/2013, lub instytucją centralną lub członkiem sieci lub grupy współpracy, o których mowa w art. 10 rozporządzenia (UE) nr 575/2013;
 - c) jeżeli wskaźnik wpływów przekracza 40 %, kontrahent stosuje odpowiadający symetryczny wskaźnik wpływów na zasadzie odstępstwa od przepisów art. 31;
 - d) instytucja kredytowa i kontrahent mają siedzibę w tym samym państwie członkowskim.

2. Jeżeli instytucja kredytowa i kontrahent instytucji kredytowej mają siedziby w różnych państwach członkowskich, właściwe organy mogą odstąpić od warunku określonego w ust. 1 lit. d), w przypadku gdy oprócz kryteriów określonych w ust. 1, następujące dodatkowe obiektywne kryteria określone w lit. a)–c) są spełnione:

- a) dostawca i odbiorca płynności charakteryzują się niskim profilem ryzyka płynności;
- b) istnieją prawnie wiążące umowy i zobowiązania zawarte między grupą podmiotów dotyczące linii kredytowej lub instrumentu płynnościowego;
- c) profil ryzyka płynności odbiorcy płynności uwzględnia się odpowiednio w zarządzaniu ryzykiem płynności dostawcy płynności.

Właściwe organy współpracują ze sobą w pełnym porozumieniu zgodnie z art. 20 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (UE) nr 575/2013 w celu ustalenia, czy dodatkowe kryteria określone w niniejszym ustępie zostały spełnione.

3. Jeżeli dodatkowe kryteria określone w ust. 2 są spełnione, właściwemu organowi odbiorcy płynności zezwala się na stosowanie preferencyjnego wskaźnika wpływów do wysokości 40 %. Zatwierdzenie przez oba właściwe organy jest jednak wymagane w przypadku wszelkiego preferencyjnego wskaźnika wyższego niż 40 %, stosowanego symetrycznie.

Jeżeli dopuszcza się stosowanie preferencyjnego wskaźnika wpływów o wysokości powyżej 40 %, właściwe organy powiadamiają EUNB o wyniku procesu, o którym mowa w ust. 2. Właściwe organy regularnie sprawdzają, czy warunki dotyczące takich wyższych wpływów nadal są spełniane.

TYTUŁ IV

PRZEPISY KOŃCOWE

Artykuł 35

Stosowanie zasady praw nabytych w odniesieniu do aktywów bankowych gwarantowanych przez państwo członkowskie

1. Aktywa wyemitowane przez instytucje kredytowe, które korzystają z gwarancji zapewnionej przez rząd centralny państwa członkowskiego, kwalifikują się jako aktywa poziomu 1, jedynie gdy dana gwarancja:

- a) została udzielona lub przyznana na maksymalną kwotę przed dniem 30 czerwca 2014 r.;
- b) jest bezpośrednia, wyraźna, nieodwołalna i bezwarunkowa oraz służy do pokrycia zaległej spłaty kwoty głównej i odsetek.

2. Jeżeli poręczycielem jest samorząd regionalny lub władze lokalne w państwie członkowskim, gwarantowane aktywa kwalifikują się jako aktywa poziomu 1, jedynie gdy ekspozycje wobec takiego samorządu regionalnego lub władzy lokalnej traktuje się jako ekspozycje wobec ich rządu centralnego zgodnie z art. 115 ust. 2 rozporządzenia (UE) nr 575/2013 a gwarancja jest zgodna z wymogami określonymi w ust. 1.

3. Aktywa, o których mowa w ust. 1 i 2, w dalszym ciągu kwalifikują się jako aktywa poziomu 1, dopóki gwarancja pozostaje w mocy w stosunku do odpowiedniego emitenta lub jego aktywów, która, w stosownych przypadkach, jest niekiedy zmieniana lub zastępowana. Jeżeli kwota gwarancji udzielonej na rzecz emitenta lub jego aktywów wzrośnie w dowolnym momencie po dniu 30 czerwca 2014 r., aktywa kwalifikują się wyłącznie jako aktywa płynne do maksymalnej kwoty gwarancji, którą przyznano przed tą datą.

4. Aktywa, o których mowa w niniejszym artykule, podlegają tym samym wymogom mającym zastosowanie w ramach niniejszego rozporządzenia do aktywów poziomu 1, stanowiących należności od rządów centralnych lub samorządów regionalnych, władz lokalnych lub podmiotów sektora publicznego albo gwarantowanych przez takie podmioty, o których mowa w art. 10 ust. 1 lit. c).

5. Jeżeli instytucja kredytowa lub jej aktywa korzystają z systemu gwarancji, system, jako całość, uznaje się za gwarancję do celów niniejszego artykułu.

Artykuł 36

Przepis przejściowy dotyczący agencji zarządzania aktywami o obniżonej jakości, sponsorowanych przez państwo członkowskie

1. Obligacje uprzywilejowane wyemitowane przez następujące agencje zarządzania aktywami o obniżonej jakości, sponsorowane przez państwo członkowskie, kwalifikują się jako aktywa poziomu 1 do dnia 31 grudnia 2023 r.:

- a) w Irlandii, Narodowa Agencja Zarządzania Aktywami (National Asset Management Agency, NAMA);
- b) w Hiszpanii, Sociedad de Gestión de Activos Procedentes de la Reestructuración Bancaria, SA (SAREB);

- c) w Słowenii, Spółka Zarządzająca Aktywami Bankowymi (Bank Asset Management Company), ustanowiona na mocy ustawy o środkach Republiki Słowenii służących wzmocnieniu stabilności banków (Measures of the Republic of Slovenia to Strengthen the Stability of Banks Act, MSSBA).
2. Aktywa, o których mowa w ust. 1, podlegają tym samym wymogom mającym zastosowanie w ramach niniejszego rozporządzenia do aktywów poziomu 1, stanowiących należności od rządów centralnych lub samorządów regionalnych, władz lokalnych lub podmiotów sektora publicznego albo gwarantowanych przez takie podmioty, o których mowa w art. 10 ust. 1 lit. c).

Artykuł 37

Przepis przejściowy dotyczący sekurytyzacji zabezpieczonych kredytami na nieruchomości mieszkalne

1. Na zasadzie odstępstwa od przepisów art. 13 sekurytyzacje wyemitowane przed dniem 1 października 2015 r., których ekspozycjami bazowymi są kredyty na nieruchomości mieszkalne, o których mowa w art. 13 ust. 2 lit. g) ppkt (i), kwalifikują się jako aktywa poziomu 2B, jeżeli spełniają wszystkie wymogi określone w art. 13 inne niż wymóg w zakresie pokrycia należności zabezpieczeniem lub wymóg dotyczący relacji wysokości kredytu do dochodu określone w art. 13 ust. 2 lit. g) ppkt (i).
2. Na zasadzie odstępstwa od przepisów art. 13 sekurytyzacje wyemitowane po dniu 1 października 2015 r., których ekspozycjami bazowymi są kredyty na nieruchomości mieszkalne, o których mowa w art. 13 ust. 2 lit. g) ppkt (i), niespełniającymi wymogu w zakresie średniego pokrycia należności zabezpieczeniem lub wymogu dotyczącego relacji wysokości kredytu do dochodu, określonych w tej literze, kwalifikują się jako aktywa poziomu 2B do dnia 1 października 2025 r., o ile ekspozycje bazowe obejmują kredyty na nieruchomości mieszkalne, które nie podlegały prawu krajowemu regulującemu ograniczenia współczynnika wysokości kredytu do dochodu w momencie udzielenia tych kredytów, a tego rodzaju kredytów na nieruchomości mieszkalne udzielono w dowolnym momencie przed dniem 1 października 2015 r.

Artykuł 38

Przepis przejściowy dotyczący wprowadzania wskaźnika pokrycia wpływów netto

1. Zgodnie z art. 460 ust. 2 rozporządzenia (UE) nr 575/2013 wskaźnik pokrycia wpływów netto określony w art. 4 wprowadza się w następujący sposób:
- a) 60 % wymogu pokrycia wpływów netto od dnia 1 października 2015 r.;
 - b) 70 % od dnia 1 stycznia 2016 r.;
 - c) 80 % od dnia 1 stycznia 2017 r.;
 - d) 100 % od dnia 1 stycznia 2018 r.
2. Zgodnie z art. 412 ust. 5 rozporządzenia (UE) nr 575/2013 państwa członkowskie lub właściwe organy mogą wymagać, by instytucje kredytowe działające na podstawie zezwolenia udzielonego w danym państwie lub podgrupa takich instytucji kredytowych utrzymywały wyższy wymóg pokrycia wpływów netto wynoszący do 100 % do momentu wprowadzenia w pełni wiążącego minimalnego standardu wynoszącego 100 % zgodnie z niniejszym rozporządzeniem.

Artykuł 39

Wejście w życie

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie stosuje się od dnia 1 października 2015 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 10 października 2014 r.

W imieniu Komisji
José Manuel BARROSO
Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK I

Wzory do określania struktury zabezpieczenia przed utratą płynności

1. Instytucja kredytowa stosuje wzory określone w niniejszym załączniku w celu określenia struktury swojego zabezpieczenia przed utratą płynności zgodnie z art. 17.
2. Obliczanie zabezpieczenia przed utratą płynności: na dzień dokonania obliczenia zabezpieczenie przed utratą płynności posiadane przez instytucję kredytową jest równe:
 - a) kwocie aktywów poziomu 1; powiększonej o
 - b) kwotę aktywów poziomu 2A; powiększonej o
 - c) kwotę aktywów poziomu 2B;
pomniejszonej o mniejszą z następujących kwot:
 - d) sumę kwot określonych w lit. a), b) i c); albo
 - e) „kwotę nadwyżki aktywów płynnych” obliczoną zgodnie z pkt 3 i 4 niniejszego załącznika.
3. Kwota „nadwyżki aktywów płynnych”: na kwotę tę składają się następujące kwoty składowe:
 - a) skorygowana kwota aktywów poziomu 1 stanowiących obligacje niezabezpieczone, równa wartości wszystkich aktywów płynnych poziomu 1, z wyjątkiem obligacji zabezpieczonych poziomu 1, które dana instytucja kredytowa posiadałaby w momencie zamknięcia dowolnej zabezpieczonej transakcji finansowania, zabezpieczonej transakcji kredytowej, transakcji wymiany aktywów lub transakcji zabezpieczonej instrumentami pochodnymi, której termin zapadalności wynosi 30 dni kalendarzowych od dnia obliczenia, a instytucja kredytowa i kontrahent wymieniają aktywa płynne przynajmniej w przypadku jednej części transakcji;
 - b) skorygowana kwota obligacji zabezpieczonych poziomu 1, równa wartości po dokonaniu redukcji wszystkich obligacji zabezpieczonych poziomu 1, które dana instytucja kredytowa posiadałaby w momencie zamknięcia dowolnej zabezpieczonej transakcji finansowania, zabezpieczonej transakcji kredytowej, transakcji wymiany aktywów lub transakcji zabezpieczonej instrumentami pochodnymi, której termin zapadalności wynosi 30 dni kalendarzowych od dnia obliczenia, a instytucja kredytowa i kontrahent wymieniają aktywa płynne przynajmniej w przypadku jednej części transakcji;
 - c) skorygowana kwota aktywów poziomu 2A, równa wartości po dokonaniu redukcji wszystkich aktywów poziomu 2A, które dana instytucja kredytowa posiadałaby w momencie zamknięcia dowolnej zabezpieczonej transakcji finansowania, zabezpieczonej transakcji kredytowej, transakcji wymiany aktywów lub transakcji zabezpieczonej instrumentami pochodnymi, której termin zapadalności wynosi 30 dni kalendarzowych od dnia obliczenia, a instytucja kredytowa i kontrahent wymieniają aktywa płynne przynajmniej w przypadku jednej części transakcji;
 - d) skorygowana kwota aktywów poziomu 2B, równa wartości po dokonaniu redukcji wszystkich aktywów poziomu 2B, które dana instytucja kredytowa posiadałaby w momencie zamknięcia dowolnej zabezpieczonej transakcji finansowania, zabezpieczonej transakcji kredytowej, transakcji wymiany aktywów lub transakcji zabezpieczonej instrumentami pochodnymi, której termin zapadalności wynosi 30 dni kalendarzowych od dnia obliczenia, a instytucja kredytowa i kontrahent wymieniają aktywa płynne przynajmniej w przypadku jednej części transakcji.
4. Obliczanie „kwoty nadwyżki aktywów płynnych”: kwota ta jest równa:
 - a) skorygowanej kwocie aktywów poziomu 1 stanowiących obligacje niezabezpieczone; powiększonej o
 - b) skorygowaną kwotę obligacji zabezpieczonych poziomu 1; powiększonej o
 - c) skorygowaną kwotę aktywów poziomu 2A; powiększonej o
 - d) skorygowaną kwotę aktywów poziomu 2B;
pomniejszonej o mniejszą z następujących kwot:
 - e) sumę kwot określonych w lit. a), b), c) i d);
 - f) $100/30$ pomnożone przez kwotę określoną w lit. a);
 - g) $100/60$ pomnożone przez sumę kwot określonych w lit. a) i b);
 - h) $100/85$ pomnożone przez sumę kwot określonych w lit. a), b) i c).

5. Po uwzględnieniu zamknięcia dowolnej zabezpieczonej transakcji finansowania, zabezpieczonej transakcji kredytowej, transakcji wymiany aktywów lub transakcji zabezpieczonej instrumentami pochodnymi oraz po zastosowaniu powyższych ograniczeń zgodnie z art. 17 strukturę zabezpieczenia przed utratą płynności określa się następująco:

a'' (skorygowana kwota aktywów poziomu 1 stanowiących obligacje niezabezpieczone po zastosowaniu ograniczenia)

= a (skorygowana kwota aktywów poziomu 1 stanowiących obligacje niezabezpieczone przed zastosowaniem ograniczenia)

b'' (skorygowana kwota aktywów poziomu 1 stanowiących obligacje zabezpieczone po zastosowaniu ograniczenia)

= $\text{MIN}(b, a70/30)$

gdzie b = skorygowana kwota aktywów poziomu 1 stanowiących obligacje zabezpieczone przed zastosowaniem ograniczenia

c'' (skorygowana kwota aktywów poziomu 2 A po zastosowaniu ograniczenia)

= $\text{MIN}(c, (a + b'')40/60, \text{MAX}(a70/30 - b'', 0))$

gdzie c = skorygowana kwota aktywów poziomu 2 A przed zastosowaniem ograniczenia

d'' (skorygowana kwota aktywów poziomu 2B po zastosowaniu ograniczenia)

= $\text{MIN}(d, (a + b'' + c'')15/85, \text{MAX}((a + b'')40/60 - c'', 0), \text{MAX}(70/30a - b'' - c'', 0))$

gdzie d = skorygowana kwota aktywów poziomu 2B przed zastosowaniem ograniczenia.

ZAŁĄCZNIK II

Wzór do obliczania wpływów płynności netto

NLO (Net liquidity outflow)	= Wpływy płynności netto
TO (Total outflows)	= Wpływy razem
TI (Total inflows)	= Wpływy razem
FEI (Fully exempted inflows)	= Wpływy całkowicie wyłączone
IHC (Inflows subject to higher cap of 90 % outflows)	= Wpływy podlegające ograniczeniu na wyższym poziomie równym 90 % wpływów
IC Inflows subject to cap of 75 % of outflows	= Wpływy podlegające ograniczeniu wynoszącemu 75 % wpływów

Wpływy płynności netto są równe wpływom razem pomniejszonym o redukcję wpływów całkowicie wyłączonych, pomniejszonym o redukcję wpływów podlegających ograniczeniu wynoszącemu 90 % i pomniejszonym o redukcję wpływów podlegających ograniczeniu wynoszącemu 75 %:

$$\text{NLO} = \text{TO} - \text{MIN}(\text{FEI}, \text{TO}) - \text{MIN}(\text{IHC}, 0,9 \cdot \text{MAX}(\text{TO} - \text{FEI}, 0)) - \text{MIN}(\text{IC}, 0,75 \cdot \text{MAX}(\text{TO} - \text{FEI} - \text{IHC}, 0, 0))$$

ROZPORZĄDZENIE DELEGOWANE KOMISJI (UE) 2015/62**z dnia 10 października 2014 r.****zmieniające rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 575/2013 w odniesieniu do wskaźnika dźwigni****(Tekst mający znaczenie dla EOG)**

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 575/2013 z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie wymogów ostrożnościowych dla instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych, zmieniające rozporządzenie (UE) nr 648/2012⁽¹⁾, w szczególności jego art. 456 ust. 1 lit. j),

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Od dnia 1 stycznia 2015 r. instytucje muszą ujawniać wskaźnik dźwigni obliczany zgodnie z art. 429 rozporządzenia (UE) nr 575/2013; do tego czasu Komisja jest uprawniona do przyjęcia aktu delegowanego zmieniającego miarę kapitału i miarę ekspozycji służących do obliczenia wskaźnika dźwigni w celu zlikwidowania wszelkich niedociągnięć wykrytych na podstawie sprawozdań instytucji.
- (2) Odnotowano różnice w zgłaszanych wskaźnikach dźwigni, o których mowa w art. 429 ust. 2 rozporządzenia (UE) nr 575/2013, wynikające z przyjmowania przez instytucje różnej interpretacji kompensowania zabezpieczenia w ramach transakcji finansowania papierów wartościowych i transakcji odkupu. Przedmiotowe różnice w zakresie interpretacji i sprawozdawczości wyszły na jaw po opublikowaniu przez Europejski Urząd Nadzoru Bankowego (EUNB) sprawozdania z analizy w dniu 4 marca 2014 r.
- (3) Ponieważ przepisy rozporządzenia (UE) nr 575/2013 odzwierciedlają przepisy dotyczące standardów bazylejskich, znalezione rozwiązania niedociągnięć regulacji bazylejskich są również odpowiednie do celów rozwiązania odpowiadających niedociągnięć odpowiednich przepisów tego rozporządzenia.
- (4) W dniu 14 stycznia 2014 r. Bazylejski Komitet Nadzoru Bankowego przyjął zmieniony tekst zasad dotyczących wskaźnika dźwigni, obejmujący w szczególności dodatkowe ustalenia dotyczące pomiaru i kompensowania transakcji odkupu i transakcji finansowania papierów wartościowych. Dostosowanie przepisów rozporządzenia (UE) nr 575/2013 dotyczących obliczania wskaźnika dźwigni do regulacji uzgodnionych na forum międzynarodowym powinno rozwiązać problem różnego interpretowania przez instytucje kompensowania zabezpieczenia finansowania papierów wartościowych i transakcji odkupu, powinno także zwiększyć porównywalność międzynarodową oraz stworzyć równe szanse dla instytucji posiadających siedzibę w Unii i działających na skalę międzynarodową.
- (5) W wyniku rozliczania za pośrednictwem kontrahentów centralnych zgodnie z głównym modelem powszechnie stosowanym w Unii dochodzi do podwójnego liczenia dźwigni w mierze ekspozycji instytucji działającej w charakterze uczestnika rozliczającego.
- (6) Rozliczanie transakcji finansowania papierów wartościowych, w szczególności transakcji odkupu, przez kwalifikujących się kontrahentów centralnych może przynieść korzyści takie jak wielostronne kompensowanie i solidne procesy zarządzania zabezpieczeniem, które zwiększają stabilność finansową. Powinna istnieć zatem możliwość kompensowania wierzytelności i zobowiązań gotówkowych z tytułu transakcji odkupu i transakcji z otrzymanym przyrzeczeniem odkupu za pośrednictwem tego samego kwalifikującego się kontrahenta centralnego.
- (7) Transakcje odkupu, które można rozwiązać w dowolnym dniu z zachowaniem uzgodnionego okresu wypowiedzenia umowy, należy uznać za równoważne posiadaniu wyraźnego okresu zapadalności równego okresowi wypowiedzenia umowy, a „tę samą wyraźną datę ostatecznego rozliczenia” należy uznać za dotrzymaną, tak więc tego rodzaju transakcje kwalifikują się do kompensowania wierzytelności i zobowiązań gotówkowych z tytułu transakcji odkupu i transakcji z otrzymanym przyrzeczeniem odkupu zawartych z tym samym kontrahentem.
- (8) Zmiana wskaźnika dźwigni powinna skutkować dokładniejszym pomiarem wskaźnika i powinna służyć jako proporcjonalne ograniczenie akumulacji dźwigni w instytucjach z siedzibą w Unii.
- (9) Moment zgłoszenia wskaźnika dźwigni na koniec kwartalnego okresu sprawozdawczego zamiast zgłoszenia na podstawie średniej z trzech miesięcy lepiej dostosowuje wskaźnik dźwigni do zgłaszania informacji dotyczących wypłacalności.

⁽¹⁾ Dz.U. L 176 z 27.6.2013, s. 1.

- (10) Stosowanie wartości nominalnych brutto w odniesieniu do pisemnej ochrony kredytowej wydanej przez instytucję w bardziej odpowiedni sposób odzwierciedla dźwignię niż stosowanie metody wyceny według wartości rynkowej w odniesieniu do danych instrumentów.
- (11) Zakres konsolidacji w odniesieniu do obliczania wskaźnika dźwigni powinien być dostosowany do zakresu regulacyjnego konsolidacji stosowanej w celu wyznaczenia współczynników kapitałowych ważonych ryzykiem.
- (12) Zmiany wprowadzone niniejszym rozporządzeniem powinny skutkować lepszą porównywalnością wskaźnika dźwigni ujawnianego przez instytucje oraz powinny pomóc w unikaniu wprowadzania w błąd uczestników rynku w odniesieniu do rzeczywistej dźwigni instytucji. Konieczne jest zatem, aby niniejsze rozporządzenie weszło w życie jak najszybciej.
- (13) W związku z tym należy odpowiednio zmienić rozporządzenie (UE) nr 575/2013,

PRZYMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

W rozporządzeniu (UE) nr 575/2013 wprowadza się następujące zmiany:

- 1) art. 429 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 429

Obliczanie wskaźnika dźwigni

1. Instytucje obliczają swój wskaźnik dźwigni zgodnie z metodą określoną w ust. 2–13.
2. Wskaźnik dźwigni oblicza się jako miarę kapitału instytucji podzieloną przez miarę ekspozycji całkowitej tej instytucji i wyraża się jako wartość procentową.

Instytucje obliczają wskaźnik dźwigni w sprawozdawczym dniu odniesienia.

3. Do celów ust. 2 miarą kapitału jest kapitał Tier I.
4. Miara ekspozycji całkowitej jest sumą wartości ekspozycji z tytułu:
 - a) aktywów, o których mowa w ust. 5, chyba że są one odliczane przy określaniu miary kapitału, o której mowa w ust. 3;
 - b) instrumentów pochodnych, o których mowa w ust. 9;
 - c) narzutów w związku z ryzykiem kapitałowym kontrahenta z tytułu transakcji odkupu, transakcji udzielania lub zaciągania pożyczek papierów wartościowych lub towarów, transakcji z długim terminem rozliczenia i transakcji z obowiązkiem uzupełnienia zabezpieczenia kredytowego, w tym transakcji pozabilansowych, o których mowa w art. 429b;
 - d) pozycji pozabilansowych, o których mowa w ust. 10.
5. Instytucje określają wartość ekspozycji z tytułu aktywów, z wyjątkiem umów wymienionych w załączniku II i kredytowych instrumentów pochodnych, zgodnie z następującymi zasadami:
 - a) wartości ekspozycji z tytułu aktywów oznaczają wartości ekspozycji zgodnie z art. 111 ust. 1 zdanie pierwsze;
 - b) zabezpieczenia rzeczowego lub finansowego, gwarancji lub ograniczenia ryzyka kredytowego, które zostały zakupione, nie stosuje się do zmniejszenia wartości ekspozycji z tytułu aktywów;
 - c) nie kompensuje się kredytów z depozytami;
 - d) nie kompensuje się transakcji odkupu, transakcji udzielania lub zaciągania pożyczek papierów wartościowych lub towarów, transakcji z długim terminem rozliczenia oraz transakcji z obowiązkiem uzupełnienia zabezpieczenia kredytowego.

6. Instytucje mogą odliczyć od miary ekspozycji określonej w ust. 4 niniejszego artykułu kwoty odliczone od kapitału podstawowego Tier I zgodnie z art. 36 ust. 1 lit. d).

7. Właściwe organy mogą zezwolić instytucji, by nie uwzględniała w mierze ekspozycji tych ekspozycji, które mogą być traktowane zgodnie z art. 113 ust. 6. Właściwe organy mogą udzielić takiego zezwolenia jedynie w przypadku spełnienia wszystkich warunków określonych w art. 113 ust. 6 lit. a)–e) oraz w przypadku wydania zatwierdzenia, o którym mowa w art. 113 ust. 6.

8. Na zasadzie odstępstwa od przepisów ust. 5 lit. d) instytucje mogą określić wartość ekspozycji wierzytelności i zobowiązań gotówkowych z tytułu transakcji odkupu, transakcji udzielania lub zaciągania pożyczek papierów wartościowych lub towarów, transakcji z długim terminem rozliczenia oraz transakcji z obowiązkiem uzupełnienia zabezpieczenia kredytowego z tym samym kontrahentem w kwocie netto wyłącznie, jeżeli wszystkie poniższe warunki zostały spełnione:

- a) transakcje mają tę samą wyraźną datę ostatecznego rozliczenia;
- b) tytuł prawny do potrącenia kwoty należnej kontrahentowi z kwoty należnej od kontrahenta jest możliwy do wyegzekwowania we wszystkich poniższych sytuacjach:
 - (i) w toku prowadzenia zwykłej działalności gospodarczej;
 - (ii) w przypadku niewykonania zobowiązania, niewypłacalności i upadłości;
- c) kontrahenci zamierzają rozliczyć się w kwocie netto, jednocześnie lub w ramach mechanizmu rozliczania, jakim objęte są transakcje, który skutkuje funkcjonalnym odpowiednikiem rozliczenia w kwocie netto.

Do celów akapitu pierwszego lit. c) mechanizm rozliczania skutkuje funkcjonalnym odpowiednikiem rozliczenia w kwocie netto, jeżeli w dniu rozliczenia wynik netto przepływów pieniężnych z transakcji przeprowadzonej w ramach tego mechanizmu jest równy pojedynczej kwocie netto uzyskanej w ramach rozliczenia w kwocie netto.

9. Instytucje określają wartość ekspozycji z tytułu umów wymienionych w załączniku II i z tytułu kredytowych instrumentów pochodnych, w tym instrumentów pozabilansowych, zgodnie z art. 429a.

10. Instytucje określają wartość ekspozycji z tytułu pozycji pozabilansowych, z wyjątkiem umów wymienionych w załączniku II, oraz z tytułu kredytowych instrumentów pochodnych, transakcji odkupu, transakcji udzielania lub zaciągania pożyczek papierów wartościowych lub towarów, transakcji z długim terminem rozliczenia oraz transakcji z obowiązkiem uzupełnienia zabezpieczenia kredytowego zgodnie z art. 111 ust. 1. Instytucje nie mogą jednak obniżyć wartości nominalnej tych pozycji poprzez zastosowanie korekt z tytułu szczególnego ryzyka kredytowego.

Zgodnie z art. 166 ust. 9, jeżeli dane zobowiązanie odnosi się do przedłużenia innego zobowiązania, stosuje się niższy z dwóch odpowiadających im współczynników konwersji. Wartość ekspozycji z tytułu pozycji pozabilansowych niskiego ryzyka, o których mowa w art. 111 ust. 1 lit. d), podlega dolnemu pułapowi równemu 10 % ich wartości nominalnej.

11. Instytucja, która jest uczestnikiem rozliczającym kwalifikującego się kontrahenta centralnego, podczas obliczania miary ekspozycji może nie uwzględniać ekspozycji z tytułu transakcji dotyczących następujących pozycji, pod warunkiem że dane ekspozycje z tytułu transakcji są rozliczane z kwalifikującym się kontrahentem centralnym i jednocześnie spełniają warunki określone w art. 306 ust. 1 lit. c):

- a) umowy wymienione w załączniku II;
- b) kredytowe instrumenty pochodne;
- c) transakcje odkupu;
- d) transakcje udzielania lub zaciągania pożyczek papierów wartościowych lub towarów;
- e) transakcje z długim terminem rozliczenia;
- f) transakcje z obowiązkiem uzupełnienia zabezpieczenia kredytowego.

12. Jeżeli instytucja będąca uczestnikiem rozliczającym kwalifikującego się kontrahenta centralnego zagwarantuje temu kwalifikującemu się kontrahentowi centralnemu wyniki klienta, który bezpośrednio zawiera z kwalifikującym się kontrahentem centralnym transakcje na instrumentach pochodnych, wówczas uwzględnia w mierze ekspozycji ekspozycje będące wynikiem gwarancji jako ekspozycje z tytułu instrumentów pochodnych wobec danego klienta zgodnie z art. 429a.

13. Jeżeli zgodnie z krajowymi ogólnie przyjętymi zasadami rachunkowości dane aktywa w bilansie są aktywami powierniczymi, zgodnie z art. 10 dyrektywy 86/635/EWG, aktywa te mogą zostać wyłączone z miary ekspozycji całkowitej składającej się na wskaźnik dźwigni, jeśli spełniają one kryteria usuwania z bilansu określone w międzynarodowym standardzie rachunkowości (MSR) 39 mającym zastosowanie na mocy rozporządzenia (WE) nr 1606/2002 i, w stosownych przypadkach kryteria niekonsolidacji określone w międzynarodowym standardzie sprawozdawczości finansowej (MSSF) 10, mającym zastosowanie na mocy rozporządzenia (WE) nr 1606/2002.

14. Właściwe organy mogą zezwolić instytucji na wyłączenie z miary ekspozycji ekspozycji, które spełniają wszystkie następujące warunki:

- a) są ekspozycjami wobec podmiotu sektora publicznego;
- b) są traktowane zgodnie z art. 116 ust. 4;
- c) są wynikiem depozytów, jakie instytucja jest prawnie zobowiązana do przeniesienia na rzecz podmiotu sektora publicznego, o którym mowa w lit. a), do celów finansowania inwestycji leżących w interesie ogólnym.”;

2) dodaje się art. 429a i 429b w brzmieniu:

„Artykuł 429a

Wartość ekspozycji z tytułu instrumentów pochodnych

1. Instytucje określają wartość ekspozycji z tytułu umów wymienionych w załączniku II i z tytułu kredytowych instrumentów pochodnych, w tym instrumentów pozabilansowych, zgodnie z metodą określoną w art. 274. Instytucje stosują art. 299 ust. 2 lit. a) przy określaniu potencjalnej przyszłej ekspozycji kredytowej z tytułu kredytowych instrumentów pochodnych.

Określając potencjalną przyszłą ekspozycję kredytową w przypadku kredytowych instrumentów pochodnych, instytucje stosują zasady określone w art. 299 ust. 2 lit. a) do wszystkich swoich kredytowych instrumentów pochodnych, a nie tylko do instrumentów przypisanych do portfela handlowego.

Przy określaniu wartości ekspozycji instytucje mogą uwzględnić skutki umów nowacji i innych umów o kompensowaniu zobowiązań zgodnie z art. 295. Kompensowanie międzyproduktowe nie ma zastosowania. Instytucje mogą jednak dokonywać kompensacji w ramach danej kategorii produktu, o której mowa w art. 272 pkt 25 lit. c), i w ramach kredytowych instrumentów pochodnych, kiedy są związane umową o kompensowaniu międzyproduktowym, o której mowa w art. 295 lit. c).

2. Jeżeli w wyniku zapewnienia zabezpieczenia związanego z umowami dotyczącymi instrumentów pochodnych zmniejsza się kwota aktywów w ramach mających zastosowanie standardów rachunkowości, instytucje cofają proces zmniejszania.

3. Do celów ust. 1 instytucje mogą odliczyć zmienny depozyt zabezpieczający otrzymany w gotówce od kontrahenta od części aktualnego kosztu odtworzenia wartości ekspozycji w zakresie, w jakim zmienny depozyt zabezpieczający nie został już uznany w ramach mających zastosowanie standardów rachunkowości jako zmniejszenie wartości ekspozycji oraz gdy wszystkie następujące warunki zostały spełnione:

- a) w przypadku transakcji, których nie rozlicza się za pośrednictwem kwalifikującego się kontrahenta centralnego, nie dzieli się środków pieniężnych otrzymanych przez kontrahenta będącego odbiorcą;
- b) zmienny depozyt zabezpieczający oblicza się i wymienia codziennie na podstawie wyceny według wartości rynkowej pozycji w instrumentach pochodnych;
- c) zmienny depozyt zabezpieczający otrzymany w gotówce jest w tej samej walucie co waluta rozliczenia instrumentu pochodnego;
- d) wymieniony zmienny depozyt zabezpieczający stanowi pełną kwotę, która byłaby konieczna do pełnego zamknięcia ekspozycji z tytułu instrumentu pochodnego według wartości rynkowej z zachowaniem progu i minimalnych kwot transferu obowiązujących kontrahenta;
- e) instrument pochodny i zmienny depozyt zabezpieczający między instytucją a kontrahentem przedmiotowego instrumentu pochodnego objęci są jedną umową o kompensowaniu zobowiązań, którą instytucja może uznać za ograniczającą ryzyko zgodnie z art. 295.

Do celów lit. c) akapit pierwszy, jeżeli instrument pochodny podlega kwalifikującej się umowie ramowej o kompensowaniu zobowiązań, waluta rozliczenia oznacza dowolną walutę rozliczenia określoną w umowie dotyczącej instrumentu pochodnego, regulującej, kwalifikującej się umowie ramowej o kompensowaniu zobowiązań lub załączniku dotyczącym wsparcia jakości kredytowej do kwalifikującej się umowy ramowej o kompensowaniu zobowiązań.

Jeżeli w ramach mających zastosowanie standardów rachunkowości instytucja uznaje zmienny depozyt zabezpieczający wypłacony kontrahentowi w gotówce za należny składnik aktywów, wówczas może wykluczyć dany składnik aktywów z miary ekspozycji, o ile spełnione zostaną warunki określone w lit. a)–e).

4. Do celów ust. 3 zastosowanie mają następujące warunki:

- a) odliczenie otrzymanego zmiennego depozytu zabezpieczającego ogranicza się do części aktualnego dodatniego kosztu odtworzenia części wartości ekspozycji;
- b) instytucja nie może korzystać ze zmiennego depozytu zabezpieczającego otrzymanego w gotówce w celu zmniejszenia potencjalnej przyszłej kwoty ekspozycji kredytowej, w tym do celów art. 298 ust. 1 lit. c) ppkt (ii).

5. Oprócz sposobu uznania określonego w ust. 1, w przypadku pisemnych kredytowych instrumentów pochodnych instytucje uwzględniają w wartości ekspozycji skuteczne wartości nominalne wskazane w pisemnych kredytowych instrumentach pochodnych, pomniejszone o wszelkie ujemne zmiany wartości godziwej, które wprowadzono do kapitału Tier I w odniesieniu do pisemnego kredytowego instrumentu pochodnego. Otrzymałą wartość ekspozycji można dodatkowo pomniejszyć o skuteczną wartość nominalną nabytego kredytowego instrumentu pochodnego o tej samej nazwie referencyjnej, o ile spełnione zostaną wszystkie poniższe warunki:

- a) w przypadku jednopodmiotowych kredytowych instrumentów pochodnych nabyte kredytowe instrumenty pochodne muszą posiadać nazwę referencyjną, której stopień uprzywilejowania jest równy bazowemu zobowiązaniu referencyjnemu pisemnego kredytowego instrumentu pochodnego lub niższy od niego, a wydarzenie kredytowe dotyczące uprzywilejowanych aktywów referencyjnych spowodowałoby wydarzenie kredytowe dotyczące aktywów podporządkowanych;
- b) jeżeli instytucja nabywa ochronę grupy nazw referencyjnych, nabyta ochrona może kompensować sprzedaną ochronę grupy nazw referencyjnych jedynie, gdy grupa podmiotów referencyjnych i poziom podporządkowania w obu transakcjach są identyczne;
- c) rezydualny termin zapadalności nabytych kredytowych instrumentów pochodnych odpowiada rezydualnemu terminowi zapadalności pisemnego kredytowego instrumentu pochodnego lub jest od niego dłuższy;
- d) określając dodatkową wartość ekspozycji z tytułu pisemnych kredytowych instrumentów pochodnych wartość nominalną nabytego kredytowego instrumentu pochodnego pomniejsza się o wszelkie dodatnie zmiany wartości godziwej, które wprowadzono do kapitału Tier I w odniesieniu do nabytego kredytowego instrumentu pochodnego;
- e) w przypadku transzowanych produktów, kredytowy instrument pochodny nabyty jako ochrona zalicza się do zobowiązania referencyjnego o stopniu uprzywilejowania równym bazowemu zobowiązaniu referencyjnemu pisemnego kredytowego instrumentu pochodnego.

Jeżeli wartość nominalną pisemnego kredytowego instrumentu pochodnego nie pomniejsza się o wartość nominalną nabytego kredytowego instrumentu pochodnego, instytucje mogą odliczyć indywidualną potencjalną przyszłą ekspozycję z tytułu danego pisemnego kredytowego instrumentu pochodnego od całkowitej potencjalnej przyszłej ekspozycji określonej zgodnie z niniejszym artykułem ust. 1, w związku z art. 274 ust. 2 lub art. 299 ust. 2 lit. a), w stosownych przypadkach. W przypadku gdy potencjalną przyszłą ekspozycję kredytową określa się w związku z art. 298 ust. 1 lit. c) ppkt (ii), PCEgross można pomniejszyć o indywidualną potencjalną przyszłą ekspozycję z tytułu pisemnych kredytowych instrumentów pochodnych bez wprowadzania korekt do wskaźnika netto/brutto.

6. Instytucje nie zmniejszają skutecznej wartości nominalnej pisemnych kredytowych instrumentów pochodnych, gdy nabywają ochronę kredytową poprzez swap przychodu całkowitego i księgują płatności netto otrzymane jako przychody netto, ale nie księgują zrównoważenia zmniejszenia wartości pisemnych kredytowych instrumentów pochodnych odzwierciedlonych w kapitale Tier I.

7. W przypadku nabytych kredytowych instrumentów pochodnych powiązanych z grupą podmiotów referencyjnych instytucje mogą uznać zmniejszenie pisemnych kredytowych instrumentów pochodnych powiązanych z poszczególnymi nazwami referencyjnymi zgodnie z ust. 5 wyłącznie, jeżeli nabyta ochrona odpowiada pod względem ekonomicznym nabyciu ochrony osobno dla każdej z poszczególnych nazw w grupie. Jeżeli instytucja nabywa kredytowy instrument pochodny powiązany z grupą nazw referencyjnych, może uznać zmniejszenie puli pisemnych kredytowych instrumentów pochodnych wyłącznie, jeżeli grupa podmiotów referencyjnych i poziom podporządkowania w obu transakcjach są identyczne.

8. Na zasadzie odstępstwa od przepisów ust. 1 niniejszego artykułu instytucje mogą stosować metodę określoną w art. 275 w celu określenia wartości ekspozycji z tytułu umów wymienionych w pkt 1 i 2 załącznika II wyłącznie, jeżeli stosują tę metodę również do określenia wartości ekspozycji z tytułu tych umów celem spełnienia wymogów w zakresie funduszy własnych określonych w art. 92.

Jeżeli instytucje stosują metodę określoną w art. 275, nie mogą zmniejszyć miary ekspozycji o kwotę zmiennego depozytu zabezpieczającego otrzymanego w gotówce.

Artykuł 429b

Narzut z tytułu ryzyka kredytowego kontrahenta w odniesieniu do transakcji odkupu, transakcji udzielania lub zaciągania pożyczek papierów wartościowych lub towarów, transakcji z długim terminem rozliczenia i transakcji z obowiązkiem uzupełnienia zabezpieczenia kredytowego

1. Oprócz wartości ekspozycji z tytułu transakcji odkupu, transakcji udzielania lub zaciągania pożyczek papierów wartościowych lub towarów, transakcji z długim terminem rozliczenia i transakcji z obowiązkiem uzupełnienia zabezpieczenia kredytowego, w tym transakcji pozabilansowych zgodnie z art. 429 ust. 5, instytucje uwzględniają w mierze ekspozycji narzut z tytułu ryzyka kredytowego kontrahenta określony zgodnie z ust. 2 lub 3 niniejszego artykułu, w stosownych przypadkach.

2. Do celów ust. 1, w przypadku transakcji z kontrahentem nieobjętych umową ramową o kompensowaniu zobowiązań, która spełnia warunki określone w art. 206, narzut (E_i^*) określa się indywidualnie dla danej transakcji zgodnie z następującym wzorem:

$$E_i^* = \max\{0, E_i - C_i\}$$

gdzie:

E_i oznacza wartość godziwą papierów wartościowych lub środków pieniężnych pożyczonych kontrahentowi w ramach transakcji i ,

C_i oznacza wartość godziwą środków pieniężnych lub papierów wartościowych otrzymanych od kontrahenta w ramach transakcji i .

3. Do celów ust. 1, w przypadku transakcji z kontrahentem objętych umową ramową o kompensowaniu zobowiązań, która spełnia warunki określone w art. 206, narzut z tytułu tych transakcji (E_i^*) określa się indywidualnie dla danej umowy zgodnie z następującym wzorem:

$$E_i^* = \max\left\{0, \left(\sum_i E_i - \sum_i C_i\right)\right\}$$

gdzie:

E_i oznacza wartość godziwą papierów wartościowych lub środków pieniężnych pożyczonych kontrahentowi na rzecz transakcji objętych umową ramową o kompensowaniu zobowiązań i ,

C_i oznacza wartość godziwą środków pieniężnych lub papierów wartościowych otrzymanych od kontrahenta z zastrzeżeniem umowy ramowej o kompensowaniu zobowiązań i .

4. Na zasadzie odstępstwa od przepisów ust. 1 niniejszego artykułu instytucje mogą stosować metodę określoną w art. 222, z zachowaniem pułapu na poziomie 20 % w odniesieniu do mającej zastosowanie wagi ryzyka w celu określenia narzutu z tytułu transakcji odkupu, transakcji udzielania lub zaciągania pożyczek papierów wartościowych lub towarów, transakcji z długim terminem rozliczenia i transakcji z obowiązkiem uzupełnienia zabezpieczenia kredytowego, w tym transakcji pozabilansowych. Instytucje mogą stosować daną metodę wyłącznie, jeżeli stosują ją również do określenia wartości ekspozycji z tytułu tych transakcji celem spełnienia wymogów w zakresie funduszy własnych określonych w art. 92.

5. W przypadku zaksięgowania sprzedaży w odniesieniu do transakcji odkupu zgodnie z mającymi zastosowanie standardami rachunkowości instytucje wycofują wszystkie zaksięgowane pozycje dotyczące sprzedaży.

6. Jeżeli instytucja pełni rolę pośrednika między dwiema stronami w transakcji odkupu, transakcji udzielania lub zaciągania pożyczek papierów wartościowych lub towarów, transakcji z długim terminem rozliczenia i transakcji z obowiązkiem uzupełnienia zabezpieczenia kredytowego, w tym transakcji pozabilansowych, zastosowanie mają następujące warunki:

- a) jeżeli instytucja udziela klientowi lub kontrahentowi zabezpieczenia lub gwarancji, ograniczających się do różnicy między wartością papierów wartościowych lub środków pieniężnych pożyczonych przez klienta a wartością zabezpieczenia zapewnionego przez kredytobiorcę, wówczas w mierze ekspozycji uwzględnia się wyłącznie narzut określony zgodnie z ust. 2 lub 3, w stosownych przypadkach;
- b) jeżeli instytucja nie udziela zabezpieczenia ani gwarancji żadnej z zaangażowanych stron, transakcji nie uwzględnia się w mierze ekspozycji;
- c) jeżeli instytucja ma pod względem ekonomicznym ekspozycję na bazowe papiery wartościowe lub środki pieniężne w transakcji wykraczającą poza ekspozycję objętą narzutem, w mierze ekspozycji uwzględnia także ekspozycję odpowiadającą pełnej kwocie papierów wartościowych lub środków pieniężnych.”.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie następnego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 10 października 2014 r.

W imieniu Komisji
José Manuel BARROSO
Przewodniczący

ROZPORZĄDZENIE DELEGOWANE KOMISJI (UE) 2015/63**z dnia 21 października 2014 r.****uzupełniające dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/59/UE w odniesieniu do składek *ex ante* wnoszonych na rzecz mechanizmów finansowania restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji**

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/59/UE z dnia 15 maja 2014 r. ustanawiającą ramy na potrzeby prowadzenia działań naprawczych oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w odniesieniu do instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych oraz zmieniającą dyrektywę Rady 82/891/EWG i dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2001/24/WE, 2002/47/WE, 2004/25/WE, 2005/56/WE, 2007/36/WE, 2011/35/UE, 2012/30/UE i 2013/36/EU oraz rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1093/2010 i (UE) nr 648/2012⁽¹⁾, w szczególności jej art. 103 ust. 7 i 8,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Dyrektywa 2014/59/UE nakłada na państwa członkowskie wymóg ustanowienia mechanizmów finansowania restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w celu zapewnienia skutecznego zastosowania instrumentów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz skutecznego wykonania uprawnień w zakresie prowadzenia restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji przez organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji. Te mechanizmy finansowania restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji muszą dysponować odpowiednimi zasobami finansowymi, tak aby umożliwić skuteczne funkcjonowanie ram restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, w związku z czym posiadają one uprawnienia do pobierania składek *ex ante* od instytucji, które uzyskały na ich terytorium zezwolenie na prowadzenie działalności, w tym również od oddziałów unijnych („instytucje”).
- (2) Państwa członkowskie mają zatem obowiązek pobierać składki *ex ante* na rzecz mechanizmów finansowania restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji nie tylko od instytucji, ale zgodnie z art. 103 ust. 1 wspomnianej dyrektywy również od oddziałów unijnych. Oddziały unijne są również objęte uprawnieniami Komisji do przyjęcia aktów delegowanych na podstawie art. 103 ust. 7 i 8 wspomnianej dyrektywy. Uwzględniając jednak fakt, na mocy art. 47 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/36/UE⁽²⁾, że wymogi ostrożnościowe i zasady nadzoru w stosunku do oddziałów unijnych wchodzą w zakres kompetencji państw członkowskich, wiele wskaźników korekty o ryzyko określonych w niniejszym rozporządzeniu delegowanym jest niewłaściwych z punktu widzenia ich bezpośredniego stosowania do oddziałów unijnych. W związku z tym oddziały unijne nie są objęte zakresem niniejszego rozporządzenia, ale mogą zostać objęte specjalnym systemem opracowanym w przyszłości przez Komisję w akcie delegowanym.
- (3) Zgodnie z art. 6, 15, 16, 95 i 96 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 575/2013⁽³⁾ niektóre firmy inwestycyjne, które mają zezwolenie na świadczenie usług i prowadzenie działalności jedynie w ograniczonym zakresie, nie podlegają określonym wymogom kapitałowym i wymogom dotyczącym płynności lub mogą zostać z nich zwolnione. W związku z tym wiele wskaźników korekty o ryzyko, które należy określić, nie miałyby do nich zastosowania. Mimo iż zgodnie z art. 103 ust. 1 dyrektywy 2014/59/UE państwa członkowskie mają obowiązek pobierania od tych firm inwestycyjnych składek *ex ante*, właściwe jest pozostawienie im uprawnień do określenia korekty o ryzyko, tak aby uniknąć nakładania nieproporcjonalnych obciążeń na te firmy. W związku z tym te firmy inwestycyjne nie powinny być objęte zakresem niniejszego rozporządzenia.
- (4) Zgodnie z art. 102 ust. 1 dyrektywy 2014/59/UE państwa członkowskie powinny zapewnić, aby w okresie między datą wejścia w życie tej dyrektywy a dniem 31 grudnia 2024 r. wysokość dostępnych środków finansowych posiadanych przez ich krajowe mechanizmy finansowania osiągnęła poziom co najmniej 1 % kwoty depozytów gwarantowanych wszystkich instytucji, które uzyskały na ich terytorium zezwolenie na prowadzenie działalności. W okresie tym składki na rzecz mechanizmów finansowania powinny być rozłożone w czasie możliwie równomiernie aż do osiągnięcia poziomu docelowego, przy uwzględnieniu fazy cyklu koniunkturalnego oraz wpływu, jaki procykliczne składki mogą mieć na sytuację finansową instytucji wnoszących składki.
- (5) Art. 103 ust. 1 dyrektywy 2014/59/UE nakłada wymóg pobierania składek co najmniej raz w roku, tak aby osiągnąć poziom docelowy określony w art. 102 tej dyrektywy. Zgodnie z art. 103 ust. 2 dyrektywy 2014/59/UE składka roczna powinna odzwierciedlać wielkość instytucji, gdyż podstawę składki powinna stanowić stała kwota

⁽¹⁾ Dz.U. L 173 z 12.6.2014, s. 190.⁽²⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/36/UE z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie warunków dopuszczenia instytucji kredytowych do działalności oraz nadzoru ostrożnościowego nad instytucjami kredytowymi i firmami inwestycyjnymi, zmieniająca dyrektywę 2002/87/WE i uchylająca dyrektywy 2006/48/WE oraz 2006/49/WE (Dz.U. L 176 z 27.6.2013, s. 338).⁽³⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 575/2013 z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie wymogów ostrożnościowych dla instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych, zmieniające rozporządzenie (UE) nr 648/2012 (Dz.U. L 176 z 27.6.2013, s. 1).

obliczana w oparciu o wysokość zobowiązań danej instytucji („podstawowa składka roczna”); ponadto odzwierciedla ona poziom ryzyka stosownych rodzajów działalności instytucji, jako że podstawowa składka roczna powinna zostać skorygowana proporcjonalnie do profilu ryzyka danej instytucji („dodatkowa korekta o ryzyko”). Wielkość instytucji stanowi pierwszy wskaźnik ryzyka stwarzanego przez tę instytucję. Im większa instytucja, tym większe jest prawdopodobieństwo, że w przypadku trudnej sytuacji organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji będzie uważał, że w interesie publicznym leży przeprowadzenie restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji tej instytucji i skorzystanie z mechanizmu finansowania restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w celu zapewnienia skutecznego zastosowania instrumentów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji.

- (6) Sprecyzowanie sposobu dokonywania przez organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji korekty składek proporcjonalnie do profilu ryzyka instytucji wymaga określenia elementów ryzyka i wskaźników ryzyka, które powinny być stosowane na potrzeby wyznaczenia profilu ryzyka instytucji, określenia mechanizmu stosowania korekty o ryzyko w odniesieniu do podstawowej składki rocznej, a także określenia podstawowej składki rocznej jako punktu wyjścia dla korekty o ryzyko. Elementy, które miałyby stanowić uzupełnienie kryteriów ryzyka przewidzianych w art. 103 ust. 7 dyrektywy 2014/59/UE, należy określić w sposób umożliwiający utrzymanie równych warunków działania w państwach członkowskich oraz silnego rynku wewnętrznego, poprzez uniknięcie różnic między podejściami państw członkowskich w zakresie obliczania składek na rzecz ustanowionych przez nie mechanizmów finansowania restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji. Dzięki temu składki wnoszone przez instytucje na rzecz mechanizmów finansowania restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji mogą być porównywalne i przewidywalne między poszczególnymi rodzajami banków, co stanowi istotny element równych warunków działania na rynku wewnętrznym.
- (7) Art. 5 ust. 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 806/2014 ⁽¹⁾ stanowi, że Jednolitą Radę ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji („Jednolitą Radę”) ustanowioną na podstawie art. 42 ust. 1 tego rozporządzenia uznaje się, do celów stosowania tego rozporządzenia i dyrektywy 2014/59/UE, za odpowiedni krajowy organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w przypadku gdy wykonuje ona zadania i uprawnienia, które zgodnie z tą dyrektywą mają być wykonywane przez krajowy organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji. Zważywszy, że art. 70 ust. 7 rozporządzenia (UE) nr 806/2014 upoważnia Jednolitą Radę do obliczania — w drodze stosowania niniejszego rozporządzenia przyjętego na mocy art. 103 ust. 7 dyrektywy 2014/59/UE — składek instytucji na rzecz jednolitego funduszu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, który z dniem 1 stycznia 2016 r. zastąpi mechanizmy finansowania państw członkowskich uczestniczących w jednolitym mechanizmie restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, pojęcie organu ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w ramach niniejszego rozporządzenia powinno również obejmować Jednolitą Radę.
- (8) Obliczanie składek na poziomie indywidualnym prowadziłoby w przypadku grup do podwójnego liczenia niektórych zobowiązań przy określaniu podstawowej składki rocznej dla poszczególnych podmiotów wchodzących w skład grupy, jako że zobowiązania związane z umowami zawieranymi między sobą przez podmioty należące do tej samej grupy stanowiłyby część zobowiązań ogółem uwzględnianych przy określaniu podstawowej składki rocznej każdego podmiotu należącego do grupy. W związku z tym w przypadku grup należy doprecyzować określanie podstawowej składki rocznej celem uwzględnienia wzajemnych powiązań między podmiotami grupy i uniknięcia podwójnego liczenia ekspozycji wewnątrzgrupowych. Aby zapewnić równe warunki działania między podmiotami wchodzącymi w skład grupy a instytucjami, które są członkami tego samego instytucjonalnego systemu ochrony lub są trwale powiązane z tym samym organem centralnym, instytucje te powinny podlegać takiemu samemu traktowaniu.
- (9) Do celów obliczania podstawowej składki rocznej podmiotu należącego do grupy, zobowiązania ogółem, które należy uwzględnić, nie powinny obejmować zobowiązań wynikających z jakichkolwiek umów, które dany podmiot należący do grupy zawarł z jakimkolwiek innym podmiotem należącym do tej samej grupy. Wyłączenie to powinno jednak być możliwe wyłącznie w przypadku, gdy każdy z podmiotów należących do grupy ma siedzibę w Unii, jest w pełni objęty tym samym nadzorem skonsolidowanym, podlega odpowiednim scentralizowanym procedurom oceny, pomiaru i kontroli ryzyka oraz jeżeli nie istnieją obecnie i nie są przewidywane w przyszłości istotne przeszkody praktyczne lub prawne w odniesieniu do szybkiej spłaty stosownych zobowiązań w terminie ich wymagalności. Powinno to zapobiec nieuwzględnianiu zobowiązań w podstawie obliczania składek w przypadku, gdy nie ma gwarancji, że ekspozycje z tytułu pożyczek wewnątrzgrupowych zostaną pokryte w sytuacji pogorszenia sytuacji finansowej grupy. Ponadto, aby uniknąć sytuacji, w której wyłączenie zobowiązań wewnątrzgrupowych prowadzi do przyznania korzyści podmiotom należącym do grupy, które korzystają z takiego wyłączenia, wyłączenie to nie powinno umożliwiać zainteresowanym instytucjom korzystania z uproszczonego systemu składek dostępnego dla małych instytucji, jeżeli — po wyłączeniu zobowiązań wewnątrzgrupowych — instytucja kwalifikowałaby się do systemu uproszczonego. Aby zapewnić równe warunki działania między podmiotami wchodzącymi w skład grupy a instytucjami, które są członkami tego samego instytucjonalnego systemu ochrony lub są trwale powiązane z tym samym organem centralnym, instytucje te powinny podlegać takiemu samemu traktowaniu.

(¹) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 806/2014 z dnia 15 lipca 2014 r. ustanawiające jednolite zasady i jednolitą procedurę restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji instytucji kredytowych i niektórych firm inwestycyjnych w ramach jednolitego mechanizmu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz jednolitego funduszu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz zmieniające rozporządzenie (UE) nr 1093/2010 (Dz.U. L 225 z 30.7.2014, s. 1).

- (10) W drodze odstępstwa od zasady, że obliczenia składek należy dokonywać na poziomie indywidualnym, w przypadku organu centralnego z powiązanymi z nim instytucjami kredytowymi, które są całkowicie lub częściowo zwolnione z wymogów ostrożnościowych w prawie krajowym zgodnie z art. 10 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 575/2013, przepisy dotyczące składek *ex ante* powinny mieć zastosowanie wyłącznie w odniesieniu do organu centralnego i powiązanych instytucji kredytowych jako całości na zasadzie skonsolidowanej, ponieważ wypłacalność i płynność organu centralnego i wszystkich powiązanych instytucji są monitorowane jako całość na podstawie skonsolidowanych sprawozdań finansowych tych instytucji.
- (11) Obliczanie podstawowej składki rocznej należy również doprecyzować w przypadku infrastruktury rynku finansowego. Niektóre infrastruktury rynku finansowego, np. kontrahenci centralni lub centralne depozyty papierów wartościowych, posiadają również zezwolenie na prowadzenie działalności jako instytucje kredytowe. W szczególności niektóre centralne depozyty papierów wartościowych świadczą usługi bankowe, które mają charakter pomocniczy w stosunku do ich działalności jako infrastruktura rynkowa. W przeciwieństwie do instytucji kredytowych centralne depozyty papierów wartościowych nie utrzymują gwarantowanych depozytów, lecz głównie salda śróddzienne lub jednodniowe (*overnight*) wynikające z rozrachunku transakcji na papierach wartościowych, który świadczą na rzecz instytucji finansowych lub banków centralnych. Zasadniczo nie prowadzi to do powstawania sald gotówkowych, które można by przyrównać do środków finansowych pozyskiwanych w celu prowadzenia działalności bankowej. Ponieważ usługi bankowe świadczone przez infrastruktury rynku finansowego mają charakter pomocniczy w stosunku do ich głównych rodzajów działalności, jakie stanowią rozliczenie lub rozrachunek, w odniesieniu do których podmioty te podlegają surowym wymogom ostrożnościowym na podstawie rozporządzeń Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 648/2012 ⁽¹⁾ oraz (UE) nr 909/2014 ⁽²⁾, jak również stosownym przepisom rozporządzenia (UE) nr 575/2013 i dyrektywy 2013/36/UE, a także ponieważ model biznesowy infrastruktury rynku finansowego nie pociąga za sobą ryzyk porównywalnych z ryzykami związanymi z działalnością instytucji kredytowej, przy określaniu kwoty ich zobowiązań ogółem do celów obliczania ich podstawowej składki rocznej należy uwzględniać jedynie zobowiązania związane z pomocniczą działalnością bankową tych podmiotów.
- (12) Rachunkowość instrumentów pochodnych jest w Unii niezharmonizowana w odniesieniu do jednostkowych sprawozdań finansowych, co może wpływać na kwotę zobowiązań uwzględnianych do celów obliczenia składek poszczególnych banków. Metodyka wskaźnika dźwigni, o której mowa w art. 429 ust. 6 i 7 rozporządzenia (UE) nr 575/2013, ma zastosowanie do wszystkich banków i zapewnia, że te same kontrakty pochodne, a w szczególności kompensowanie kontraktów pochodnych, będą uwzględniane w ten sam sposób niezależnie od ram rachunkowości, którym podlega dany bank. W związku z tym, aby zapewnić zharmonizowane traktowanie instrumentów pochodnych przy określaniu podstawowej składki rocznej, umożliwiające porównywalność ich wyceny między instytucjami oraz zapewniające równe warunki działania w całej Unii, instrumenty pochodne powinny być wyceniane zgodnie z przepisami art. 429 ust. 6 i 7 rozporządzenia (UE) nr 575/2013. Jednakże aby zapewnić przewidywalność wyceny instrumentów pochodnych zgodnie z rozporządzeniem (UE) nr 575/2013, należy przewidzieć, by wycena ta nie mogła prowadzić do wartości, która jest mniejsza niż 75 % wartości danych instrumentów pochodnych określonej zgodnie z mającymi zastosowanie ramami rachunkowości.
- (13) Niektóre instytucje kredytowe mają status banków rozwoju, których celem jest promowanie celów polityki publicznej rządu centralnego lub regionalnego lub samorządu lokalnego w państwie członkowskim, zazwyczaj poprzez udzielanie kredytów preferencyjnych na zasadach niekonkurencyjnych i w sposób nienastawiony na zysk. Kredyty udzielane przez tego rodzaju instytucje są bezpośrednio lub pośrednio częściowo gwarantowane przez rząd centralny lub regionalny lub samorząd lokalny. Kredyty preferencyjne są udzielane na zasadach niekonkurencyjnych i w sposób nienastawiony na zysk w celu promowania celów polityki publicznej Unii bądź rządu centralnego lub regionalnego w państwie członkowskim. Kredyty preferencyjne są niekiedy udzielane przez inną instytucję działającą w charakterze pośrednika (kredyty *pass through*). W takich przypadkach instytucja kredytowa działająca w charakterze pośrednika otrzymuje kredyt preferencyjny od wielostronnego banku rozwoju lub podmiotu sektora publicznego i przekazuje go dalej innym instytucjom kredytowym, które udzielają go faktycznym klientom. Ponieważ instytucja kredytowa działająca w charakterze pośrednika przekazuje płynność z tych kredytów od inicjującego banku rozwoju do instytucji kredytującej lub innej instytucji pośredniczącej, tego rodzaju zobowiązania nie powinny być zawarte w zobowiązaniach ogółem uwzględnianych do celów określenia podstawowej składki rocznej.
- (14) Art. 103 ust. 1 dyrektywy 2014/59/UE zobowiązuje wszystkie instytucje do wnoszenia składek na rzecz mechanizmów finansowania restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji. Konieczne jest jednak zapewnienie proporcjonalnej i sprawiedliwej równowagi między obowiązkiem każdej instytucji do wnoszenia składek na rzecz mechanizmów finansowania restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji a jej wielkością, profilem ryzyka, zakresem i stopniem złożoności jej działalności, jej powiązaniami z innymi instytucjami lub z systemem finansowym ogółem, wpływem, jaki jej upadłość może mieć na rynki finansowe, inne instytucje, warunki finansowania lub na gospodarkę w szerszym ujęciu, a tym samym prawdopodobieństwem, że instytucja zostanie

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 648/2012 z dnia 4 lipca 2012 r. w sprawie instrumentów pochodnych będących przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym, kontrahentów centralnych i repozytoriów transakcji (Dz.U. L 201 z 27.7.2012, s. 1).

⁽²⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 909/2014 z dnia 23 lipca 2014 r. w sprawie usprawnienia rozrachunku papierów wartościowych w Unii Europejskiej i w sprawie centralnych depozytów papierów wartościowych, zmieniające dyrektywę 98/26/WE i 2014/65/UE oraz rozporządzenie (UE) nr 236/2012 (Dz.U. L 257 z 28.8.2014, s. 1).

objęta restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją oraz skorzysta z mechanizmu finansowania. Wyżej wymienione elementy są zgodnie z art. 4 dyrektywy 2014/59/UE uwzględniane przez organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji przy podejmowaniu decyzji, czy określone instytucje powinny być objęte uproszczonymi obowiązkami w odniesieniu do wymogów w zakresie planów naprawy oraz planów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji. Oceniając zachowanie właściwej równowagi między przestrzeganiem wymogów określonych w dyrektywie 2014/59/UE a specyfiką różnych instytucji objętych jej zakresem, należy również uwzględnić obciążenia administracyjne, które dla niektórych instytucji i organów ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji wiążą się z obliczaniem składek rocznych.

- (15) Małe instytucje zazwyczaj nie mają wysokiego profilu ryzyka, często są źródłem mniejszego ryzyka systemowego niż duże instytucje, a w wielu przypadkach wpływ ich upadłości na gospodarkę ogółem jest mniejszy niż w przypadku dużych instytucji. Jednocześnie nie można całkowicie wykluczyć potencjalnego wpływu upadłości małych instytucji na stabilność finansową, gdyż również małe instytucje mogą generować ryzyko systemowe ze względu na ich rolę w szerzej rozumianym systemie bankowym, skumulowane skutki związane z siecią ich powiązań lub efekt domina, do którego mogą się przyczynić, gdy ich upadłość spowoduje spadek zaufania do systemu bankowego.
- (16) Uwzględniając fakt, że w większości przypadków małe instytucje nie stwarzają ryzyka systemowego i mniejsze jest prawdopodobieństwo objęcia ich restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją, co w konsekwencji zmniejsza prawdopodobieństwo, że będą one korzystać z mechanizmów finansowania restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji (w porównaniu z dużymi instytucjami), należy uprościć metodykę obliczania ich rocznych składek na rzecz tych mechanizmów. Roczne składki małych instytucji powinny obejmować kwotę ryczałtową ustaloną wyłącznie na podstawie podstawowej składki rocznej, proporcjonalnej do ich wielkości. Taka metodyka powinna umożliwić proporcjonalny system składek rocznych, gdyż –określając roczną składkę każdej instytucji – organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji musi przestrzegać rocznego docelowego poziomu mechanizmu finansowania. W tej sytuacji kwota ryczałtowa odzwierciedla fakt, że w wielu przypadkach małe instytucje stanowią mniejsze ryzyko, oraz umożliwia szersze dostosowanie składek większych instytucji – o zasadniczo większym znaczeniu systemowym – proporcjonalnie do ich profilu ryzyka.
- (17) Aby ustalić, które instytucje należy uznawać za małe, należy posłużyć się dwiema wartościami progowymi; pierwszą z nich stanowi wartość zobowiązań ogółem (z wyłączeniem funduszy własnych) pomniejszonych o gwarantowane depozyty, która powinna wynosić maksymalnie 300 mln EUR, zaś drugą – wartość aktywów ogółem, która nie powinna przekraczać 1 mld EUR. Ta druga wartość progowa powinna uniemożliwić większym instytucjom, które spełniają pierwszą wartość progową dotyczącą kwoty zobowiązań, korzystanie z systemu uproszczonego.
- (18) W obrębie kategorii małych instytucji należy dokonać dalszego rozróżnienia, gdyż niektóre z nich są bardzo małe, podczas gdy inne są bliskie przekroczenia maksymalnych wartości progowych umożliwiających im korzystanie z systemu uproszczonego. W ramach systemu jednej kwoty ryczałtowej roczne składki bardzo małych instytucji byłyby nieproporcjonalnie wyższe od składek tych małych instytucji, które są bliskie przekroczenia maksymalnych wartości progowych. Jednocześnie należy uniknąć sytuacji, w której system uproszczony prowadzi do nieproporcjonalnych różnic pod względem rocznych składek między największymi wśród małych instytucji a instytucjami, które nie kwalifikują się do objęcia systemem uproszczonym, gdyż nieznacznie przekraczają wartości progowe. Aby uniknąć tych niepożądanych skutków właściwe jest zatem ustanowienie systemu obejmującego kilka kategorii małych instytucji, których roczne składki powinny stanowić różnej wielkości kwoty ryczałtowe. Powinno to umożliwić progresję składek w obrębie systemu uproszczonego, jak również między najwyższą składką w formie kwoty ryczałtowej a najniższą składką obliczaną zgodnie z metodą, w ramach której podstawowa składka roczna jest dostosowywana odpowiednio do profilu ryzyka instytucji.
- (19) Jeżeli organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji stwierdzi, że mała instytucja posiada szczególnie wysoki profil ryzyka, organ ten powinien mieć możliwość podjęcia decyzji, że dana instytucja nie powinna już być objęta systemem uproszczonym, lecz jej składka powinna być obliczana zgodnie z metodą, w ramach której roczna składka podstawowa jest korygowana zgodnie z czynnikami ryzyka innymi niż wielkość instytucji.
- (20) Instytucje, o których mowa w art. 45 ust. 3 dyrektywy 2014/59/UE, nie będą dokapitalizowywane przy wykorzystaniu mechanizmów finansowania restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji zgodnie z art. 44 i 101 dyrektywy 2014/59/UE, gdyż będą one likwidowane w ramach krajowych procedur upadłości lub innych typów procedur wykonywanych zgodnie z art. 38, 40 lub 42 dyrektywy 2014/59/UE i zaprzestaną one działalności. Wspomniane procedury gwarantują, że wierzyciele tych instytucji, w tym w stosownych przypadkach posiadacze obligacji zabezpieczonych, będą obciążani stratami w sposób spełniający cele restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji. W związku z tym składki wnoszone przez te instytucje na rzecz mechanizmów finansowania restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji powinny uwzględniać tę szczególną sytuację. Mechanizmy finansowania restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji mogą jednak zostać wykorzystane do innych celów, o których mowa w art. 101 dyrektywy 2014/59/UE. Jeżeli jakkolwiek tego rodzaju instytucja korzysta z mechanizmu finansowania restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w którymkolwiek z tych celów, organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji powinien mieć możliwość porównania profilu ryzyka wszystkich innych instytucji objętych art. 45 ust. 3 dyrektywy 2014/59/UE z profilem ryzyka instytucji, która skorzystała z mechanizmu finansowania restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, oraz zastosowania metodyki określonej w niniejszym akcie delegowanym w odniesieniu do tych instytucji, których profil ryzyka jest podobny do profilu ryzyka instytucji, które korzystały z mechanizmu finansowania restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, lub

jest od niego wyższy. Właściwe jest również ustanowienie wykazu elementów, które organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji powinien uwzględnić, dokonując porównania profili ryzyka.

- (21) Aby organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w państwach członkowskich dysponowały zharmonizowaną interpretacją kryteriów określonych w art. 103 ust. 7 dyrektywy 2014/59/UE, dzięki czemu określenie wskaźnika ryzyka instytucji do celów obliczenia indywidualnych składek na rzecz mechanizmów finansowania restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji następowałoby w podobny sposób w całej Unii, należy określić szereg elementów ryzyka oraz odpowiadających każdemu z nich wskaźników ryzyka, które powinny być uwzględniane przez organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji przy ocenie profilu ryzyka instytucji. Aby zapewnić spójność z praktykami nadzorczymi, wskaźniki ryzyka powinny obejmować aktualne wartości odniesienia, które są stosowane obecnie do celów regulacyjnych bądź są dopiero opracowywane.
- (22) Jeżeli właściwe przepisy przewidują wyłączenia, które zwalniają instytucje z określania niektórych wskaźników ryzyka na poziomie instytucji, oraz — w stosownych przypadkach — pod warunkiem że właściwe organy zezwalają na stosowanie tych wyłączeń, organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji powinny oceniać stosowne wskaźniki na poziomie skonsolidowanym lub — w stosownych przypadkach — subskonsolidowanym, tak aby zagwarantować spójność z praktyką nadzorczą i zapewnić, aby grupy korzystające z tych wyłączeń nie były w nieuzasadniony sposób stawiane w gorszej sytuacji.
- (23) Aby organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji mogły dysponować spójnym podejściem w kwestii znaczenia poszczególnych elementów ryzyka i wskaźników ryzyka, które powinny uwzględniać do celów określenia profilu ryzyka instytucji, w niniejszym rozporządzeniu należy również określić względne wagi każdego elementu ryzyka i wskaźnika ryzyka. Istotne jest jednak, by organom ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji przyznać wystarczającą elastyczność w ocenie profilu ryzyka instytucji, poprzez zapewnienie im możliwości modulowania stosowania elementów ryzyka i wskaźników ryzyka zgodnie ze specyfiką każdej instytucji. Ponieważ nie można tego osiągnąć wyłącznie poprzez stworzenie określonego zakresu dla oceny profilu ryzyka, lecz wymaga to pewnego stopnia uznaniowości w podejmowaniu decyzji o wadze określonych wskaźników ryzyka na zasadzie indywidualnej, waga niektórych wskaźników ryzyka powinna mieć jedynie charakter orientacyjny lub też w odniesieniu do nich należy określić zakres, tak aby umożliwić organom ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji podjęcie decyzji o znaczeniu tych wskaźników w danym przypadku.
- (24) Przy określaniu znaczenia poszczególnych wskaźników odpowiadających danemu elementowi ryzyka, agregacji w obrębie elementów należy dokonywać przy wykorzystaniu ważonej średniej arytmetycznej poszczególnych wskaźników. Jeśli chodzi o obliczenie ostatecznego złożonego wskaźnika ryzyka odpowiadającego każdej instytucji, aby uniknąć efektu kompensaty między elementami ryzyka polegającego na tym, że instytucja osiągająca stosunkowo dobre wyniki pod względem kilku elementów oraz bardzo słabe wyniki pod względem innych elementów uzyskałaby ogółem średni wynik zgodnie ze średnią arytmetyczną poszczególnych elementów, obliczenie to powinno być oparte na ważonej średniej geometrycznej poszczególnych wskaźników.
- (25) Zakres na potrzeby oceny stopnia ryzyka stwarzanego przez instytucję powinien być taki, aby umożliwiał wystarczającą modulację profilu ryzyka instytucji zgodnie z poszczególnymi elementami ryzyka i wskaźnikami ryzyka określonymi w niniejszym rozporządzeniu, zapewniając jednocześnie wystarczającą pewność i przewidywalność w odniesieniu do rocznych kwot składek, jakie instytucje muszą wносить zgodnie z dyrektywą 2014/59/UE i niniejszym rozporządzeniem.
- (26) Aby zagwarantować, że składki są faktycznie opłacane, należy określić warunki i sposoby dokonywania płatności. W szczególności w odniesieniu do składek, które są wnoszone nie w gotówce, lecz w postaci nieodwołalnych zobowiązań do płatności zgodnie z art. 103 dyrektywy 2014/59/UE, należy określić udział nieodwołalnych zobowiązań do płatności, jaki każda instytucja może stosować, oraz rodzaj zabezpieczenia, jaki jest akceptowany celem zabezpieczenia tych nieodwołalnych zobowiązań do płatności, tak aby umożliwić organowi ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji zagwarantowanie faktycznej płatności przy wykonywaniu nieodwołalnego zobowiązania do płatności, jeżeli organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji napotka trudności w wykonaniu nieodwołalnego zobowiązania do płatności. Aby zagwarantować, że składki roczne są faktycznie opłacane, konieczne jest określenie szczególnego uprawnienia organów ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji do nakładania kar administracyjnych oraz innych środków administracyjnych na instytucje, które naruszają określone w niniejszym rozporządzeniu wymogi w zakresie obliczania i dostosowywania składek, np. poprzez niewywiązywanie się z obowiązku przekazania informacji żądanych przez organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji. Organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji powinien również posiadać uprawnienia do nakładania kar dziennych na instytucję, jeżeli dana instytucja jedynie częściowo opłaciła należną składkę roczną, nie opłaciła składki rocznej lub jeżeli instytucja ta nie stosuje się do wymogów określonych w powiadomieniu dokonanych przez organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji. Ponadto konieczne jest określenie szczególnych obowiązków dotyczących wymiany informacji między właściwymi organami a organami ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji.
- (27) Aby zapewnić, by korekta o ryzyko w dalszym ciągu odzwierciedlała rozwój sytuacji w sektorze bankowym, a tym samym w sposób ciągły spełniała wymogi dyrektywy 2014/59/UE, w oparciu o doświadczenie zgromadzone w trakcie jej stosowania Komisja dokona do dnia 1 czerwca 2016 r. przeglądu korekty o ryzyko na potrzeby obliczania składek rocznych, a w szczególności adekwatności mnożnika korekty o ryzyko określonego w niniejszym rozporządzeniu i ewentualnej potrzeby zwiększenia górnego limitu mnożnika korekty o ryzyko.

- (28) Ponieważ zgodnie z art. 130 ust. 1 dyrektywy 2014/59/UE państwa członkowskie mają obowiązek pobierać od dnia 1 stycznia 2015 r. roczne składki od instytucji, które uzyskały na ich terytorium zezwolenie na prowadzenie działalności, niniejsze rozporządzenie powinno również obowiązywać od dnia 1 stycznia 2015 r.,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

SEKCJA 1

PRZEPISY OGÓLNE

Artykuł 1

Przedmiot

W niniejszym rozporządzeniu ustanawia się przepisy określające:

- a) metodykę obliczania i dostosowywania do profilu ryzyka instytucji składek wnoszonych przez instytucje na rzecz mechanizmów finansowania restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji;
- b) obowiązki instytucji w zakresie przekazywania informacji do celów obliczania składek i w zakresie wnoszenia składek na rzecz mechanizmów finansowania restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji;
- c) środki umożliwiające weryfikację przez organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, czy składki zostały prawidłowo wniesione.

Artykuł 2

Zakres

1. Niniejsze rozporządzenie ma zastosowanie do instytucji, o których mowa w art. 103 ust. 1 dyrektywy 2014/59/UE, zdefiniowanych w jej art. 2 ust. 1 pkt 23. Rozporządzenie ma również zastosowanie do organu centralnego i instytucji powiązanych z nim na zasadzie skonsolidowanej, jeżeli instytucje powiązane są całkowicie lub częściowo zwolnione z wymogów ostrożnościowych zawartych w prawie krajowym zgodnie z art. 10 rozporządzenia (UE) nr 575/2013.

2. Wszelkie odniesienia do grupy powinny obejmować organ centralny i wszystkie instytucje kredytowe trwale powiązane z tym organem centralnym, o których mowa w art. 10 rozporządzenia (UE) nr 575/2013, oraz ich jednostki zależne.

Artykuł 3

Definicje

Do celów niniejszego rozporządzenia zastosowanie mają definicje zawarte w dyrektywie Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/49/UE⁽¹⁾ oraz w dyrektywie 2014/59/UE. Do celów niniejszego rozporządzenia stosuje się ponadto następujące definicje:

- 1) „instytucje” oznaczają instytucje kredytowe zdefiniowane w art. 2 ust. 1 pkt 2 dyrektywy 2014/59/UE lub firmy inwestycyjne zdefiniowane w pkt 2 niniejszego artykułu, jak również organ centralny i wszystkie instytucje kredytowe trwale powiązane z tym organem centralnym, o których mowa w art. 10 rozporządzenia (UE) nr 575/2013, jako całość na zasadzie skonsolidowanej, jeżeli spełnione są warunki określone w art. 2 ust. 1;
- 2) „firmy inwestycyjne” oznaczają firmy inwestycyjne zdefiniowane w art. 2 ust. 1 pkt 3 dyrektywy 2014/59/UE, z wyjątkiem firm inwestycyjnych, które są objęte definicją zawartą w art. 96 ust. 1 lit. a) lub b) rozporządzenia (UE) nr 575/2013, lub firm inwestycyjnych, które prowadzą działalność określoną w pkt 8 sekcji A załącznika I do dyrektywy 2004/39/WE Parlamentu Europejskiego i Rady⁽²⁾, ale które nie prowadzą działalności określonej w pkt 3 lub 6 sekcji A załącznika I do tej dyrektywy;
- 3) „roczny poziom docelowy” oznacza łączną kwotę rocznych składek określonych dla każdego okresu składkowego przez organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w celu osiągnięcia poziomu docelowego, o którym mowa w art. 102 ust. 1 dyrektywy 2014/59/UE;
- 4) „mechanizm finansowania” oznacza mechanizm służący zapewnieniu skutecznego stosowania instrumentów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz skutecznego wykonywania uprawnień w zakresie restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, o których mowa w art. 100 ust. 1 dyrektywy 2014/59/UE, przez organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji;
- 5) „roczna składka” oznacza kwotę, o której mowa w art. 103 dyrektywy 2014/59/UE, pobieraną w okresie składkowym przez organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji na rzecz krajowego mechanizmu finansowania od każdej z instytucji, o których mowa w art. 2 niniejszego rozporządzenia;

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/49/UE z dnia 16 kwietnia 2014 r. w sprawie systemów gwarancji depozytów (Dz.U. L 173 z 12.6.2014, s. 149).

⁽²⁾ Dyrektywa 2004/39/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 21 kwietnia 2004 r. w sprawie rynków instrumentów finansowych zmieniająca dyrektywę Rady 85/611/EWG i 93/6/EWG i dyrektywę 2000/12/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz uchylająca dyrektywę Rady 93/22/EWG (Dz.U. L 145 z 30.4.2004, s. 1).

- 6) „okres składkowy” oznacza rok kalendarzowy;
- 7) „organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji” oznacza organ, o którym mowa w art. 2 ust. 1 pkt 18 dyrektywy 2014/59/UE, lub inny odpowiedni organ wyznaczony przez państwo członkowskie do celów art. 100 ust. 2 i 6 dyrektywy 2014/59/UE;
- 8) „właściwy organ” oznacza właściwy organ zdefiniowany w art. 4 ust. 1 pkt 40 rozporządzenia (UE) nr 575/2013;
- 9) „systemy gwarancji depozytów” oznaczają systemy, o których mowa w art. 1 ust. 2 lit. a), b) i c) dyrektywy 2014/49/UE;
- 10) „depozyty gwarantowane” oznaczają depozyty, o których mowa w art. 6 ust. 1 dyrektywy 2014/49/UE, z wyjątkiem gwarantowanych tymczasowo wyższych depozytów zgodnie z art. 6 ust. 2 tej dyrektywy;
- 11) „zobowiązania ogółem” oznaczają należności ogółem określone w sekcji 3 dyrektywy Rady 86/635/EWG ⁽¹⁾ lub zdefiniowane zgodnie z międzynarodowymi standardami sprawozdawczości finansowej, o których mowa w rozporządzeniu (WE) nr 1606/2002 Parlamentu Europejskiego i Rady ⁽²⁾;
- 12) „aktywa ogółem” oznaczają sumę aktywów określoną w sekcji 3 dyrektywy 86/635/EWG lub zdefiniowaną zgodnie z międzynarodowymi standardami sprawozdawczości finansowej, o których mowa w rozporządzeniu (WE) nr 1606/2002;
- 13) „łączna ekspozycja na ryzyko” oznacza łączną kwotę ekspozycji na ryzyko zdefiniowaną w art. 92 ust. 3 rozporządzenia (UE) nr 575/2013;
- 14) „współczynnik kapitału podstawowego Tier I” oznacza współczynnik, o którym mowa w art. 92 ust. 2 lit. a) rozporządzenia (UE) nr 575/2013;
- 15) „minimalny wymóg dotyczący funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych” oznacza minimalny wymóg dotyczący funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych (MREL) zdefiniowany w art. 45 ust. 1 dyrektywy 2014/59/UE;
- 16) „fundusze własne” oznaczają fundusze własne zdefiniowane w art. 4 ust. 1 pkt 118 rozporządzenia (UE) nr 575/2013;
- 17) „zobowiązania kwalifikowalne” oznaczają zobowiązania i instrumenty kapitałowe zdefiniowane w art. 2 ust. 1 pkt 71 dyrektywy 2014/59/UE;
- 18) „wskaźnik dźwigni” oznacza wskaźnik dźwigni zdefiniowany w art. 429 rozporządzenia (UE) nr 575/2013;
- 19) „wskaźnik pokrycia wpływów netto” oznacza wskaźnik pokrycia wpływów netto zdefiniowany w art. 412 rozporządzenia (UE) nr 575/2013 i szczegółowo określony w rozporządzeniu delegowanym Komisji (UE) 2015/61 ⁽³⁾;
- 20) „wskaźnik stabilnego finansowania netto” oznacza wskaźnik stabilnego finansowania netto zgłaszany zgodnie z art. 415 rozporządzenia (UE) nr 575/2013;
- 21) „kontrahent centralny” oznacza osobę prawną zdefiniowaną w art. 2 ust. 1 rozporządzenia (UE) nr 648/2012;
- 22) „instrumenty pochodne” oznaczają instrumenty pochodne zgodnie z załącznikiem II do rozporządzenia (UE) nr 575/2013;
- 23) „centralny depozyt papierów wartościowych” oznacza osobę prawną zdefiniowaną w art. 2 ust. 1 pkt 1 i art. 54 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 909/2014 ⁽⁴⁾;
- 24) „rozrachunek” oznacza zamknięcie transakcji na papierach wartościowych zdefiniowane w art. 2 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia (UE) nr 909/2014;
- 25) „rozliczenie” oznacza proces ustalania pozycji zdefiniowany w art. 2 ust. 3 rozporządzenia (UE) nr 648/2012;
- 26) „infrastruktura rynku finansowego” oznacza, do celów niniejszego rozporządzenia, kontrahenta centralnego, o którym mowa w pkt 21 niniejszego artykułu, lub centralny depozyt papierów wartościowych, o którym mowa w pkt 23 niniejszego artykułu, którzy posiadają zezwolenie na prowadzenie działalności jako instytucja zgodnie z art. 8 dyrektywy 2013/36/UE;

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 86/635/EWG z dnia 8 grudnia 1986 r. w sprawie rocznych i skonsolidowanych sprawozdań finansowych banków i innych instytucji finansowych (Dz.U. L 372 z 31.12.1986, s. 1).

⁽²⁾ Rozporządzenie (WE) nr 1606/2002 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 19 lipca 2002 r. w sprawie stosowania międzynarodowych standardów rachunkowości (Dz.U. L 243 z 11.9.2002, s. 1).

⁽³⁾ Rozporządzenie delegowane Komisji (UE) 2015/61 z dnia 10 października 2014 r. uzupełniające rozporządzenie (UE) nr 575/2013 w odniesieniu do wymogu pokrycia wpływów netto dla instytucji kredytowych (zob. s. 1 niniejszego Dziennika Urzędowego).

⁽⁴⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 909/2014 z dnia 23 lipca 2014 r. w sprawie usprawnienia rozrachunku papierów wartościowych w Unii Europejskiej i w sprawie centralnych depozytów papierów wartościowych, zmieniające dyrektywy 98/26/WE i 2014/65/UE oraz rozporządzenie (UE) nr 236/2012 (Dz.U. L 257 z 28.8.2014, s. 1).

- 27) „bank rozwoju” oznacza każde przedsiębiorstwo lub jednostkę utworzoną lub utworzone przez państwo członkowskie, rząd centralny lub samorząd regionalny, które lub która udziela kredytów preferencyjnych w sposób niekonkurencyjny i nienastawiony na zysk, aby promować cele polityki publicznej tego rządu lub samorządu, pod warunkiem że ten rząd lub samorząd jest zobowiązany do ochrony gospodarczych podstaw tego przedsiębiorstwa lub tej jednostki i utrzymywania ich rentowności przez cały okres ich funkcjonowania, lub że przynajmniej 90 % ich finansowania pierwotnego lub 90 % udzielanych przez nie kredytów preferencyjnych jest bezpośrednio lub pośrednio gwarantowanych przez rząd centralny lub samorząd regionalny danego państwa członkowskiego;
- 28) „kredyt preferencyjny” oznacza kredyt udzielony przez bank rozwoju lub bank pośredniczący na zasadach niekonkurencyjnych i w sposób nienastawiony na zysk w celu wspierania celów polityki publicznej rządu centralnego lub samorządu regionalnego danego państwa członkowskiego;
- 29) „instytucja pośrednicząca” oznacza instytucję kredytową, która pośredniczy w udzielaniu kredytów preferencyjnych, pod warunkiem że nie udziela ich klientom końcowym.

SEKCJA 2

METODYKA

Artykuł 4

Ustalanie wysokości rocznych składek

1. Organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji ustalają wysokość rocznych składek wnoszonych przez poszczególne instytucje proporcjonalnie do ich profilu ryzyka, w oparciu o informacje przekazane przez te instytucje zgodnie z art. 14 i przy zastosowaniu metodyki określonej w niniejszej sekcji.
2. Organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji ustala wysokość rocznej składki, o której mowa w ust. 1, na podstawie rocznego poziomu docelowego mechanizmu finansowania restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, z uwzględnieniem poziomu docelowego, który powinien zostać osiągnięty do dnia 31 grudnia 2024 r. zgodnie z art. 102 ust. 1 dyrektywy 2014/59/UE oraz na podstawie obliczanej kwartalnie średniej kwoty gwarantowanych depozytów w roku poprzednim dla wszystkich instytucji, które posiadają zezwolenie na prowadzenie działalności w danym państwie członkowskim.

Artykuł 5

Korekta podstawowej składki rocznej o ryzyko

1. Składki, o których mowa w art. 103 ust. 2 dyrektywy 2014/59/UE, oblicza się poprzez wyłączenie następujących zobowiązań:
 - a) zobowiązań wewnątrzgrupowych z tytułu transakcji zawartych przez daną instytucję z instytucją, która należy do tej samej grupy, pod warunkiem że spełnione są wszystkie następujące warunki:
 - (i) każda z tych instytucji ma siedzibę w Unii;
 - (ii) każda z tych instytucji jest objęta tym samym nadzorem skonsolidowanym zgodnie z art. 6–17 rozporządzenia (UE) nr 575/2013 w sposób pełny i podlega odpowiednim procedurom z zakresu scentralizowanej oceny, pomiaru i kontroli ryzyka;
 - (iii) nie istnieją obecnie i nie są przewidywane w przyszłości istotne przeszkody praktyczne lub prawne w odniesieniu do szybkiej spłaty zobowiązań w terminie ich wymagalności;
 - b) zobowiązań zaciągniętych przez instytucję należącą do instytucjonalnego systemu ochrony, o którym mowa w art. 2 ust. 1 pkt 8 dyrektywy 2014/59/UE, i posiadającą pozwolenie właściwego organu na stosowanie art. 113 ust. 7 rozporządzenia (UE) nr 575/2013, w drodze umowy zawartej z inną instytucją, która jest członkiem tego samego instytucjonalnego systemu ochrony;
 - c) w przypadku kontrahenta centralnego z siedzibą w państwie członkowskim, który skorzystał z możliwości przewidzianej w art. 14 ust. 5 rozporządzenia (UE) nr 648/2012, zobowiązań wynikających z działań rozliczeniowych zdefiniowanych w art. 2 pkt 3 tego rozporządzenia, w tym wynikających z wszelkich środków podejmowanych przez kontrahenta centralnego, aby spełnić wymogi dotyczące depozytów zabezpieczających, ustanowić fundusz na wypadek niewykonania zobowiązania oraz utrzymać wystarczające prefinansowane zasoby finansowe na pokrycie ewentualnych strat w ramach kaskadowego pokrywania strat zgodnie z tym rozporządzeniem, a także aby inwestować swoje zasoby finansowe zgodnie z art. 47 tego rozporządzenia;

- d) w przypadku centralnego depozytu papierów wartościowych, zobowiązań związanych z działalnością centralnego depozytu papierów wartościowych, w tym zobowiązań wobec uczestników lub usługodawców centralnego depozytu papierów wartościowych o terminie wymagalności krótszym niż siedem dni, wynikających z działalności, na której prowadzenie uzyskał on zezwolenie dotyczące świadczenia pomocniczych usług bankowych zgodnie z tytułem IV rozporządzenia (UE) nr 909/2014, lecz z wyłączeniem wszystkich innych zobowiązań wynikających z takiej działalności bankowej;
- e) w przypadku firm inwestycyjnych, zobowiązań wynikających z tytułu posiadania aktywów lub środków pieniężnych należących do klientów, w tym aktywów lub środków pieniężnych należących do klientów utrzymywanych w imieniu UCITS, jak określono w art. 1 ust. 2 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/65/WE⁽¹⁾, lub w imieniu alternatywnych funduszy inwestycyjnych, jak określono w art. 4 ust. 1 lit. a) dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/61/UE⁽²⁾, pod warunkiem że taki klient podlega ochronie na mocy mającego zastosowanie prawa upadłościowego;
- f) w przypadku instytucji prowadzących działalność polegającą na udzielaniu kredytów preferencyjnych, zobowiązań instytucji pośredniczącej wobec instytucji inicjującej lub innego banku rozwoju lub innej instytucji pośredniczącej oraz zobowiązań pierwotnego banku rozwoju wobec stron zapewniających jego finansowanie w zakresie, w jakim kwota tych zobowiązań odpowiada kredytom preferencyjnymi tej instytucji.
2. Przy każdej indywidualnej transakcji zobowiązania, o których mowa w ust. 1 lit. a) i b), są równomiernie odliczane od kwoty zobowiązań ogółem instytucji będących stronami transakcji lub umów, o których mowa w ust. 1 lit. a) i b).
3. Do celów niniejszej sekcji obliczaną kwartalnie średnią roczną kwotę zobowiązań, o których mowa w ust. 1, z tytułu kontraktów na instrumenty pochodne, ustala się zgodnie z art. 429 ust. 6 i 7 rozporządzenia (UE) nr 575/2013.

Wartość przypisana zobowiązaniom z tytułu kontraktów na instrumenty pochodne nie może być jednak mniejsza niż 75 % wartości tych samych zobowiązań wynikającej ze stosowania przepisów dotyczących rachunkowości mających zastosowanie do danej instytucji do celów sprawozdawczości finansowej.

Jeżeli w ramach krajowych standardów rachunkowości mających zastosowanie do instytucji brak jest księgowej miary ekspozycji dla niektórych instrumentów pochodnych, ponieważ uznawane są one za pozycje pozabilansowe, instytucja zgłasza organowi ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji sumę dodatnich wartości godziwych tych instrumentów pochodnych jako koszt odtworzenia i dodaje je do swoich wartości księgowych pozycji bilansowych.

4. Do celów niniejszej sekcji zobowiązania ogółem, o których mowa w ust. 1, nie uwzględniają wartości księgowej zobowiązań z tytułu kontraktów na instrumenty pochodne, uwzględniają natomiast odpowiednią wartość określoną zgodnie z ust. 3.
5. W celu sprawdzenia czy wszystkie warunki i wymagania, o których mowa w ust. 1–4, zostały spełnione, organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji opiera się na odpowiednich ocenach dokonanych przez właściwe organy, które są udostępniane zgodnie z art. 90 dyrektywy 2014/59/UE.

Artykuł 6

Elementy ryzyka i wskaźniki ryzyka

1. Organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji dokonuje oceny profilu ryzyka instytucji na podstawie następujących czterech elementów ryzyka:
- a) ekspozycja na ryzyko;
- b) stabilność i dywersyfikacja źródeł finansowania;
- c) znaczenie instytucji dla stabilności systemu finansowego lub gospodarki;
- d) dodatkowe wskaźniki ryzyka określone przez organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji.

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/65/WE z dnia 13 lipca 2009 r. w sprawie koordynacji przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych odnoszących się do przedsiębiorstw zbiorowego inwestowania w zbywalne papiery wartościowe (UCITS) (Dz.U. L 302 z 17.11.2009, s. 32).

⁽²⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/61/UE z dnia 8 czerwca 2011 r. w sprawie zarządzających alternatywnymi funduszami inwestycyjnymi i zmiany dyrektyw 2003/41/WE i 2009/65/WE oraz rozporządzeń (WE) nr 1060/2009 i (UE) nr 1095/2010 (Dz.U. L 174 z 1.7.2011, s. 1).

2. Element „ekspozycja na ryzyko” składa się z następujących wskaźników ryzyka:
 - a) fundusze własne i zobowiązania kwalifikowalne posiadane przez instytucję powyżej minimalnych wymogów dotyczących funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych;
 - b) wskaźnik dźwigni;
 - c) współczynnik kapitału podstawowego Tier I;
 - d) łączna kwota ekspozycji na ryzyko podzielona przez aktywa ogółem.
3. Element „stabilności i dywersyfikacji źródeł finansowania” składa się z następujących wskaźników ryzyka:
 - a) wskaźnik stabilnego finansowania netto;
 - b) wskaźnik pokrycia wypływów netto.
4. Element „znaczenie instytucji dla stabilności systemu finansowego lub gospodarki” składa się ze wskaźnika „udział w kredytach i depozytach międzybankowych w Unii Europejskiej, odzwierciedlający znaczenie instytucji dla gospodarki państwa członkowskiego prowadzenia przedsiębiorstwa”.
5. Element „dodatkowe wskaźniki ryzyka określone przez organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji” składa się z następujących wskaźników:
 - a) działalność handlowa, ekspozycje pozabilansowe, instrumenty pochodne, stopień złożoności oraz możliwość restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji;
 - b) przynależność do instytucjonalnego systemu ochrony;
 - c) skala wcześniejszego nadzwyczajnego publicznego wsparcia finansowego.

Określając poszczególne wskaźniki ryzyka w ramach elementu „dodatkowe wskaźniki ryzyka określone przez organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji”, organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji uwzględnia znaczenie tych wskaźników w świetle prawdopodobieństwa, że dana instytucja zostanie poddana restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji i związanego z tym prawdopodobieństwa skorzystania z mechanizmu finansowania restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, w przypadku gdy instytucja ta zostanie poddana restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji.

6. Określając wskaźniki „działalność handlowa, ekspozycje pozabilansowe, instrumenty pochodne, stopień złożoności oraz możliwość restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji”, o których mowa w ust. 5 lit. a), organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji uwzględnia opisane poniżej kwestie.

- a) Wzrost profilu ryzyka instytucji ze względu na:
 - (i) znaczenie działalności handlowej w stosunku do sumy bilansowej, poziomu funduszy własnych, stopnia ryzyka ekspozycji i ogólnego modelu biznesowego;
 - (ii) znaczenie ekspozycji pozabilansowych w stosunku do sumy bilansowej, poziomu funduszy własnych i stopnia ryzyka ekspozycji;
 - (iii) znaczenie kwoty instrumentów pochodnych w stosunku do sumy bilansowej, poziomu funduszy własnych, stopnia ryzyka ekspozycji i ogólnego modelu biznesowego;
 - (iv) zakres, w jakim zgodnie z tytułem II rozdział II dyrektywy 2014/59/UE model biznesowy i strukturę organizacyjną instytucji uznaje się za złożone.
- b) Obniżenie profilu ryzyka instytucji ze względu na:
 - (i) względną kwotę instrumentów pochodnych, które są rozliczane za pośrednictwem partnera centralnego (CCP);
 - (ii) zakres, w jakim zgodnie z tytułem II rozdział II dyrektywy 2014/59/UE instytucja może zostać poddana restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji szybko i bez przeszkód prawnych.

7. Określając wskaźnik, o którym mowa w ust. 5 lit. b), organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji uwzględnia następujące kwestie:

- a) czy kwota środków, które są niezwłocznie udostępniane do celów zarówno dokapitalizowania, jak i utrzymania płynności finansowej w celu udzielenia wsparcia danej instytucji w przypadku problemów jest wystarczająco duża, by umożliwić udzielenie wiarygodnego i skutecznego wsparcia tej instytucji;
- b) stopień pewności prawa lub pewności umownej, że środki, o których mowa w lit. a), muszą zostać w pełni wykorzystane przed wystosowaniem wniosku o nadzwyczajne wsparcie publiczne.

8. Wskaźnik ryzyka, o którym mowa w ust. 5 lit. c), przyjmuje wartość maksymalną w zakresie, o którym mowa w kroku 3 opisanym w załączniku I, w odniesieniu do:

- a) każdej instytucji, która należy do grupy poddanej restrukturyzacji po otrzymaniu jakichkolwiek środków publicznych lub równoważnych środków, takich jak środki pochodzące z mechanizmu finansowania restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, i w dalszym ciągu znajduje się w okresie restrukturyzacji lub likwidacji, z wyjątkiem ostatnich 2 lat wdrażania planu restrukturyzacji;
- b) każdej instytucji, która jest likwidowana, aż do zakończenia planu likwidacji (w zakresie, w jakim jest ona wciąż zobowiązana do wnoszenia składek).

W przypadku wszystkich innych instytucji wskaźnik ten przyjmuje minimalną wartość w zakresie, o którym mowa w kroku 3 opisanym w załączniku I.

9. Do celów ust. 6, 7 i 8 organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji opiera się na ocenach przeprowadzonych przez właściwe organy, jeżeli są one dostępne.

Artykuł 7

Względna waga każdego elementu ryzyka i wskaźnika ryzyka

1. Oceniając profil ryzyka każdej instytucji, organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji stosuje następujące wagi w odniesieniu do elementów ryzyka:

- a) ekspozycja na ryzyko: 50 %;
- b) stabilność i dywersyfikacja źródeł finansowania: 20 %;
- c) znaczenie instytucji dla stabilności systemu finansowego lub gospodarki: 10 %;
- d) dodatkowe wskaźniki ryzyka określone przez organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji: 20 %.

2. Względna waga wskaźników ryzyka, które organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oceniają, aby określić element „ekspozycja na ryzyko”, jest następująca:

- a) fundusze własne i zobowiązania kwalifikowalne posiadane przez instytucję powyżej minimalnych wymogów dotyczących funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych: 25 %;
- b) wskaźnik dźwigni: 25 %;
- c) współczynnik kapitału podstawowego Tier I: 25 %;
- d) łączna kwota ekspozycji na ryzyko podzielona przez aktywa ogółem: 25 %.

3. Każdy wskaźnik ryzyka w elemencie „stabilność i dywersyfikacja źródeł finansowania” ma jednakową wagę.

4. Względna waga każdego wskaźnika, który organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oceniają, aby określić element „dodatkowe wskaźniki ryzyka określone przez organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji”, jest następująca:

- a) działalność handlowa i ekspozycje pozabilansowe, instrumenty pochodne, stopień złożoności oraz możliwość restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji: 45 %;
- b) przynależność do instytucjonalnego systemu ochrony: 45 %;
- c) skala wcześniejszego nadzwyczajnego publicznego wsparcia finansowego: 10 %.

W przypadku zastosowania wskaźnika, o którym mowa w lit. b), organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji bierze pod uwagę względną wagę wskaźnika, o którym mowa w lit. a).

Artykuł 8**Zastosowanie wskaźników ryzyka w konkretnych przypadkach**

1. W przypadku gdy właściwy organ przyznał instytucji odstępstwo zgodnie z art. 8 i 21 rozporządzenia (UE) nr 575/2013, wskaźnik, o którym mowa w art. 6 ust. 3 lit. b) niniejszego rozporządzenia, stosowany jest przez organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji na poziomie wydzielonej podgrupy płynnościowej. Wynik uzyskany za pomocą tego wskaźnika na poziomie wydzielonej podgrupy płynnościowej zostaje przypisany do każdej instytucji, która należy do wydzielonej podgrupy płynnościowej, do celów obliczania wskaźnika ryzyka tej instytucji.
2. W przypadku gdy właściwy organ w pełni odstąpił od stosowania wymogów kapitałowych wobec instytucji na poziomie indywidualnym zgodnie z art. 7 ust. 1 rozporządzenia (UE) nr 575/2013, a organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji również w pełni odstąpił od stosowania na poziomie indywidualnym minimalnych wymogów dotyczących funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych wobec tej samej instytucji zgodnie z art. 45 ust. 12 dyrektywy 2014/59/UE, wskaźnik, o którym mowa w art. 6 ust. 2 lit. a) niniejszego rozporządzenia, może być obliczany na poziomie skonsolidowanym. Wynik uzyskany za pomocą tego wskaźnika na poziomie skonsolidowanym zostaje przypisany do każdej instytucji, która należy do grupy, do celów obliczania wskaźnika ryzyka tej instytucji.
3. W przypadku gdy właściwy organ przyznał instytucji odstępstwo w innych okolicznościach określonych w rozporządzeniu (UE) nr 575/2013, odpowiednie wskaźniki mogą być obliczane na poziomie skonsolidowanym. Wynik uzyskany za pomocą tych wskaźników na poziomie skonsolidowanym zostaje przypisany do każdej instytucji, która należy do grupy, do celów obliczania wskaźników ryzyka tej instytucji.

Artykuł 9**Stosowanie korekty ryzyka na potrzeby obliczania podstawowych składek rocznych**

1. Organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji określa mnożnik dodatkowej korekty ryzyka dla każdej instytucji poprzez połączenie wskaźników ryzyka, o których mowa w art. 6, zgodnie ze wzorem i procedurami określonymi w załączniku I.
2. Nie naruszając przepisów art. 10, składka roczna każdej instytucji ustalana jest w odniesieniu do każdego okresu składkowego przez organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji przez pomnożenie podstawowej składki rocznej przez mnożnik dodatkowej korekty ryzyka, zgodnie ze wzorem i procedurami określonymi w załączniku I.
3. Mnożnik korekty ryzyka mieści się w przedziale od 0,8 do 1,5.

Artykuł 10**Składki roczne wnoszone przez małe instytucje**

1. Instytucje, których zobowiązania ogółem pomniejszone o fundusze własne i depozyty gwarantowane wynoszą nie więcej niż 50 000 000 EUR i których aktywa ogółem wynoszą mniej niż 1 000 000 000 EUR, wnoszą kwotę ryczałtową w wysokości 1 000 EUR jako składkę roczną we wszystkich okresach składkowych.
2. Instytucje, których zobowiązania ogółem pomniejszone o fundusze własne i depozyty gwarantowane wynoszą powyżej 50 000 000 EUR, ale nie więcej niż 100 000 000 EUR i których aktywa ogółem wynoszą mniej niż 1 000 000 000 EUR, wnoszą kwotę ryczałtową w wysokości 2 000 EUR jako składkę roczną we wszystkich okresach składkowych.
3. Instytucje, których zobowiązania ogółem pomniejszone o fundusze własne i depozyty gwarantowane wynoszą powyżej 100 000 000 EUR, ale nie więcej niż 150 000 000 EUR i których aktywa ogółem wynoszą mniej niż 1 000 000 000 EUR, wnoszą kwotę ryczałtową w wysokości 7 000 EUR jako składkę roczną we wszystkich okresach składkowych.
4. Instytucje, których zobowiązania ogółem pomniejszone o fundusze własne i depozyty gwarantowane wynoszą powyżej 150 000 000 EUR, ale nie więcej niż 200 000 000 EUR i których aktywa ogółem wynoszą mniej niż 1 000 000 000 EUR, wnoszą kwotę ryczałtową w wysokości 15 000 EUR jako roczną składkę we wszystkich okresach składkowych.
5. Instytucje, których zobowiązania ogółem pomniejszone o fundusze własne i depozyty gwarantowane wynoszą powyżej 200 000 000 EUR, ale nie więcej niż 250 000 000 EUR i których aktywa ogółem wynoszą mniej niż 1 000 000 000 EUR, wnoszą kwotę ryczałtową w wysokości 26 000 EUR jako składkę roczną we wszystkich okresach składkowych.
6. Instytucje, których zobowiązania ogółem pomniejszone o fundusze własne i depozyty gwarantowane wynoszą powyżej 250 000 000 EUR, ale nie więcej niż 300 000 000 EUR i których aktywa ogółem wynoszą mniej niż 1 000 000 000 EUR, wnoszą kwotę ryczałtową w wysokości 50 000 EUR jako składkę roczną we wszystkich okresach składkowych.
7. Nie naruszając przepisów ust. 8, jeżeli instytucja przedstawi wystarczające dowody, że kwota ryczałtowa, o której mowa w ust. 1–6, jest wyższa niż składka obliczona zgodnie z art. 5, organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji stosuje niższą kwotę.

8. Niezależnie od przepisów ust. 1–6 organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji może przyjąć uzasadnioną decyzję stanowiącą, że dana instytucja posiada profil ryzyka, który jest nieproporcjonalny w stosunku do jej niewielkich rozmiarów, i stosować art. 5, 6, 7, 8 i 9 w stosunku do tej instytucji. Decyzja ta zostaje przyjęta w oparciu o następujące kryteria:

- (a) model biznesowy instytucji;
- (b) informacje przekazane przez tę instytucję zgodnie z art. 14;
- (c) elementy ryzyka i wskaźniki ryzyka, o których mowa w art. 6;
- (d) ocena organu właściwego w odniesieniu do profilu ryzyka tej instytucji.

9. Ustępy 1–8 nie mają zastosowania do instytucji, których zobowiązania ogółem pomniejszone o fundusze własne i depozyty gwarantowane mają wartość nie większą niż 300 000 000 EUR po wyłączeniu zobowiązań, o których mowa w art. 5 ust. 1.

10. Wyłączenia, o których mowa w art. 5 ust. 1, nie są uwzględniane przy stosowaniu ust. 1–9 w odniesieniu do instytucji, których zobowiązania ogółem pomniejszone o fundusze własne i depozyty gwarantowane wynoszą nie więcej niż 300 000 000 EUR przed wyłączeniem zobowiązań, o których mowa w art. 5 ust. 1.

Artykuł 11

Składki roczne instytucji objętych zakresem art. 45 ust. 3 dyrektywy 2014/59/UE

1. Nie naruszając przepisów art. 10, składki roczne instytucji, o których mowa w art. 45 ust. 3 dyrektywy 2014/59/UE, oblicza się zgodnie z art. 9 na podstawie 50 % ich podstawowej składki rocznej.

2. W przypadku gdy w stosunku do instytucji, o której mowa w art. 45 ust. 3 dyrektywy 2014/59/UE, w państwie członkowskim stosowany jest mechanizm finansowania restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w odniesieniu do któregośkolwiek z celów, o których mowa w art. 101 dyrektywy 2014/59/UE, organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji może podjąć uzasadnioną decyzję stanowiącą, że art. 5, 6, 7, 8 i 9 mają zastosowanie do tych instytucji, które mają profil ryzyka podobny do profilu ryzyka instytucji, która wykorzystwała mechanizm finansowania restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji do któregośkolwiek z celów, o których mowa w art. 101 dyrektywy 2014/59/UE, albo wyższy. Określając podobieństwo profilu ryzyka, organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji uwzględnia następujące kwestie w celu podjęcia uzasadnionej decyzji:

- (e) model biznesowy tej instytucji;
- (f) informacje przekazane przez tę instytucję zgodnie z art. 14;
- (g) elementy ryzyka i wskaźniki ryzyka, o których mowa w art. 6;
- (h) ocena organu właściwego w odniesieniu do profilu ryzyka tej instytucji.

Artykuł 12

Instytucje niedawno objęte nadzorem lub zmiana statusu

1. W przypadku gdy instytucja jest instytucją niedawno objętą nadzorem jedynie w odniesieniu do części okresu składkowego, częściową składkę określa się, stosując metodę określoną w sekcji 3 do kwoty jej składki rocznej obliczonej podczas kolejnego okresu składkowego poprzez odniesienie do liczby pełnych miesięcy okresu składkowego, podczas którego instytucja ta jest objęta nadzorem.

2. Zmiana statusu instytucji, w tym małej instytucji, podczas okresu składkowego nie może mieć wpływu na wysokość składki rocznej, która ma zostać wniesiona w danym roku.

Artykuł 13

Proces pobierania składek rocznych

1. Najpóźniej do dnia 1 maja każdego roku organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji powiadamia każdą z instytucji, o których mowa w art. 2, o swojej decyzji określającej wysokość składki rocznej należnej od każdej z tych instytucji.

2. Organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji powiadamia o tej decyzji w dowolny z następujących sposobów:

- (i) drogą elektroniczną lub innymi porównywalnymi środkami komunikacji umożliwiającymi potwierdzenie odbioru;
- (j) listem poleconym za potwierdzeniem odbioru.

3. W decyzji określa się warunki i środki wnoszenia składek rocznych oraz udział nieodwołalnych zobowiązań do płatności, o których mowa w art. 103 dyrektywy 2014/59/UE, które każda instytucja może wykorzystać. Organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji przyjmuje zabezpieczenie tylko wówczas, gdy rodzaj zabezpieczenia pozwala na jego szybkie upłynnienie oraz na warunkach umożliwiających szybkie upłynnienie, w tym — w przypadku decyzji o restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji — w czasie weekendu. Zabezpieczenie powinno być wyceniane ostrożnie, aby odzwierciedlać znaczne pogorszenie warunków rynkowych.

4. Bez uszczerbku dla jakiegokolwiek innego środka, którym dysponuje organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w przypadku częściowego wniesienia składki, niewniesienia jej lub niezgodności z wymogami określonymi w decyzji, dana instytucja ponosi dzienną karę pieniężną obliczoną w oparciu o kwotę pozostającą do spłaty.

Dzienną karę pieniężną oblicza się, naliczając od terminu uiszczenia składkiienne odsetki od należnej kwoty według stopy procentowej stosowanej przez Europejski Bank Centralny do jego głównych operacji refinansowania, opublikowanej w serii C *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej*, obowiązującej w pierwszym dniu kalendarzowym miesiąca, w którym upływa termin uiszczenia składki, powiększonej o 8 punktów procentowych.

5. W przypadku gdy instytucja jest instytucją niedawno objętą nadzorem jedynie w odniesieniu do części okresu składkowego, jej częściową składkę roczną pobiera się wraz ze składką roczną należną za kolejny okres składkowy.

SEKCJA 3

ASPEKTY ADMINISTRACYJNE I KARY

Artykuł 14

Obowiązki w zakresie sprawozdawczości

1. Instytucje przedstawiają organowi ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji ostatnie zatwierdzone roczne sprawozdanie finansowe przed dniem 31 grudnia roku poprzedzającego okres składkowy, wraz z opinią biegłego rewidenta lub firmy audytorskiej, zgodnie z art. 32 dyrektywy 2013/34/UE Parlamentu Europejskiego i Rady ⁽¹⁾.

2. Instytucje przedstawiają organowi ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji co najmniej informacje, o których mowa w załączniku II, na poziomie poszczególnych podmiotów.

3. Informacje, o których mowa w załączniku II, włączone do wymogów w zakresie sprawozdawczości nadzorczej ustanowionych w rozporządzeniu wykonawczym Komisji (UE) nr 680/2014 ⁽²⁾ lub, w stosownym przypadku, do wszelkich innych wymogów dotyczących sprawozdawczości nadzorczej, które mają zastosowanie do instytucji na mocy prawa krajowego, powinny zostać przekazane organowi ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, zgodnie z danymi przedstawionymi przez instytucję w ostatnim właściwym sprawozdaniu nadzorczym przedłożonym właściwemu organowi za rok referencyjny rocznego sprawozdania finansowego, o którym mowa w ust. 1.

4. Informacje, o których mowa w ust. 1, 2 i 3, przedstawiane są najpóźniej do dnia 31 stycznia każdego roku, za rok kończący się dnia 31 grudnia poprzedniego roku lub za mający zastosowanie odpowiedni rok obrachunkowy. Jeżeli dzień 31 stycznia nie jest dniem roboczym, informacje przedstawiane są w kolejnym dniu roboczym.

5. W przypadku gdy informacje lub dane przedkładane organom ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji podlegają aktualizacji lub korekcji, taka aktualizacja lub korekta jest niezwłocznie przedkładana organom ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji.

6. Instytucje przedkładają informacje, o których mowa w załączniku II, w formatach danych i zgodnie ze sposobem przedstawienia danych określonymi przez organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji.

7. Informacje przekazane zgodnie z ust. 2 i 3 podlegają wymogom dotyczącym poufności i tajemnicy zawodowej określonym w art. 84 dyrektywy 2014/59/UE.

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/34/UE z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie rocznych sprawozdań finansowych, skonsolidowanych sprawozdań finansowych i powiązanych sprawozdań niektórych rodzajów jednostek, zmieniająca dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2006/43/WE oraz uchylająca dyrektywy Rady 78/660/EWG i 83/349/EWG (Dz.U. L 182 z 29.6.2013, s. 19).

⁽²⁾ Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) nr 680/2014 z dnia 16 kwietnia 2014 r. ustanawiające wykonawcze standardy techniczne dotyczące sprawozdawczości nadzorczej instytucji zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 575/2013 (Dz.U. L 191 z 28.6.2014, s. 1).

*Artykuł 15***Obowiązek wymiany informacji przez organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji**

1. Do celów obliczenia mianownika przewidzianego w elemencie ryzyka, o którym mowa w art. 7 ust. 1 lit. c), do dnia 15 lutego każdego roku organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji przekazują Europejskiemu Urzędowi Nadzoru Bankowego (EUNB) informacje otrzymane od wszystkich instytucji posiadających siedzibę na ich terytorium, dotyczące zobowiązań międzybankowych i depozytów międzybankowych, o których mowa w załączniku I, na poziomie zagregowanym.
2. Do dnia 1 marca każdego roku EUNB przekazuje każdemu organowi ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji wartość mianownika elementu ryzyka, o którym mowa w art. 7 ust. 1 lit. c).

*Artykuł 16***Obowiązki w zakresie sprawozdawczości dla systemów gwarancji depozytów**

1. Do dnia 31 stycznia każdego roku systemy gwarancji depozytów przedstawiają organom ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji obliczenie średniej kwoty depozytów gwarantowanych w poprzednim roku, w ujęciu kwartalnym, w odniesieniu do wszystkich instytucji kredytowych będących ich członkami.
2. Informację tę przekazuje się zarówno na poziomie indywidualnym, jak i zagregowanym danej instytucji kredytowej w celu umożliwienia organom ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji określenia rocznego poziomu docelowego mechanizmu finansowania restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji zgodnie z art. 4 ust. 2 oraz określenia podstawowej rocznej składki każdej instytucji zgodnie z art. 5.

*Artykuł 17***Egzekwowanie przepisów**

1. W przypadku gdy instytucje nie dostarczyły wszystkich informacji, o których mowa w art. 14, w terminie przewidzianym w tym artykule organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji wykorzystuje dane szacunkowe lub własne założenia, aby obliczyć wysokość składki rocznej danej instytucji.
2. W przypadku gdy informacji nie przedstawiono do dnia 31 stycznia każdego roku organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji może przypisać danej instytucji najwyższy mnożnik korekty ryzyka, o którym mowa w art. 9.
3. W przypadku gdy informacje przedstawione przez instytucje organowi ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji ulegają przekształceniu lub zmianie organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji dokonuje korekty składki rocznej zgodnie z aktualnymi informacjami na temat obliczania składki rocznej danej instytucji w odniesieniu do kolejnego okresu składkowego.
4. Jakakolwiek różnica między składką roczną obliczoną i wniesioną na podstawie informacji, które uległy przekształceniu lub zmianie, a składką roczną, która powinna zostać wniesiona w następstwie korekty składki rocznej, uwzględniana jest w kwocie składki rocznej należnej w kolejnym okresie składkowym. Korekty dokonuje się poprzez obniżenie lub podwyższenie składek w kolejnym okresie składkowym.

*Artykuł 18***Sankcje administracyjne i inne środki administracyjne**

Organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji mogą nałożyć sankcje administracyjne i inne środki administracyjne, o których mowa w art. 110 dyrektywy 2014/59/UE, na osoby lub podmioty, które są odpowiedzialne za naruszenie przepisów niniejszego rozporządzenia.

*SEKCJA 4***UZGODNIENIA O WSPÓŁPRACY***Artykuł 19***Uzgodnienia o współpracy**

1. W celu zagwarantowania, że składki są faktycznie wnoszone, właściwe organy wspierają organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w zakresie wykonywania wszelkich zadań na podstawie niniejszego rozporządzenia, jeżeli te ostatnie wystąpią z takim wnioskiem.
2. Na wniosek właściwe organy dostarczają organom ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji dane kontaktowe instytucji, którym przekazywana jest decyzja, o której mowa w art. 13 ust. 1, najpóźniej do dnia 1 kwietnia każdego roku lub kolejnego dnia roboczego, jeżeli dzień 1 kwietnia nie jest dniem roboczym. Dane te obejmują nazwę osoby prawnej, imię i nazwisko osoby fizycznej reprezentującej osobę prawną, adres poczty elektronicznej, numer telefonu, faksu lub wszelkie inne informacje umożliwiające identyfikację danej instytucji.

3. Właściwe organy przekazują organom ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji wszelkie informacje umożliwiające organom ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji obliczenie składek rocznych, w szczególności wszelkie informacje dotyczące dodatkowej korekty ryzyka i odpowiednich odstępstw, które właściwe organy przyznały instytucjom zgodnie z dyrektywą 2013/36/UE i rozporządzeniem (UE) nr 575/2013.

SEKCJA 5

PRZEPISY KOŃCOWE

Artykuł 20

Przepisy przejściowe

1. W przypadku gdy informacje wymagane przez szczegółowy wskaźnik, o którym mowa w załączniku II, nie są uwzględnione w mającym zastosowanie wymogu w zakresie sprawozdawczości, o którym mowa w art. 14, za rok referencyjny, dany wskaźnik ryzyka nie ma zastosowania, aż do momentu rozpoczęcia stosowania tego wymogu w zakresie sprawozdawczości nadzorczej. Waga innych dostępnych wskaźników ryzyka jest przeskalowywana proporcjonalnie do ich wagi, zgodnie z art. 7, tak aby suma ich wag wynosiła 1. W 2015 r., w przypadku gdy jakkolwiek z informacji wymaganych zgodnie z art. 16 nie będzie do dyspozycji systemu gwarancji depozytów do dnia 31 stycznia do celów obliczania rocznego poziomu docelowego, o którym mowa w art. 4 ust. 2, lub podstawowej składki rocznej każdej instytucji, o której mowa w art. 5, po powiadomieniu przez system gwarancji depozytów dane instytucje kredytowe przedstawiają te informacje organom ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji przed tą datą. W drodze odstępstwa od art. 13 ust. 1, w odniesieniu do składek, które mają zostać wniesione w 2015 r., organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji powiadamiają każdą instytucję o swojej decyzji określającej wysokość składek rocznych, które mają zostać przez nie wniesione, najpóźniej do dnia 30 listopada 2015 r.
2. W drodze odstępstwa od art. 13 ust. 4 i w odniesieniu do składek, które mają zostać wniesione w 2015 r., kwota należna zgodnie z decyzją, o której mowa w art. 13 ust. 3, zostaje wniesiona do dnia 31 grudnia 2015 r.
3. W drodze odstępstwa od art. 14 ust. 4 i w odniesieniu do informacji, które mają być przekazane organowi ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w 2015 r., informacje, o których mowa w tym ustępie, są przekazywane najpóźniej do dnia 1 września 2015 r.
4. W drodze odstępstwa od art. 16 ust. 1 systemy gwarancji depozytów przekazują do dnia 1 września 2015 r. organowi ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji informację na temat kwoty depozytów gwarantowanych według stanu na dzień 31 lipca 2015 r.
5. Przed końcem początkowego okresu, o którym mowa w art. 69 ust. 1 rozporządzenia (UE) nr 806/2014/UE, państwa członkowskie mogą zezwolić instytucjom, których zobowiązania ogółem pomniejszone o fundusze własne i depozyty gwarantowane wynoszą powyżej 300 000 000 EUR i których aktywa ogółem wynoszą nie więcej niż 3 000 000 000 EUR, aby zapłaciły kwotę ryczałtową w wysokości 50 000 EUR za pierwsze 300 000 000 EUR zobowiązań ogółem pomniejszonych o fundusze własne i depozyty gwarantowane. W przypadku gdy zobowiązania ogółem pomniejszone o fundusze własne i depozyty gwarantowane wynoszą powyżej 300 000 000 EUR instytucje te wnoszą składki zgodnie z art. 4–9 niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 21

Wejście w życie

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie stosuje się od dnia 1 stycznia 2015 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 21 października 2014 r.

W imieniu Komisji
José Manuel BARROSO
Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK I

(PROCEDURA OBLICZANIA ROCZNYCH SKŁADEK INSTYTUCJI)

KROK 1

Obliczanie surowych wskaźników

Organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oblicza poniższe wskaźniki, stosując następujące miary:

Element	Wskaźnik	Miary
Ekspozycja na ryzyko	Fundusze własne i zobowiązania kwalifikowalne posiadane przez instytucję powyżej minimalnego wymogu dotyczącego funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych (MREL)	$\left(\frac{\text{Fundusze własne i zobowiązania kwalifikowalne}}{\text{Zobowiązania ogółem, w tym fundusze własne}} \right) - \text{MREL}$ gdzie, do celów niniejszego wskaźnika: fundusze własne oznaczają sumę kapitału Tier I i kapitału Tier II zgodnie z definicją w art. 4 ust. 1 pkt 118 rozporządzenia (UE) nr 575/2013; zobowiązania kwalifikowalne oznaczają sumę zobowiązań, o których mowa w art. 2 ust. 1 pkt 71 dyrektywy 2014/59/UE; zobowiązania ogółem są zdefiniowane w art. 3 pkt 11 niniejszego rozporządzenia. Zobowiązania wynikające z instrumentów pochodnych są włączane do zobowiązań ogółem przy założeniu, że w pełni uznaje się prawo kontrahenta do rekompensaty; MREL oznacza minimalny wymóg dotyczący funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych zdefiniowany w art. 45 ust. 1 dyrektywy 2014/59/UE.
Ekspozycja na ryzyko	Wskaźnik dźwigni	Wskaźnik dźwigni zdefiniowany w art. 429 rozporządzenia (UE) nr 575/2013, zgłaszany zgodnie z załącznikiem X do rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) nr 680/2014.
Ekspozycja na ryzyko	Współczynnik kapitału podstawowego Tier I	Współczynnik kapitału podstawowego Tier I zdefiniowany w art. 92 rozporządzenia (UE) nr 575/2013, zgłaszany zgodnie z załącznikiem I do rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) nr 680/2014.
Ekspozycja na ryzyko	TRE/Aktywa ogółem	$\left(\frac{\text{TRE}}{\text{Aktywa ogółem}} \right)$ gdzie: TRE oznacza łączną kwotę ekspozycji na ryzyko zdefiniowaną w art. 92 ust. 3 rozporządzenia (UE) nr 575/2013; aktywa ogółem są zdefiniowane w art. 3 pkt 12 niniejszego rozporządzenia.
Stabilność i dywersyfikacja finansowania	Wskaźnik stabilnego finansowania netto	Wskaźnik stabilnego finansowania netto zgłaszany zgodnie z art. 415 rozporządzenia (UE) nr 575/2013.
Stabilność i dywersyfikacja finansowania	Wskaźnik pokrycia wpływów netto	Wskaźnik pokrycia wpływów netto zgłaszany zgodnie z art. 415 rozporządzenia (UE) nr 575/2013 i rozporządzeniem delegowanym Komisji (UE) 2015/61.
Znaczenie instytucji dla stabilności systemu finansowego lub gospodarki	Udział w kredytach międzybankowych i depozytach międzybankowych w UE	$\left(\frac{\text{Kredyty międzybankowe} + \text{depozyty międzybankowe}}{\text{Kredyty i depozyty międzybankowe w UE ogółem}} \right)$ gdzie: kredyty międzybankowe są zdefiniowane jako suma wartości bilansowych kredytów i zaliczek na rzecz instytucji kredytowych i innych przedsiębiorstw finansowych określona do celów wzorów nr 4.1, 4.2, 4.3 i 4.4 w załączniku III do rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) nr 680/2014;

Element	Wskaźnik	Miary
		depozyty międzybankowe są zdefiniowane jako suma wartości bilansowych depozytów instytucji kredytowych i innych przedsiębiorstw finansowych określona do celów wzoru nr 8.1 w załączniku III do rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) nr 680/2014; kredyty i depozyty międzybankowe w UE ogółem jest to suma zagregowanych kredytów międzybankowych i depozytów międzybankowych posiadanych przez instytucje w każdym państwie członkowskim, obliczona zgodnie z art. 15.

KROK 2

Dyskretyzacja wskaźników

1. W poniższej notacji n indeksuje instytucje, i indeksuje wskaźniki w ramach elementów, a j indeksuje elementy.
2. Dla każdego surowego wskaźnika uzyskanego w ramach kroku 1, x_{ij} , z wyjątkiem wskaźnika „skala wcześniejszego nadzwyczajnego publicznego wsparcia finansowego”, organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oblicza liczbę przedziałów, k_{ij} , jako liczbę całkowitą najbliższą:

$$1 + \log_2(N) + \log_2 \left(1 + \frac{|g_{ij}|}{\sigma_g} \right),$$

gdzie:

N stanowi liczbę instytucji wnoszących składki na rzecz mechanizmu finansowania restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, dla którego obliczany jest ten wskaźnik;

$$g_{ij} = \frac{\frac{1}{N} \sum_{n=1}^N (x_{ij,n} - \bar{x})^3}{\left[\frac{1}{N-1} \sum_{n=1}^N (x_{ij,n} - \bar{x})^2 \right]^{3/2}},$$

$$\bar{x} = \frac{\sum_{n=1}^N x_{ij,n}}{N},$$

$$\sigma_g = \sqrt{\frac{6(N-2)}{(N+1)(N+3)}}.$$

3. W odniesieniu do każdego wskaźnika, z wyjątkiem wskaźnika „skala wcześniejszego nadzwyczajnego publicznego wsparcia finansowego”, organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji przypisuje do każdego przedziału taką samą liczbę instytucji, zaczynając od przypisania do pierwszego przedziału instytucji o najniższych wartościach surowego wskaźnika. W przypadku gdy liczba instytucji nie może zostać równo podzielona pomiędzy liczbę przedziałów, do każdego z pierwszych przedziałów r , zaczynając od przedziału obejmującego instytucje o najniższych wartościach surowego wskaźnika, gdzie r stanowi resztę z dzielenia liczby instytucji, N , przez liczbę przedziałów, k_{ij} , przypisuje się jedną dodatkową instytucję.
4. W odniesieniu do każdego wskaźnika, z wyjątkiem wskaźnika „skala wcześniejszego nadzwyczajnego publicznego wsparcia finansowego”, organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji przypisuje do wszystkich instytucji wchodzących w skład danego przedziału wartość odpowiadającą kolejności tego przedziału, licząc od lewej do prawej, w taki sposób że wartość zdyskretyzowanego wskaźnika jest określona jako $I_{ij,n} = 1, \dots, k_{ij}$.
5. Niniejszy krok ma zastosowanie do wskaźników wskazanych w art. 6 ust. 5 lit. a) i b) tylko wówczas, gdy organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji określi je jako zmienne ciągłe.

KROK 3

Przeskalowanie wskaźników

Organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji dokonuje przeskalowania każdego wskaźnika uzyskanego w ramach kroku 2, I_{ij} , w zakresie 1–1 000, za pomocą następującego wzoru:

$$RI_{ij,n} = (1\,000 - 1) * \frac{I_{ij,n} - \min_n I_{ij,n}}{\max_n I_{ij,n} - \min_n I_{ij,n}} + 1,$$

gdzie argumenty funkcji minimalnej i funkcji maksymalnej są wartościami wszystkich instytucji wnoszących składki na rzecz mechanizmu finansowania restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, dla którego obliczany jest ten wskaźnik.

KROK 4

Uwzględnienie przypisanego znaku

1. Organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji przypisuje wskaźnikom następujące znaki:

Element	Wskaźnik	Znak
Ekspozycja na ryzyko	Fundusze własne i zobowiązania kwalifikowalne posiadane przez instytucję powyżej minimalnego wymogu dotyczącego funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych (MREL)	–
Ekspozycja na ryzyko	Wskaźnik dźwigni	–
Ekspozycja na ryzyko	Współczynnik kapitału podstawowego Tier I	–
Ekspozycja na ryzyko	TRE/Aktywa ogółem	+
Stabilność i dywersyfikacja finansowania	Wskaźnik stabilnego finansowania netto	–
Stabilność i dywersyfikacja finansowania	Wskaźnik pokrycia wpływów netto	–
Znaczenie instytucji dla stabilności systemu finansowego lub gospodarki	Udział w kredytach międzybankowych i depozytach międzybankowych w UE	+
Dodatkowe wskaźniki ryzyka określone przez organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji	Członkostwo w instytucjonalnym systemie ochrony	–
Dodatkowe wskaźniki ryzyka określone przez organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji	Skala wcześniejszego nadzwyczajnego publicznego wsparcia finansowego	+

W przypadku wskaźników oznaczonych znakiem plus wyższe wartości odpowiadają wyższemu profilowi ryzyka instytucji. W przypadku wskaźników oznaczonych znakiem minus wyższe wartości odpowiadają niższemu profilowi ryzyka instytucji.

Organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji określa wskaźniki w odniesieniu do działalności handlowej, ekspozycji pozabilansowych, instrumentów pochodnych, stopnia złożoności, możliwości restrukturyzacji i uporządkowanej restrukturyzacji oraz wskazuje, odpowiednio, ich znak.

2. Organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji dokonuje następującego przekształcenia w odniesieniu do każdego przeskalowanego wskaźnika uzyskanego w wyniku kroku 3, $RI_{ij,n}$, aby uwzględnić jego znak:

$$TRI_{ij,n} = \begin{cases} RI_{ij,n} & \text{jeśli znak} = „-” \\ 1\,001 - RI_{ij,n} & \text{jeśli znak} = „+” \end{cases}$$

KROK 5

Obliczenie złożonego wskaźnika

1. Organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji agreguje wskaźniki i w ramach każdego elementu j przy wykorzystaniu ważonej średniej arytmetycznej, za pomocą następującego wzoru:

$$PI_{j,n} = \sum_{i=1}^{N_j} w_{ij} * TRI_{ij,n} = w_{1j} * TRI_{1j,n} + \dots + w_{N_jj} * TRI_{N_jj,n},$$

gdzie:

w_{ij} stanowi wagę wskaźnika i w elemencie j określoną w art. 7;

N_j stanowi liczbę wskaźników w ramach elementu j .

2. W celu obliczenia złożonego wskaźnika organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji agreguje elementy przy wykorzystaniu ważonej średniej geometrycznej, za pomocą następującego wzoru:

$$CI_n = \prod_j PI_{j,n}^{W_j} = PI_{1,n}^{W_1} * \dots * PI_{J,n}^{W_J},$$

gdzie:

W_j stanowi wagę elementu j określoną w art. 7;

J stanowi liczbę elementów.

3. Organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji dokonuje następującego przekształcenia, aby ostateczny złożony wskaźnik został określony w taki sposób, że przyjmuje wyższe wartości dla instytucji o wyższych profilach ryzyka:

$$FCI_n = 1\,000 - CI_n.$$

KROK 6

Obliczanie składek rocznych

1. Organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji dokonuje przeskalowania ostatecznego złożonego wskaźnika uzyskanego w ramach kroku 5, FCI_n , w zakresie określonym w art. 9, za pomocą następującego wzoru:

$$\tilde{R}_n = (1,5 - 0,8) * \frac{FCI_n - \min_n FCI_n}{\max_n FCI_n - \min_n FCI_n} + 0,8,$$

gdzie argumenty funkcji minimalnej i funkcji maksymalnej są wartościami wszystkich instytucji wnoszących składki na rzecz mechanizmu finansowania restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, dla którego obliczany jest ostateczny złożony wskaźnik.

2. Organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oblicza roczną składkę każdej instytucji, oprócz instytucji n , które podlegają art. 10, i z wyjątkiem ryczałtowego komponentu składek instytucji, wobec których państwa członkowskie stosują art. 20 ust. 5, jako:

$$c_n = Cel * \frac{\frac{B_n}{\sum_{p=1}^N B_p} \cdot \tilde{R}_n}{\sum_{p=1}^N \left(\frac{B_p}{\sum_{q=1}^N B_q} \cdot \tilde{R}_p \right)},$$

gdzie:

p, q indeksują instytucje;

stanowi roczny poziom docelowy określony przez organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji zgodnie z art. 4 ust. 2, pomniejszony o sumę składek obliczonych zgodnie z art. 10 i o sumę wszelkich kwot ryczałtowych, które mogą być płatne na podstawie art. 20 ust. 5;

B_n stanowi kwotę zobowiązań (z wyłączeniem funduszy własnych) pomniejszoną o kwotę depozytów gwarantowanych instytucji n , skorygowaną zgodnie z art. 5 i bez uszczerbku dla stosowania przepisów art. 20 ust. 5.

ZAŁĄCZNIK II

DANE PRZEDSTAWIANE ORGANOM DS. RESTRUKTURYZACJI I UPORZĄDKOWANEJ LIKWIDACJI

- Aktywa ogółem zdefiniowane w art. 3 pkt 12
 - Zobowiązania ogółem zdefiniowane w art. 3 pkt 11
 - Zobowiązania objęte art. 5 ust. 1 lit. a), b), c), d), e) i f)
 - Zobowiązania z tytułu kontraktów na instrumenty pochodne
 - Zobowiązania z tytułu kontraktów na instrumenty pochodne wyceniane zgodnie z art. 5 ust. 3
 - Depozyty gwarantowane
 - Łączna kwota ekspozycji na ryzyko
 - Fundusze własne
 - Współczynnik kapitału podstawowego Tier I
 - Zobowiązania kwalifikowalne
 - Wskaźnik dźwigni
 - Wskaźnik pokrycia wpływów netto
 - Wskaźnik stabilnego finansowania netto
 - Kredyty międzybankowe
 - Depozyty międzybankowe
-

ROZPORZĄDZENIE WYKONAWCZE KOMISJI (UE) 2015/64**z dnia 16 stycznia 2015 r.****zmieniające po raz 224. rozporządzenie Rady (WE) nr 881/2002 wprowadzające niektóre szczególne środki ograniczające skierowane przeciwko niektórym osobom i podmiotom związanym z siecią Al-Kaida**

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 881/2002 z dnia 27 maja 2002 r. wprowadzające niektóre szczególne środki ograniczające skierowane przeciwko niektórym osobom i podmiotom związanym z siecią Al-Kaida⁽¹⁾, w szczególności jego art. 7 ust. 1 lit. a) i art. 7a ust. 5,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Załącznik I do rozporządzenia (WE) nr 881/2002 zawiera wykaz osób, grup i podmiotów, których fundusze oraz zasoby gospodarcze podlegają zamrożeniu na mocy tego rozporządzenia.
- (2) Dnia 2 stycznia 2015 r. Komitet ds. Sankcji Rady Bezpieczeństwa Organizacji Narodów Zjednoczonych podjął decyzję o usunięciu dwóch osób z wykazu osób, grup i podmiotów, w odniesieniu do których należy stosować zamrożenie funduszy i zasobów gospodarczych. Ponadto w dniach 24 listopada, 12 grudnia i 30 grudnia 2014 r. Komitet ds. Sankcji Rady Bezpieczeństwa ONZ postanowił zmienić siedem wpisów w wykazie.
- (3) Należy zatem odpowiednio zmienić załącznik I do rozporządzenia (WE) nr 881/2002,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

W załączniku I do rozporządzenia (WE) nr 881/2002 wprowadza się zmiany zgodnie z załącznikiem do niniejszego rozporządzenia.

*Artykuł 2*Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie następnego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 16 stycznia 2015 r.

W imieniu Komisji,
za Przewodniczącego,
Szef Służby ds. Instrumentów Polityki Zagranicznej

⁽¹⁾ Dz.U. L 139 z 29.5.2002, s. 9.

ZAŁĄCZNIK

W załączniku I do rozporządzenia (WE) nr 881/2002 wprowadza się następujące zmiany:

1) w tytule „Osoby fizyczne” wykreśla się następujące wpisy:

- a) „Ismail Mohamed Ismail Abu Shaweesh. Data urodzenia: 10.3.1977 r. Miejsce urodzenia: Bengazi, Libia. Obywatelstwo: palestyński bezpaństwowiec. Nr paszportu: a) 0003684 egipski dokument podróży, b) 981354 egipski paszport. Inne informacje: a) w więzieniu od 22.5.2005 r.; b) imię brata: Yasser Mohamed Ismail Abu Shaweesh. Data wyznaczenia, o której mowa w art. 2a ust. 4 lit. b): 2.8.2006 r.”;
- b) „Aqeel Abdulaziz Aqeel Al-Aqeel (alias a) Aqeel Abdulaziz Al-Aqil, b) Ageel Abdulaziz A. Alageel). Adres: według informacji z kwietnia 2009 r. — Arabia Saudyjska. Data urodzenia: 29.4.1949 r. Miejsce urodzenia: Uneizah, Arabia Saudyjska. Obywatelstwo: saudyjskie. Nr paszportu: a) C 1415363 (data wydania: 21.5.2000 r. (16/2/1421H); b) E 839024 (data wydania: 3.1.2004 r., data wygaśnięcia: 8.11.2008 r.). Inne informacje: według informacji z listopada 2010 r.: w więzieniu w Arabii Saudyjskiej. Data wyznaczenia, o której mowa w art. 2a ust. 4 lit. b): 6.7.2004 r.”;

2) wpis „Doku Chamatowicz Umarow (alias Умаров Доку Хаматович). Data urodzenia: 12.5.1964. Miejsce urodzenia: wioska Charsenoi, rejon szatojski (radziecki), Republika Czeczeńska, Federacja Rosyjska. Obywatelstwo: a) rosyjskie, b) ZSRR (do 1991 r.). Dodatkowe informacje: a) przebywa w Federacji Rosyjskiej — stan na listopad 2010 r.; b) międzynarodowy nakaz aresztowania wydany w 2000 r.; c) według doniesień nie żyje od kwietnia 2014 r. Data wyznaczenia, o której mowa w art. 2a ust. 4 lit. b): 10.3.2011.” w tytule „Osoby fizyczne” otrzymuje brzmienie:

„Doku Chamatowicz Umarow (alias a) Умаров Доку Хаматович; b) Lom-ali Butajew (Butaev). Data urodzenia: a) 13.4.1964 r.; b) 13.4.1965 r.; c) 12.5.1964 r.; d) 1955 r. Miejsce urodzenia: wioska Charsenoi, rejon szatojski (radziecki), Republika Czeczeńska, Federacja Rosyjska. Obywatelstwo: a) rosyjskie; b) ZSRR (do 1991 r.). Nr paszportu: 96 03 464086 (paszport rosyjski wydany dnia 1.6.2003 r.). Dodatkowe informacje: 180 cm wzrostu, ciemne włosy długości 7–9 cm. Podłużna blizna na twarzy, brak części języka, wada wymowy. Według informacji z listopada 2010 r. przebywa w Federacji Rosyjskiej. Międzynarodowy nakaz aresztowania wydano w 2000 r. Według doniesień nie żyje od kwietnia 2014 r. Specjalny list gończy Interpolu zawiera dane biometryczne. Data wyznaczenia, o której mowa w art. 2a ust. 4 lit. b): 10.3.2011 r.”;

3) wpis „Aris Munandar. Data urodzenia: a) 1.1.1971; b) między 1962 a 1968. Miejsce urodzenia: Sambu, Boyolali, Jawa, Indonezja.” w tytule „Osoby fizyczne” otrzymuje brzmienie:

„Aris Munandar. Data urodzenia: a) 1.1.1971; b) między 1962 a 1968. Miejsce urodzenia: Sambu, Boyolali, Jawa, Indonezja. Obywatelstwo: indonezyjskie (stan na grudzień 2003 r.). Dodatkowe informacje: według informacji z grudnia 2003 r. na wolności.”;

4) wpis „Yassin Sywal (vel a) Salim Yasin, b) Mochtar Yasin Mahmud, c) Abdul Hadi Yasin, d) Muhamad Mubarak, e) Muhammad Syawal, f) Abu Seta, g) Mahmud, h) Abu Muamar); data urodzenia: około 1972 r.; narodowość: indonezyjska.” w tytule „Osoby fizyczne” otrzymuje brzmienie:

„Yassin Syawal (alias a) Salim Yasin; b) Yasin Mahmud Mochtar; c) Abdul Hadi Yasin; d) Muhamad Mubarak; e) Muhammad Syawal; f) Yassin Sywal; g) Abu Seta; h) Mahmud; i) Abu Muamar; j) Mubarak). Data urodzenia: około 1972 r. Obywatelstwo: indonezyjskie. Dodatkowe informacje: według informacji z grudnia 2003 r. na wolności.”;

5) wpis „Mohamed Ben Belgacem Ben Abdallah Al-Aouadi (alias a) Mohamed Ben Belkacem Aouadi; b) Fathi Hannachi). Adres: a) 23 50th Street, Zehrouni, Tunis, Tunezja. Data urodzenia: 11.12.1974 r. Miejsce urodzenia: Tunis, Tunezja. Obywatelstwo: tunezyjskie. Numer paszportu: L191609 (tunezyjski paszport wydany dnia 28.2.1996 r., utracił ważność dnia 27.2.2001 r.). Krajowy numer identyfikacyjny: 04643632 wydany dnia 18.6.1999 r. Dodatkowe informacje: a) Włoski numer identyfikacji podatkowej: DAOMMD74T11Z352Z; b) nazwisko matki: Ourida Bint Mohamed; c) deportowany z Włoch do Tunezji dnia 1.12.2004 r. Data wyznaczenia, o której mowa w art. 2a ust. 4 lit. b): 24.4.2002 r.” w tytule „Osoby fizyczne” otrzymuje brzmienie:

„Mohamed Ben Belgacem Ben Abdallah Al-Aouadi (alias a) Mohamed Ben Belkacem Aouadi; b) Fathi Hannachi). Data urodzenia: 11.12.1974 r. Miejsce urodzenia: Tunis, Tunezja. Obywatelstwo: tunezyjskie. Nr paszportu: a) L 191609 (paszport tunezyjski wydany dnia 28.2.1996 r., utracił ważność dnia 27.2.2001 r.); b) 04643632 (paszport tunezyjski wydany dnia 18 czerwca 1999 r.); c) DAOMMD74T11Z352Z (włoski numer identyfikacji podatkowej). Adres: 50th Street, Number 23, Zehrouni, Tunis, Tunezja. Dodatkowe informacje: a) szef działu bezpieczeństwa grupy Ansar al-Shari'a w Tunezji (AAS-T); b) imię i nazwisko matki: Ourida Bint Mohamed; c) deportowany z Włoch do Tunezji dnia 1 grudnia 2004 r.; d) aresztowany w Tunezji w sierpniu 2013 r. Data wyznaczenia, o której mowa w art. 2a ust. 4 lit. b): 24.4.2002 r.”;

- 6) wpis „Adel Ben Al-Azhar Ben Youssef Ben Soltane (alias Zakariya). Adres: Tunezja. Data urodzenia: 14.7.1970 r. Miejsce urodzenia: Tunis, Tunezja. Obywatelstwo: tunezyjskie. Numer paszportu: M408665 (tunezyjski paszport wydany dnia 4.10.2000 r., utracił ważność dnia 3.10.2005 r.). Dodatkowe informacje: a) Włoski numer identyfikacji podatkowej: BNSDLA70L14Z352B; b) deportowany z Włoch do Tunezji w dniu 28.2.2004 r. Data wyznaczenia, o której mowa w art. 2a ust. 4 lit. b): 3.9.2002 r.” w tytule „Osoby fizyczne” otrzymuje brzmienie:

„Adel Ben Al-Azhar Ben Youssef Hamdi (alias a) Adel ben al-Azhar ben Youssef ben Soltane; b) Zakariya). Data urodzenia: 14.7.1970 r. Miejsce urodzenia: Tunis, Tunezja. Obywatelstwo: tunezyjskie. Nr paszportu: a) M408665 (paszport tunezyjski wydany dnia 4.10.2000 r., utracił ważność dnia 3.10.2005 r.); b) W334061 (tunezyjski krajowy numer identyfikacyjny wydany dnia 9.3.2011 r.); c) BNSDLA70L14Z352B (włoski numer identyfikacji podatkowej). Adres: Tunezja. Dodatkowe informacje: a) deportowany z Włoch do Tunezji dnia 28 lutego 2004 r.; b) według informacji ze stycznia 2010 r. odbywa w Tunezji karę 12 lat pozbawienia wolności za członkostwo w organizacji terrorystycznej za granicą; c) aresztowany w Tunezji w 2013 r.; d) w 2014 r. oficjalnie zmienił nazwisko z Ben Soltane na Hamdi. Data wyznaczenia, o której mowa w art. 2a ust. 4 lit. b): 3.9.2002 r.”;

- 7) wpis „Sami Ben Khamis Ben Saleh Elsseid (alias a) Omar El Mouhajer; b) Saber). Adres: 6 Ibn Al-Haythman Street, Manubah, Tunis, Tunezja. Data urodzenia: 10.2.1968 r. Miejsce urodzenia: Menzel Jemil Bizerte, Tunezja. Obywatelstwo: tunezyjskie. Numer paszportu: K929139 (tunezyjski paszport wydany dnia 14.2.1995 r., utracił ważność dnia 13.2.2000 r.). Krajowy numer identyfikacyjny: 00319547 (wydany dnia 8.12.1994 r.). Dodatkowe informacje: a) Włoski numer identyfikacji podatkowej: SSDSBN68B10Z352F; b) imię matki: Beya al-Saidani; c) został deportowany z Włoch do Tunezji dnia 2.6.2008 r. Data wyznaczenia, o której mowa w art. 2a ust. 4 lit. b): 24.4.2002 r.” w tytule „Osoby fizyczne” otrzymuje brzmienie:

„Sami Ben Khamis Ben Saleh Elsseid (alias a) Omar El Mouhajer; b) Saber). Data urodzenia: 10.2.1968 r. Miejsce urodzenia: Menzel Jemil Bizerte, Tunezja. Obywatelstwo: tunezyjskie. Nr paszportu: a) K929139 (paszport tunezyjski wydany dnia 14.2.1995 r., utracił ważność dnia 13.2.2000 r.); b) 00319547 (paszport tunezyjski wydany dnia 8.12.1994 r.); c) SSDSBN68B10Z352F (włoski numer identyfikacji podatkowej). Adres: Ibn Al-Haythman Street, Number 6, Manubah, Tunis, Tunezja. Dodatkowe informacje: a) imię i nazwisko matki: Beya al-Saidani; b) deportowany z Włoch do Tunezji dnia 2 czerwca 2008 r.; c) uwięziony w Tunezji w sierpniu 2014 r. Data wyznaczenia, o której mowa w art. 2a ust. 4 lit. b): 24.4.2002 r.”;

- 8) wpis „Mohamed Aouani (alias a) Lased Ben Heni; b) Al-As'ad Ben Hani; c) Mohamed Ben Belgacem Awani; d) Mohamed Abu Abda; e) Abu Obeida). Data urodzenia: a) 5.2.1970 r., b) 5.2.1969 r. Obywatelstwo: tunezyjskie. Miejsce urodzenia: a) Trypolis, Libia; b) Tunis, Tunezja. Dodatkowe informacje: a) nauczyciel chemii; b) deportowany z Włoch do Tunezji dnia 27.8.2006 r. Data wyznaczenia, o której mowa w art. 2a ust. 4 lit. b): 24.4.2002 r.” w tytule „Osoby fizyczne” otrzymuje brzmienie:

„Mohamed Lakhal (alias a) Lased Ben Heni; b) Al-As'ad Ben Hani; c) Mohamed Ben Belgacem Awani; d) Mohamed Aouani; e) Mohamed Abu Abda; f) Abu Obeida). Data urodzenia: a) 5.2.1970 r.; b) 5.2.1969 r. Miejsce urodzenia: a) Trypolis, Libia; b) Tunis, Tunezja. Obywatelstwo: tunezyjskie. Nr paszportu: W374031 (tunezyjski krajowy numer identyfikacyjny wydany dnia 11.4.2011 r.). Dodatkowe informacje: a) nauczyciel chemii; b) deportowany z Włoch do Tunezji dnia 27 sierpnia 2006 r.; c) w 2014 r. oficjalnie zmienił nazwisko z Aouani na Lakhal. Data wyznaczenia, o której mowa w art. 2a ust. 4 lit. b): 24.4.2002 r.”.

ROZPORZĄDZENIE WYKONAWCZE KOMISJI (UE) 2015/65**z dnia 16 stycznia 2015 r.****ustanawiające standardowe wartości w przywozie dla ustalania ceny wejścia niektórych owoców i warzyw**

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1308/2013 z dnia 17 grudnia 2013 r. ustanawiające wspólną organizację rynków produktów rolnych oraz uchylające rozporządzenia Rady (EWG) nr 922/72, (EWG) nr 234/79, (WE) nr 1037/2001 i (WE) nr 1234/2007 ⁽¹⁾,uwzględniając rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) nr 543/2011 z dnia 7 czerwca 2011 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania rozporządzenia Rady (WE) nr 1234/2007 w odniesieniu do sektorów owoców i warzyw oraz przetworzonych owoców i warzyw ⁽²⁾, w szczególności jego art. 136 ust. 1,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Rozporządzenie wykonawcze (UE) nr 543/2011 przewiduje — zgodnie z wynikami wielostronnych negocjacji handlowych Rundy Urugwajskiej — kryteria, na których podstawie Komisja ustala standardowe wartości dla przywozu z państw trzecich, w odniesieniu do produktów i okresów określonych w części A załącznika XVI do wspomnianego rozporządzenia.
- (2) Standardowa wartość w przywozie jest obliczana każdego dnia roboczego, zgodnie z art. 136 ust. 1 rozporządzenia wykonawczego (UE) nr 543/2011, przy uwzględnieniu podlegających zmianom danych dziennych. Niniejsze rozporządzenie powinno zatem wejść w życie z dniem jego opublikowania w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*,

PRZYMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Standardowe wartości celne w przywozie, o których mowa w art. 136 rozporządzenia wykonawczego (UE) nr 543/2011, są ustalone w załączniku do niniejszego rozporządzenia.

*Artykuł 2*Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem jego opublikowania w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 16 stycznia 2015 r.

W imieniu Komisji,
za Przewodniczącego,

Jerzy PLEWA

Dyrektor Generalny ds. Rolnictwa i Rozwoju Obszarów
Wiejskich⁽¹⁾ Dz.U. L 347 z 20.12.2013, s. 671.⁽²⁾ Dz.U. L 157 z 15.6.2011, s. 1.

ZAŁĄCZNIK

Standardowe wartości w przywozie dla ustalania ceny wejścia niektórych owoców i warzyw

(EUR/100 kg)		
Kod CN	Kod państw trzecich ⁽¹⁾	Standardowa wartość w przywozie
0702 00 00	AL	62,0
	EG	260,4
	IL	127,8
	MA	115,7
	TR	114,9
	ZZ	136,2
0707 00 05	JO	241,9
	MA	66,8
	TR	170,4
	ZZ	159,7
0709 91 00	EG	119,3
	ZZ	119,3
0709 93 10	MA	228,7
	TR	168,5
	ZZ	198,6
0805 10 20	EG	47,4
	MA	57,3
	TR	62,5
	ZA	97,5
	ZZ	66,2
0805 20 10	IL	140,0
	MA	87,2
	ZZ	113,6
0805 20 30, 0805 20 50, 0805 20 70, 0805 20 90	IL	102,7
	KR	153,2
	MA	82,2
	TR	116,8
	ZZ	113,7
	ZZ	113,7
0805 50 10	TR	69,7
	ZZ	69,7
0808 10 80	BR	65,5
	CL	84,5
	US	151,8
	ZZ	100,6
0808 30 90	CN	92,1
	TR	108,4
	US	138,7
	ZZ	113,1

⁽¹⁾ Nomenklatura krajów ustalona w rozporządzeniu Komisji (UE) nr 1106/2012 z dnia 27 listopada 2012 r. w sprawie wykonania rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 471/2009 w sprawie statystyk Wspólnoty dotyczących handlu zagranicznego z państwami trzecimi, w odniesieniu do aktualizacji nazewnictwa państw i terytoriów (Dz.U. L 328 z 28.11.2012, s. 7). Kod „ZZ” odpowiada „innym pochodzeniom”.

ROZPORZĄDZENIE WYKONAWCZE KOMISJI (UE) 2015/66**z dnia 16 stycznia 2015 r.****ustalające współczynnik przydziału, jaki należy stosować do ilości, których dotyczą wnioski o pozwolenie na przywóz złożone w okresie od dnia 1 do 7 stycznia 2015 r. w ramach kontyngentu taryfowego otwartego rozporządzeniem (WE) nr 341/2007 na czosnek**

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1308/2013 z dnia 17 grudnia 2013 r. ustanawiające wspólną organizację rynków produktów rolnych oraz uchylające rozporządzenia Rady (EWG) nr 922/72, (EWG) nr 234/79, (WE) nr 1037/2001 i (WE) nr 1234/2007 ⁽¹⁾, w szczególności jego art. 188 ust. 1 i 3,

a także mając na uwadze, co następuje,

- (1) Rozporządzeniem Komisji (WE) nr 341/2007 ⁽²⁾ otwarto roczne kontyngenty taryfowe na przywóz czosnku.
- (2) Ilości, których dotyczą wnioski o pozwolenie na przywóz typu „A”, złożone w ciągu pierwszych siedmiu dni kalendarzowych miesiąca stycznia 2015 r., w odniesieniu do podokresu od dnia 1 marca 2015 r. do dnia 31 maja 2015 r., są w przypadku niektórych kontyngentów większe niż ilości dostępne. Należy zatem określić, na jakie ilości mogą zostać wydane pozwolenia na przywóz typu „A”, poprzez ustalenie współczynnika przydziału, jaki należy zastosować do ilości, w odniesieniu do których złożono wnioski, obliczonego zgodnie z art. 7 ust. 2 rozporządzenia Komisji (WE) nr 1301/2006 ⁽³⁾.
- (3) W celu zapewnienia skuteczności przedmiotowego środka niniejsze rozporządzenie powinno wejść w życie w dniu jego opublikowania w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

W odniesieniu do ilości, których dotyczą wnioski o pozwolenie na przywóz typu „A”, złożone w odniesieniu do podokresu od dnia 1 marca 2015 r. do dnia 31 maja 2015 r. na podstawie rozporządzenia (WE) nr 341/2007, ustala się współczynnik przydziału określony w załączniku do niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem jego opublikowania w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 16 stycznia 2015 r.

W imieniu Komisji,
za Przewodniczącego,
Jerzy PLEWA

Dyrektor Generalny ds. Rolnictwa i Rozwoju Obszarów
Wiejskich

⁽¹⁾ Dz.U. L 347 z 20.12.2013, s. 671.

⁽²⁾ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 341/2007 z dnia 29 marca 2007 r. otwierające i ustanawiające zarządzanie kontyngentami taryfowymi i wprowadzające system pozwoleń na przywóz i świadectw pochodzenia czosnku i niektórych innych produktów rolniczych przywożonych z krajów trzecich (Dz.U. L 90 z 30.3.2007, s. 12).

⁽³⁾ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 1301/2006 z dnia 31 sierpnia 2006 r. ustanawiające wspólne zasady zarządzania kontyngentami taryfowymi na przywóz produktów rolnych, podlegającymi systemowi pozwoleń na przywóz (Dz.U. L 238 z 1.9.2006, s. 13).

ZAŁĄCZNIK

Pochodzenie	Numer porządkowy	Współczynnik przydziału — wnioski złożone w odniesieniu do podokresu od dnia 1 marca 2015 r. do dnia 31 maja 2015 r. (w %)
Argentyna		
— Tradycyjni importerzy	09.4104	—
— Nowi importerzy	09.4099	—
Chiny		
— Tradycyjni importerzy	09.4105	60,163501
— Nowi importerzy	09.4100	0,434491
Pozostałe państwa trzecie		
— Tradycyjni importerzy	09.4106	—
— Nowi importerzy	09.4102	—

DECYZJE

DECYZJA KOMITETU POLITYCZNEGO I BEZPIECZEŃSTWA (WPZiB) 2015/67 (EUCAP SAHEL MALI/1/2015)

z dnia 14 stycznia 2015 r.

przedłużająca mandat szefa misji Unii Europejskiej w dziedzinie WPBiO w Mali (EUCAP Sahel Mali)

KOMITET POLITYCZNY I BEZPIECZEŃSTWA,

uwzględniając Traktat o Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 38 akapit trzeci,

uwzględniając decyzję Rady 2014/219/WPZiB z dnia 15 kwietnia 2014 r. w sprawie misji Unii Europejskiej w dziedzinie WPBiO w Mali (EUCAP Sahel Mali) ⁽¹⁾, w szczególności jej art. 7 ust. 1,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Zgodnie z decyzją 2014/219/WPZiB Komitet Polityczny i Bezpieczeństwa (KPiB) został upoważniony, zgodnie z art. 38 Traktatu, do podejmowania stosownych decyzji, aby sprawować kontrolę polityczną i kierownictwo strategiczne nad misją EUCAP Sahel Mali, w tym również decyzji o mianowaniu szefa misji.
- (2) W dniu 26 maja 2014 r. KPiB przyjął decyzję EUCAP Sahel Mali/1/2014 ⁽²⁾ w sprawie mianowania Albrechta CONZEGO szefem misji EUCAP Sahel Mali na okres od dnia 26 maja 2014 r. do dnia 14 stycznia 2015 r.
- (3) Wysoki Przedstawiciel Unii do Spraw Zagranicznych i Polityki Bezpieczeństwa zaproponował, aby przedłużyć mandat Albrechta CONZEGO jako szefa misji EUCAP Sahel Mali na okres od dnia 15 stycznia 2015 r. do dnia 14 czerwca 2015 r.,

PRZYMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Niniejszym przedłuża się mandat Albrechta CONZEGO jako szefa misji EUCAP Sahel Mali do dnia 14 czerwca 2015 r.

Artykuł 2

Niniejsza decyzja wchodzi w życie z dniem jej przyjęcia.

Sporządzono w Brukseli dnia 14 stycznia 2015 r.

*W imieniu Komitetu Politycznego
i Bezpieczeństwa
W. STEVENS
Przewodniczący*

⁽¹⁾ Dz.U. L 113 z 16.4.2014, s. 21.

⁽²⁾ Decyzja Komitetu Politycznego i Bezpieczeństwa EUCAP Sahel Mali/1/2014 z dnia 26 maja 2014 w sprawie mianowania szefa misji Unii Europejskiej w dziedzinie WPBiO w Mali (EUCAP Sahel Mali) (Dz.U. L 164 z 3.6.2014, s. 43).

ISSN 1977-0766 (wydanie elektroniczne)
ISSN 1725-5139 (wydanie papierowe)

Urząd Publikacji Unii Europejskiej
2985 Luksemburg
LUKSEMBURG

PL